EMIKO JEAN
NU
NE
VOM
DESPĂRȚI
NICIODATĂ
virtual project

EMIKO JEAN

NU NE VOM DESPĂRȚI NICIODATĂ

Original: *We'll Never Be Apart* (2015)

Traducere din engleză și note de:
LIVIU SZOKE

virtual-project.eu

EDITURA EPICA

2019

PROLOG

CELIA

Mai târziu, când mă vor întreba ce s-a întâmplat, le voi spune că a fost un accident. O întâmplare nefericită. Însă n-a fost așa. Când mă vor întreba ce s-a întâmplat în noaptea aceea, le voi spune: *A fost o greșeală*. Însă n-a fost. O să le spun: *Nu-mi amintesc*. Însă îmi amintesc totul.

Eu, Celia Monroe, îmi amintesc tot ce s-a întâmplat.

Dacă închid ochii, încă îi mai pot vedea pe Alice și pe Jason alergând în fața mea prin pădure, mână-n mână, prinși parcă amândoi într-o rază argintie de lună. Ploua cu găleata, iar ei alergau prin perdeaua deasă de apă. Înainte ca totul să se schimbe, noi trei eram de nedespărțit – mai ales Alice și cu mine. Eram precum constelația Gemeni, două imagini în oglindă, unite pe vecie în lumina sclipitoare.

Pe cer nu se vedea nicio stea în noaptea în care Alice și Jason au fugit din spital, dar, chiar și prin acel întuneric de smoală, au reușit să treacă de gardul de sârmă ghimpată, apoi au traversat lacul aproape înghețat și o pajiște necosită, după care, într-un final, s-au adăpostit într-un hambar părăsit. M-am furișat înăuntru când am considerat că deja adormiseră, însă șoaptele lor m-au făcut să ezit; inima îmi bătea ca a unei păsări prinse-n laț. Își jurau unul altuia să fugă în continuare, să se îndrepte spre vest, spre o viață mai bună. O viață fără mine. Și dintr-odată mi-am dat seama ce sunt eu de fapt, mereu a cincea roată la căruță, cea care urma să fie abandonată cât de curând.

M-am strecurat afară din ascunziș și, când am găsit un felinar în boxa pentru cai, mi-am zis că trebuie să fie un semn. Un semn divin, care-mi spunea că era bine ce urma să fac. Mâna nu mi-a

tremurat când am aprins chibritul și l-am apropiat de fitil. Timp de o clipă, căldura emanată de sticlă m-a liniștit.

Alice a fost prima care m-a găsit. Chiar și în lumina slabă puteam să-i disting trăsăturile chipului. Eram gemene, identice de la părul lung, șaten, până la ochii prea mari. Detaliile ne făceau diferite.

— Te rog, nu, mi-a spus ea.

Aceste trei cuvinte deveniseră, în ultimul timp, un fel de mantră pentru ea. *Te rog, nu da foc frunzelor ălora! Te rog, nu lovi câinele ăla! Te rog, nu-mi mai face rău, Cellie! Î*mi venea să țip, să înșfac cuvintele alea și să arunc cu ele în ea. Credea că în mine încă mai rămăsese ceva bun. Ceva de care să se agațe și cu care să negocieze. Însă partea aceea bună dispăruse de mult, strivită complet de trădarea ei.

Jason s-a ivit și el din întuneric. Mai demult îl puteam privi ore întregi. Chipul său adorabil. Linia fermă a maxilarului. Ochii săi verzi, care mă făceau să mă gândesc la plimbări cu tălpile goale prin iarbă. Jason, băiatul pe care-l iubeam, cel care a iubit-o mereu mai mult pe Alice. I-a dat la o parte, tandru, părul de pe umăr și i-a șoptit ceva la ureche. Felul în care o privea m-a făcut să simt un gol în stomac, iar corpul a părut să mi se micșoreze dintr-odată. M-am întors cu spatele la ei și am făcut câțiva pași. Nu l-am auzit apropiindu-se, ci doar i-am simțit degetele prinzându-le pe ale mele. I-am privit inorogul tatuat la încheietură, tot numai culori psihedelice, cu linii ferme, o amintire din vremuri mai fericite.

— Hai, dă-mi-l mie.

Părea o invitație.

Felinarul a explodat izbind podeaua. Focul s-a extins rapid prin fânul mucegăit, spre șipcile uscate ale hambarului. Când vântul a pătruns prin fereastra deschisă, aducând cu el oxigen proaspăt

ca să alimenteze flăcările, am simțit că zbor. Niciodată nu mai fusesem atât de extaziată.

Alice s-a luptat. N-am crezut-o în stare de așa ceva. A urlat și a încercat să fugă spre ieșire, însă focul a șuierat și hambarul s-a îndoit de la mijloc. Ceva s-a prăbușit, tăindu-i calea. Am privit-o pe Alice căzând în genunchi, chinuindu-se cu ultimele puteri să iasă afară, însă Jason a cuprins-o protector în brațe, potolindu-i mișcările disperate. El știa că era prea târziu.

Câteva minute, lungi cât orele, au mai tușit și și-au șoptit printre lacrimi. Apoi el a murit, lăsând-o pe biata Alice să se apere singură. Când și ea și-a pierdut cunoștința, pleoapele i s-au zbătut de câteva ori, de parcă ar fi rătăcit printr-un coșmar. Am rezistat imboldului de-a o atinge, de a-i oferi un pic de consolare, în timp ce soarta punea punctul final în povestea vieții ei. Ba chiar o parte din mine își dorea să plângă, cu fața îngropată în gâtul ei, așa cum plângi lipindu-ți fața de gâtul unui câine bătrân, chiar înainte să-l adormi pentru totdeauna.

N-a durat mult și a apărut poliția. Sirenele vuiau și luminile girofarurilor se roteau întruna, împrăștiind întunericul nopții cu luminile lor roșii și albastre. Nu m-am împotrivit când m-au găsit – nu i-am mușcat, nu i-am scuipat și nici nu i-am zgâriat. Am fost ridicată de la pământ și legată pe o targă. Prin ușile deschise ale ambulanței puteam vedea pompierii scoțându-le cadavrele din hambar, cum se scot sacii de gunoi lângă borduri.

Pe Jason l-au acoperit cu o folie, însă la Alice s-au oprit. Cineva a strigat:

— Încă mai trăiește!

Au început să se agite în jurul trupului ei aproape distrus, apăsând-o pe piept atât de tare încât practic îi simțeam coastele plesnind.

— Mori, am șoptit în aerul înghețat al nopții. Dispari din lumea asta.

Dar firește că n-a dispărut. Ar fi fost mult mai simplu dacă ar fi dispărut cu totul.

CAPITOLUL 1

SAVAGE ISLE

Am în minte imagini alb-negru. Plutesc înjur, aterizând când ici, când colo, așezându-se deasupra altor amintiri, peste închipuiri și coșmaruri înlănțuite. Câteodată se colorează, ca aceasta pe care o privesc cu atenție acum. Își desface petalele, precum o floare scăldată de razele soarelui, umede și întunecate. Încet, încet, din ea încep să curgă pigmenți superbi. Un cer negru. Ploaie limpede. Lumini galbene ca farurile aprinse. Un băiat cu păr creț și zâmbet într-o parte. Jason în ploaie. Amintirea mea preferată despre el.

— Când ți-a venit ciclul ultima oară? mă întreabă asistenta. Alice?

Vocea asistentei are efectul unui pocnet din degete care mă aduce la realitate. Imaginile se pierd una după alta. Hârtia albă se mototolește când mă mișc, negăsindu-mi locul pe masa de examinare. Încerc să număr orele, serii și lunile, ca să-mi dau seama cât a trecut de la incendiu. Câteva săptămâni, cred. Tsunamiuri au distrus orașe întregi într-un răstimp mai scurt de-atât. Mă frec cu mâna pe piept, în zona care încă mă mai face să respir greu. Pe legitimația albă a asistentei scrie: ASISTENTA DUMMEL, SPITALUL DE BOLI MINTALE DIN OREGON. Îi recunosc chipul de la ultima mea ședere aici. Chip de buldog. Obraji rotunzi, căzuți peste un șir de dinți de jos un pic cam mult ieșiți în afară. Asistenta Dummel își drege glasul.

— Ăă, nu știu… îi spun eu. Nu sunt sigură. Poate acum două săptămâni?

Înghit în sec. Chiar dacă a trecut ceva timp de la incendiu, încă mai simt pe limbă gustul de cenușă. Poate că-l voi simți mereu.

Asistenta Dummel tastează ceva la computer.

— Și ce-ți mai fac arsurile?

Arsurile îmi traversează ambii omoplați și apoi coboară, pe brațul drept, până la încheietura mâinii drepte, care încă mă mai furnică. În mod miraculos, focul nu mi-a atins brațul stâng. Pielea de pe el e în continuare moale și netedă.

— Mai bine, îi răspund.

Deși nu-mi aduc aminte incendiul, păstrez câteva imagini fulgurante din timpul recuperării. Mai știu ceva și despre nesiguranța amară a acelor zile și despre durerea vie, intensă, care nu trecea cu nimic.

— Asta-i tot? întreabă asistenta. Nu te mai doare nimic, nu te mai simți amorțită, nu mai ai nicio umflătură?

— Nu. Acum e doar cu mâncărimi.

Afară, vântul urlă și zgâlțâie zidurile subțiri ale clădirii. Mă simt străbătută de un fior. Spitalul de Boli Mintale din Oregon se află pe o fâșie îngustă de teren în mijlocul pădurii dese de pe o insulă. Spitalul își face reclamă că este un paradis liniștit în care sufletele tulburate pot veni ca să se regăsească, însă nimeni nu se poate liniști aici. Chiar și numele insulei, Savage Isle[1], vine de la o întâmplare sângeroasă. Pe la sfârșitul anului 1800, o sută de amerindieni au fost mutați cu forța aici, ca să fie însă masacrați fără milă ceva mai târziu. Ziarele vremii scriau că s-a vărsat atât de mult sânge în iarna aceea, încât părea că din cer căzuse zăpadă roșie.

— Bravo. Ești norocoasă că mai poți să simți totuși. Unele arsuri de gradul doi duc la pierderea completă a sensibilității.

Norocoasă? Sunt norocoasă? Eu nu așa as descrie situația.

— Va fi nevoie să-ți fie administrate antibiotice încă vreo două săptămâni și să continui exercițiile de recuperare fizică.

Aproape că-mi vine să râd. Când am ieșit de la reanimare, un doctor mi-a dat un prospect despre exercițiile fizice pentru brațe, explicându-mi că mă

vor ajuta să-mi recapăt mobilitatea deplină. Asta a fost singura recuperare pe care am primit-o. Îmi îndoi mâna acum, iar mișcarea îmi provoacă o durere surdă, însă, în afară de asta, totul pare în ordine.

O brățară albă își face apariția lângă calculator.

— Încheietura stângă, te rog, îmi spune asistenta Dummel, cerându-mi să întind brațul.

Mă supun și ea-mi prinde strâns la mână fâșia de plastic. La spitalul Savage Isle există patru tipuri de culori pentru brățări. Eu le-am purtat pe toate până acum. Pe toate, mai puțin pe cea roșie. Nimeni nu-și dorește o brățară roșie. Celor care-au fost primiți aici li se pune brățara standard, de culoare albă, și, după o perioadă de douăzeci și patru până la patruzeci și opt de ore de statut semirestricționat, li se dă, de obicei, o brățară galbenă, ceea ce înseamnă mai puține restricții. După galben urmează verde. Verdele îngăduie mai multe. Poți rămâne treaz până târziu, poți pleca în vizită acasă, poți bea cafea sau poți ieși în mici excursii de la Savage Isle.

— Gata, fetițo, oftează asistenta Dummel, înmânându-mi o salopetă jerpelită. Ridică-te, dezbracă-te de tot și pune-ți asta pe tine.

Aștept o clipă să văd dacă are de gând să plece ca să-mi ofere un pic de intimitate, dar ea rămâne aici, supraveghindu-mă cu o privire de vultur. Mă schimb repede, în liniște, gândindu-mă la Jason. Când ne sărutam, buzele lui aveau gust de apă proaspătă, de izvor, și de tamale[2] fierbinți. N-am avut curaj să întreb despre el în spital. M-am temut de ce i s-a întâmplat. Uneori e mai bine să nu știi. Și, totuși, undeva adânc în sufletul meu, adevărul zornăie precum o ghiulea metalică legată cu lanț de picior… E imposibil să fi putut scăpa cu viață din acel incendiu. Dar ignor acest gând. Negarea e mai plăcută, mai alinătoare. Gânduri nedorite cu Cellie îmi răsar în minte, însă le dau la o parte.

Refuz să-mi irosesc îngrijorarea pe sora mea geamănă. Îngrijorarea mea pentru ea s-a terminat.

După ce termin de îmbrăcat salopeta, mă îmbrac la loc cu hanoracul, sperând că asistenta mă va lăsa să-l păstrez. Nu-mi place frigul. Ea nu bagă de seamă sau doar se preface și își îndreaptă atenția spre încălțămintea mea:

— Bine, șireturile vor trebui să dispară. Ăsta-i bagajul tău?

Arată spre un colț al camerei, unde, pe podea, stă o geantă mică de culoarea levănțicii. E tocită și murdară, iar culoarea s-a șters, devenind aproape cenușie.

Îmi dau tenișii jos și le desfac șireturile. Asistenta clatină scurt din cap în timp ce-și pune o pereche de mănuși din latex. Îmi ia geanta și-o așază pe masa de examinare. Detașat și eficient, îmi sortează lucrurile. Două perechi de chiloți, câteva tricouri, un iPod, o periuță de dinți, pastă de dinți, ață dentară și niște foi de hârtie pentru origami, asta-i toată avuția mea.

Ridică de un colț hârtiile pentru origami și-și arcuiește sprâncenele. Îi imit expresia, rezistând imboldului de-a scoate limba precum un copil bosumflat și a-i smulge hârtiile din mână. Sunt un dar vechi de la cineva, o amintire a faptului că Cellie și cu mine n-am fost întotdeauna singure. Nu vreau amprentele soioase ale asistentei pe hârtiile mele. Mă simt ușurată când le lasă jos.

— Gata, am terminat cu tine, îmi spune. Poți lua tot, mai puțin astea.

Asistenta Dummel îmi confiscă periuța, ața dentară, hainele și căștile audio și le îndeasă într-un sac de plastic. Număr repede obiectele care mi-au mai rămas – un iPod care e inutil fără căști, pasta de dinți, la fel de inutilă fără periuță, și hârtiile pentru origami. Asistenta Dummel deschide ușa și-mi face semn să o urmez. Îmi adun cele trei lucruri rămase și le bag în geanta de

culoarea levănțicii, atentă ca nu cumva să mototolesc vreuna dintre hârtiile pentru origami.

La ușa cabinetului stă de pază un tip masiv, tuns scurt, dar cu chică. Ne urmează în timp ce-o luăm pe un coridor care dă imediat într-altul. Un labirint steril. Trecem de un semn pe care scrie INTRARE PAVILIONUL C, după care pe lângă altul pe care scrie ACCESUL PACIENȚILOR ESTE PERMIS NUMAI DUPĂ ACEST LOC. Supraveghetorul trece o legitimație peste o cutie neagră și ușile se deschid. Schimb geanta în mâna cealaltă, încordată. Un val familiar de anxietate mă inundă când ajungem în fața unui al doilea set de uși. Tipul cu chică plimbă din nou legitimația prin fața unei cutii negre, iar ușile se deschid ca prin farmec. De îndată ce trec pragul, ușile se închid în urma mea cu un clinchet ușor.

Locul arată cum l-am lăsat când am plecat, de parcă o creatură ar fi înghițit anii 1970 și ar fi vomitat aici tot mobilierul. Suntem în spațiul comun, locul unde stăm cu toții. Avem un TV masiv, de tip cutie, cu două canale, dintre care doar unul are semnal bun. Înainte aveam și un DVD player pentru filme, dar un puști a urinat pe el și l-a stricat. Mai sunt aici și două canapele cu perne care par că se încruntă tot timpul, câteva fotolii îmbrăcate în piele verde și crăpată, câteva mese din imitație de lemn și gratii de fier la toate ferestrele. Mă gândesc la ziua din copilărie în care am fost în vizită la zoo și mi-am vârât fața printre zăbrelele de fier ale cuștii ursilor polari, privindu-i cum umblau în sus și-n jos. Tălpile lor groase și moi săpaseră în pământ urme adânci ca niște gropi. Oare câte luni le luase să facă asemenea scobituri? Îmi strâng degetele de la picioare în tenișii fără șireturi. Spațiul comun e pustiu, probabil fiindcă e aproape ora mesei de seară. Mirosul soteului de vită stroganoff umple aerul.

— Donny îți va duce geanta în camera ta, spune asistenta Dummel.

Dau jos geanta de pe umăr și i-o întind supraveghetorului. Mi-o ia din mână, reușind fără puțin să nu-și atingă pielea de a mea.

Asistenta continuă să meargă cu pași mari și mă grăbesc să mă țin după ea. Pavilionul C are o formă de cerc cu trei brațe, în centru fiind spațiul comun. Două dintre brațe reprezintă coridoare lungi care se înfundă, la capăt – de-a lungul lor sunt camerele pacienților. Un coridor este pentru băieți, celălalt pentru fete. Al treilea coridor duce spre cantină, camera de relaxare (unde poți lipi cu adeziv cochilii de scoici pe plăci din lemn sau poți pedala pe una dintre cele trei biciclete pentru exerciții fizice), săli de curs, cabinetele doctorilor și sălile pentru terapia de grup. Asistenta mă conduce pe acest al treilea coridor, spre cabinetele doctorilor. Se oprește în dreptul unui scaun din plastic de lângă o ușă aflată vizavi de cantină.

— Așteaptă aici, îmi spune.

Bate la ușă și intră.

Mă uit la scaun. Are tăblia crăpată și nu pare confortabil. Îmi îndes mâinile în buzunarele hanoracului și mă reazem de perete.

Doar ce-am început să-mi molfăi obrazul, când aud un bâzâit, urmat de deschiderea ușilor cantinei. Apare un șir lung de tineri. Au mers târșâit și privirile în pământ, de parcă s-ar teme să se uite la cineva. Cellie obișnuia să spună că semănau cu meduzele. Cu niște meduze care-au luat prea multe medicamente. Mingi gelatinoase, a căror atingere este otrăvită și care trebuie să fie tot timpul în mișcare, căci dacă se opresc, mor. Pe majoritatea nu-i recunosc. Ceea ce nu reprezintă o surpriză. Savage Isle este subvenționat de stat, așa că pacienții sunt încurajați să rămână cât mai puțin. În plus, ultima mea ședere aici cu Cellie a fost foarte scurtă – scurtată, mai exact. De-abia am avut timp să ne facem prieteni sau, în cazul lui Cellie, dușmani. Cercetez cu privirea noul lot de pacienți care iese din cantină. Se-aude un al doilea

bâzâit și meduzele se mișcă ceva mai repede (o schimbare de flux), îndreptându-se spre spațiul comun sau camera de relaxare pentru timp „liber”. Remarc ironia.

Ultimul pacient care iese e un băiat. Un băiat cu mers măsurat, care nu se grăbește. Un mers care arată cât se poate de clar că el nu este o meduză. Poartă pe cap una din acele șepci de baseball fără niciun însemn, de un negru intens. E nou, categoric. Mi l-aș fi amintit, cu siguranță. Își ține capul plecat, așa că nu-i pot vedea fața. Doi paznici îl urmează îndeaproape.

— Hai mai repede, Chase, spune unul dintre ei.

El nu se întoarce. Singurul semn că l-a auzit este faptul că și-a ridicat un pic capul, astfel încât ochii i-au ajuns la același nivel cu ai mei. Sunt albaștri, genul de albastru atât de deschis, încât îl face să pară spălăcit. O cicatrice lungă îi brăzdează obrazul drept. De la un brici? Sau un cuțit? Ceva ascuțit, care poate tăia adânc. În ciuda cicatricei, n-arată rău. Dacă n-ar fi mutilat în felul ăsta, ar fi nepământesc de atrăgător. În orice caz, rana îi mai știrbește frumusețea, făcându-l să pară real și poate un pic periculos. Este îmbrăcat cu un tricou subțire și blugi lăsați pe șolduri. Mă prinde zgâindu-mă la el și ochii i se încrețesc la colțuri. Râde încet și sexy, își scoate șapca de baseball și-și netezește cu palma părul blond și ciufulit.

Îmi simt obrajii fierbinți de rușine, iar senzația de vină e aproape simultană cu reacția corpului meu. Timp de-o fracțiune de secundă uit cu totul de răsuflarea cu miros de scorțișoară a lui Jason, de zâmbetul lui și de atingerea degetelor sale cu piele bătătorită. Totul din cauza acestui străin ai căror ochi mă aprind cu totul pe dinăuntru. Îmi mușc din nou obrazul, cu putere. Băiatul trece de mine, lăsând în urmă un miros de lenjerie proaspăt spălată.

Ușa lângă care stau se deschide și asistenta își face din nou apariția.

— E-n regulă, Alice, doctorul te poate primi acum.

Mă desprind de lângă perete, rămânând cu ochii ațintiți la spatele băiatului care se îndepărtează. Exact când dau să intru în cabinet, el se oprește, aruncă o privire peste umăr și surâde. Intim. De parcă se bucură că mă vede. De parcă tocmai ce i-am înseninat ziua. Surâde de parcă m-ar cunoaște. Și am o ciudată senzație de déjà-vu (Jason ar spune că e o eroare în matrice). Mi se pare că nu pot scăpa de senzația că-mi pare cunoscut. Că l-am mai văzut undeva. Că și eu îl cunosc, la rândul meu.

*

Cabinetul doctorului este înghesuit. Rafturi și dulapuri cu fișe, sufocate de cărți și teancuri de hârtii, căptușesc pereții. Mă simt de parcă aș fi fost absorbită de-o tornadă și aruncată direct în biroul directorului Dumbledore[13]. *Aș vrea eu.* De asemenea, aș vrea să nu cunosc atât de bine acest cabinet. Dar îl cunosc. Doctorul Goodman stă în mijlocul încăperii. E tânăr și poartă ochelari cu rame metalice subțiri. Întotdeauna m-am gândit că arată ca genul de om care nu are televizor acasă. În mâinile albe și pufoase ține un dosar gros. Al meu.

— Bună, Alice, spune.

Se oprește, de parcă s-ar aștepta să spun și eu ceva. Nu știu de ce ar aștepta, având în vedere trecutul nostru plin de ședințe de terapie stânjenitoare, pe jumătate lipsite de cuvinte.

— Mă bucur să te revăd.

Traversează camera și-mi întinde mâna.

Mă uit la palma lui deschisă și mâinile mele zvâcnesc în buzunarele hanoracului. Îmi place să simt materialul pufos din interior, moale ca un ursuleț de pluș. Scot o mână afară, o strâng pe a lui, după care mi-o îndes la loc în hanorac.

— Ia loc, te rog, îmi spune și-mi indică un fotoliu.

Apoi se adresează asistentei, care mai zăbovește în prag:

— Cred că mai departe ne descurcăm singuri, domnișoară Dummel.

Asistenta Dummel își țuguie buzele. Mă-ntreb dacă știe că fața ei arată ca un găoz când se strâmbă așa. Îmi aruncă o privire lungă, stăruitoare, după care dă din cap.

— Bine, domnule Goodman. Donny se va întoarce ca s-o escorteze în cameră. O să fie chiar la ușă, în caz că aveți nevoie de el.

— Sunt sigur că totul va fi în regulă, spune doctorul. Asistenta mă mai cântărește odată cu privirea, de parcă aș fi un fir de înaltă tensiune căzut la pământ, împrăștiind scântei, după care pleacă, închizând ușa în urma ei.

Mă instalez în fotoliu și doctorul se așază în fața mea. Tăcerea dintre noi se prelungește. Doctorul își încrucișează picioarele, își aranjează cravata și-și drege vocea. Ia un carnet de notițe cu foi galbene și un pix de pe masa de lângă fotoliul său.

— Mă bucur să te văd, Alice. Se pare că te recuperezi bine.

Îl aștept să ajungă la subiect. De obicei, ședințele noastre urmează un plan bine definit. Să ne împărtășim reciproc emoțiile. Să ne dezvăluim secrete. Să vorbim despre trecut.

— Știi de ce te afli aici, Alice? Știi de ce te-ai întors la spital? Câteva imagini își fac loc în mintea mea. Imagini din timpul evadării împreună cu Jason. Trepte în spirală. Mocirlă. Un hambar roșu, noaptea. Dar amintirea asta e ca apa, mi se scurge printre degete. Încet, șoptesc:

— A fost un foc.

Doctorul notează ceva în carnet.

— Povestește-mi despre noaptea aceea, Alice. Noaptea în care ai fugit din spital.

Îmi împletesc degetele în poală și le privesc fix, incapabilă pe moment să-i întâlnesc privirea. După o vreme, ochii îmi sunt atrași spre fereastră. Afară,

cerul e încărcat și cenușiu. O ceață groasă se rostogolește dincolo de sita ferestrei și e greu să vezi ceva mai departe de curtea spitalului.

— Cum se face că pe-aici e mereu ceață?

Doctorul privește, la rândul său, pe fereastră.

— Din cauză că suntem aproape de un lac. Suntem într-o zonă de convergență. Te deranjează ceața?

De ce trebuie să răspundă la orice întrebare cu o altă întrebare? Ridic un umăr.

— Nu, nu mă deranjează. Doar mi se pare ciudat, știi? Dacă nu putem vedea nimic decât ceață, de unde știm că noi existăm dincoace de ea?

Chicotește și, pentru prima oară, mâna nu i se mișcă pe carnetul galben.

— Foarte filosofic din partea ta, Alice. Poate c-ar trebui s-o străbați și să vezi ce apare de cealaltă parte.

Știu ce se află de partea cealaltă a ceții. Apă, o apă adâncă și cenușie, care-ți face oasele să tremure și buzele să ți se albăstrească. Știu pentru că Jason și cu mine am trecut-o înot. El m-a ajutat să ies la mal și mi-a acoperit trupul care tremura cu al său.

— Alice, mă asculți?

— Scuze. Ce spuneai?

— Ți-am cerut să-mi povestești despre foc, spune doctorul și bate cu pixul în carnet.

Poate că golul ăsta din memoria mea reprezintă, de fapt, un act de îndurare. Poate creierul meu nu vrea să aflu ce s-a întâmplat. Respinge posibilitatea ca tocmai sora mea, sora mea bună, să fi făcut una ca asta – mie și lui Jason. Păcat că nu-i nevoie să-mi spună și creierul ceea ce inima mea știe deja.

— Nu-mi amintesc, îi răspund.

Doctorul scotocește prin hârtii și scoate la iveală dosarul meu, pe care îl deschide.

— Am raportul poliției din noaptea aceea.

Îmi privesc fix în continuare mâna stângă, cea fără arsuri. Studiez cu atenție unghiile roase din carne și pielițele jupuite. Cellie obișnuia să-mi spună că semilunile albe de sub unghii erau minciunile. Când credea că nu spuneam adevărul, mă lua de mână, se uita cu atenție la baza unghiilor și zicea că partea albă s-a extins. După care îmi făcea tot felul de reproșuri. Că țin secrete. Că vreau să-i fac rău. Că-l iubesc mai mult pe Jason.

— Celia a fost cu tine în noaptea aceea? întreabă doctorul.

— Ce scrie în raport?

— Scrie că a fost, zice, după ce aruncă o privire spre document.

Clipesc și văd imaginea surorii mele dezechilibrate mintal. Amintirea mă izbește din plin. Stă aplecată deasupra mea și a lui Jason în timp ce focul vuiește în jurul nostru, și pe chip are o expresie amestecată, între milă și repulsie. Simt un milion de lucruri odată în clipa aceea. Lucruri neplăcute. Pline de ură. Toate îndreptate spre sora mea.

Doctorul nu mai stă cu picioarele încrucișate, în schimb se apleacă în față, apropiindu-și nasul de bula spațiului meu personal, ceea ce mă face să mă dau înapoi, în fotoliu. Răsuflarea îi miroase a cafea veche, amară și stătută.

— Știi de ce te afli aici, Alice?

Clatin din cap. Nu mă pot gândi decât la Cellie. La Cellie și la Jason. Amintirea se estompează și nu mai văd decât fum. Nu-l mai pot vedea pe Jason, dar îl simt. Îmi atinge fața cu mâinile și-mi șoptește ceva, însă vorbele lui nu se leagă.

— *Jason.*

Nu realizez că i-am pronunțat numele cu voce tare până când nu văd că expresia severă de pe fața doctorului s-a mai îndulcit. Până în clipa asta am reușit să mă abțin să-l întreb de soarta lui Jason, însă acum, zărindu-i privirea plină de compasiune, simt cum hotărârea mi se clatină.

— Alice, începe el, pronunțându-mi numele de parcă și-ar cere scuze. Mă tem că Jason n-a supraviețuit.

Simt ceva asemănător c-o piatră colțuroasă care mi-a rămas în gât. O clipă, în cameră nu se mai aude decât respirația mea gâfâită. Jason. Mort. Dispărut. Definitiv. Încerc să-mi aduc din nou aminte de figura lui. Îl văd surâzând, îi văd din nou zâmbetul acela șmecher, într-o parte, de parcă tocmai ce-a fentat lumea și are de gând să plece într-o călătorie pe cinste. Ne văd pe noi amândoi, împreună, doi oameni cu luna în spate alergând cu brațele larg desfăcute. Îndrăgostiți. Prostește. Trăind doar dintr-un noroc. Suspinele îmi rup zăgazul din gât. Doctorul întinde mâna după niște șervețele de pe masa de lângă el și-mi oferă cutia, însă cu o refuz. Îmi șterg lacrimile cu mâna și încerc să-mi reglez ritmul respirației. Durerea ascuțită încă mai încearcă să răzbată la suprafață, dar cel puțin am reușit să evit un atac de panică.

Doctorul așază șervețelele la loc pe masă.

— Vrei să discutăm despre Jason?

Clatin din cap. Cum a putut Cellie să facă așa ceva? Știam de mult timp că pe mine voia să mă vadă moartă – că plănuia să mă omoare tăindu-mă în bucățele mărunte-mărunte. Dar… pe Jason? Îl iubea. Cel puțin așa am crezut.

— Îmi dau seama că-ți este foarte greu.

Doctorul încearcă să mă consoleze, însă glasul îi sună de parcă m-ar lua de sus.

— Îmi amintesc că ai fost în același plasament familial cu Jason de câteva ori.

De două ori. Jason, Cellie și cu mine am fost plasați de două ori la aceeași familie. O lacrimă fierbinte mi se rostogolește pe obraz, dar nu spun nimic. Mă silesc să-mi păstrez o mină liniștită, calmă, o mască pe care am tot exersat-o, până am adus-o la perfecțiune.

Doctorul bate din nou cu pixul în carnet.

— Mi-ar plăcea să reușești să discuți cu mine, Alice. Știu că în trecut conversațiile noastre au fost dificile. Te înțeleg dacă încă nu te simți pregătită.

Închide dosarul, vântură niște lucruri de pe masă și scoate la iveală o agendă legată în piele neagră.

— Aș vrea să încerci ceva nou. Ca parte a terapiei tale, mi-ar plăcea să ții un jurnal.

Întinde mâna pentru a-mi da jurnalul, apoi, când vede că eu nu fac niciun gest, mi-l așază cu blândețe pe genunchi.

— Nu-l voi citi decât dacă vrei tu să-l citesc. Însă cred că o să fie de folos. Vreau să o iei de la început, cu prima ta amintire, pur și simplu să scrii totul. Sper ca asta o să te ajute să-ți limpezești gândurile și să găsești un mod de a-ți exorciza emoțiile. Mâhnirea este un sentiment extrem de puternic și, câteodată, dacă o ignorăm, ne putem pierde cu totul în ea.

Refuz să mă gândesc la pluralul „noi” folosit de el. Nu suntem „noi”. El e *el* și eu sunt *eu.* Nu ne leagă nimic. Se apleacă din nou și așază un pix pe jurnal. Îl ating involuntar. Nu avem voie să deținem pixuri. Pot deveni cu ușurință arme în mâinile cui nu trebuie.

De parcă mi-ar citi gândurile, doctorul precizează:

— De regulă, nu se permite deținerea unui pix. Este un privilegiu rezervat pacienților cu brățări galbene sau verzi. Dar eu cred că asta e terapia potrivită pentru tine. Și cred, de asemenea, că pot avea încredere în tine în privința pixului. Pot avea încredere în tine, Alice?

Dau din cap repede, aproape smucit, catalogând mintal aceste două obiecte, înscriindu-le pe listă, alături de celelalte avuții ale mele. E un mod de-a gândi tipic unui copil care-a fost la orfelinat. Lista bunurilor personale, numărarea lor, din nou și din nou, ca și când ar fi pietre prețioase.

— Și o să te mai gândești? Să scrii în jurnal? mă întreabă doctorul, cu blândețe.

Încuviințez iarăși din cap, neatentă. Degetele mi se strâng în jurul agendei din piele neagră, pe care o duc la piept. Mi-aș dori să am o poză cu Jason. Aș lipi-o înăuntrul jurnalului. Deja imaginea lui a devenit neclară.

— Mă bucur că o să te mai gândești, zice doctorul, lăsându-se pe spate, în fotoliu. Acum, hai să revenim la primul subiect – de ce te afli aici. Ai spus că nu-ți aduci aminte de foc sau de ceea ce s-a întâmplat după.

Își drege glasul și se uită drept la mine.

Mă frec cu mâna pe față. Tot ce s-a întâmplat în noaptea aceea se amestecă precum o pictură scufundată în apă. Tuburi și fire. Mașini ce bâzâie și chipuri nedeslușite.

Doctorul mă privește fix.

— S-au întâmplat o mulțime de lucruri, cât timp ai fost tu în spital, îmi zice și își drege vocea. În timpul ăsta, ai fost pusă sub acuzare.

Zece degete invizibile mi se încleștează de gât și-ncep să strângă.

— Acuzată?

— Da, Alice, îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta, însă ai fost acuzată de incendiere premeditată și omucidere.

CAPITOLUL 2

ARIPA FETELOR

— Alice, ai auzit ce-am spus? întreabă doctorul cu fruntea încreţită de îngrijorare.

— Cellie a dat foc, spun eu, cu mâinile strânse în pumni.

Mă ridic în picioare şi împing fotoliul în spate, făcându-l să râcâie podeaua.

Doctorul ridică iute mâna, cu un gest liniştitor.

— Te cred.

Aruncă o privire cu subînţeles spre uşă, dincolo de care ştiu că aşteaptă Donny Chică, pregătit cu o brăţară roşie. E o ameninţare voalată. Şi nu-mi place, nu-mi place deloc.

— Ia loc, te rog!

Mă aşez pe marginea fotoliului, cu corpul încordat ca un arc. Îmi simt membrele amorţite şi îmi înfig cu putere unghiile în palme.

— Cellie a dat foc, repet eu.

Ştiu că semăn cu un disc stricat sau cu un papagal, însă parcă nu mă pot stăpâni.

Privirea doctorului se îmblânzeşte cu… ce anume? Înţelegere? Milă? Ceva ce-am mai văzut şi înainte şi nu-mi place.

— Înţeleg, zice el.

Eu nu cred că înţelege.

— Însă tu…

Ezită un moment, cercetându-mi chipul cu atenţie.

— Tu şi Cellie aţi mai avut probleme cu un astfel de comportament.

Ştiu la ce se referă doctorul. Acum câţiva ani, înainte de-a intra râca între mine şi Cellie, pe când eram mică şi proastă şi credeam că aş putea s-o vindec, ea a iscat un incendiu şi eu am luat vina asupra mea. De atunci suntem băgate în aceeaşi oală, gemenele piromane.

Doctorul spune ceva, însă cu un prind vorbele decât din două în două.

— Procurorul a fost foarte generos cu acuzațiile… au fost cu toții de acord… cel mai bine pentru tine este să te întorci la Savage Isle pentru o evaluare psihiatrică înainte de proces…

— Doamne, Dumnezeule!

Trebuie să fie o glumă a universului. Neîncrederea și disperarea cruntă îmi aleargă cu ace de gheață prin vene. Cellie chiar că a comis-o, de data asta. A reușit. A reușit să mă doboare. Aș aplauda-o, dacă n-ar fi totul atât de cumplit.

— Cu toții ne dorim tot ce e mai bine pentru tine, spune doctorul.

Tot nu mă pot concentra la ce spune. Nu mă pot concentra decât la ritmul respirației mele. Respirații îngrozite – căci procesul plutește amenințător deasupra mea.

— Când? întreb.

— Când ce? întreabă, la rândul lui, luat prin surprindere.

— Când trebuie să merg la proces?

— Ar putea dura luni întregi. Totuși nu cred că trebuie să ne gândim la asta acum. Vreau să ne concentrăm pe recuperarea ta. Ai fost rănită în incendiu. Vom aștepta până te vei vindeca, să vedem dacă memoria ți se va îmbunătăți.

Prin minte îmi fulgeră brusc un gând:

— Și Cellie va fi judecată?

Doctorul strânge din buze, ceea ce mă face să cred că nu-mi va răspunde la întrebare, însă o face.

— Da.

— Ea e aici?

Mă joc în neștire cu pixul și jurnalul din poală.

El aruncă o privire la ceas și oftează.

— Aproape că ne-a expirat timpul.

Încearcă să ocolească răspunsul, nu foarte subtil, iar eu îmi dau seama. Mai multe întrebări îmi năvălesc în minte. Unde este Cellie? Să fie oare și ea aici? E supusă și ea unei evaluări psihiatrice?

Dar aproape că ni s-a terminat timpul, iar eu mai am nevoie de ceva, un lucru foarte important. Mă gândesc la asistenta mea socială, Sara, cu privirea ei plină de bunătate, care-mi aduce aminte de sobe călduroase și de plăcintă cu mere.

— Vreau s-o văd pe Sara, spun în căutarea unei frânghii de salvare.

Doctorul își pune carnetul deoparte, se lasă pe spate în fotoliu, își împreunează degetele și trage adânc aer în piept. Are o voce egală, însă i se simte mila în glas:

— Alice, din moment ce sunt terapeutul tău, este datoria mea să te informez că ai fost internată fără acordul tău în Spitalul de boli mintale al statului Oregon de la Savage Isle pentru a fi supusă unei evaluări psihiatrice înainte de a merge la proces. Din cauză că nu a fost primul tău delict, iar consecințele au fost grave, judecătorul a hotărât să fii ținută în custodie patruzeci și opt de ore, fără posibilitate de vizite. După expirarea celor patruzeci și opt de ore, ți se va permite să primești vizitatori.

Face o pauză, mă privește cu atenție un moment, după care își coboară vocea cu un decibel.

— Mai pot face ceva pentru tine?

Îmi întinde o ramură de măslin. Sunt precaută, dar fac o încercare timidă. Urăsc să cer favoruri. Mă simt de parcă aș căuta un compromis. Însă chestia asta merită, fiindcă este pentru Jason.

— Mi-ar plăcea să asist la înmormântarea lui Jason.

— Poate că s-ar putea face ceva în privința asta.

Strânsoarea mâinii mele în jurul ramurii de măslin slăbește. Știam eu. Întotdeauna încearcă să te momească. Așa că îmi așternpe chip expresia glacială exersată.

— Înțeleg.

Doctorul se foiește în fotoliu și aruncă o privire la dosarul deschis de pe genunchii lui.

— Mai e ceva. Vreau să te informez că evadarea ta a scos la iveală anumite breșe în paza noastră. De când ai evadat, acele breșe au fost închise.

Altă amenințare? Așa mi se pare.

— Ne-am înțeles?

Aprob iute din cap.

— În cazul ăsta…

Doctorul se răsucește în fotoliu și ia de pe măsuță un pahar mic și un pahar mai mare, plin cu apă.

— E timpul pentru medicamente, spune și mi le întinde. Te vor ajuta să dormi, Alice. O să facă timpul să treacă mai repede.

Iau paharele de la el și dau pe gât pilula dintr-unul și apa din celălalt. Deschid gura larg și scot limba afară.

— Bine, Alice, ne vedem mâine, la aceeași oră, în același loc. Terapia de grup, dimineață.

Nu spun nimic și mă duc la ușă; o închid în urma mea.

∵

Pe hol, nici urmă de Donny Chică. Însă îl văd pe băiatul misterios. Stă pe scaunul de lângă cabinetul doctorului, cu picioarele desfăcute și coatele sprijinite pe genunchi. Are niște căști mari de gât. Un bas slab răzbate din ele, iar el bate cu degetele în ritmul muzicii. Înalță capul și-mi zâmbește prietenos. Arunc o privire peste umăr, ca să mă asigur că nu e nimeni în spatele meu. Holul e gol. Suntem doar noi doi. Un tentacul din interiorul meu se desface și întinde spre el, încolăcindu-se în jurul său, un copil prost care șoptește: *prieten?*

— Am tras cu urechea la niște supraveghetori care vorbeau despre voi, îmi spune. Cum că s-au întors piromanele.

Mișcă din degetul mare ca și cum ar aprinde o brichetă invizibilă.

Trag iute aer în piept și fac un pas înapoi. Degetele mi se încordează pe jurnal. Orice

bunăvoință aș fi simțit față de el se pierde în vânt ca un balon scăpat din mână.

— Nu-mi spune așa.

Un colț al gurii i se arcuiește, amuzat.

Clatin din cap și murmur, în timp ce trec pe lângă el:

— Suge-o!

Râde.

— Ai o gură spurcată.

Îi arăt degetul și-mi continui drumul. Chiar atunci, Donny se năpustește pe hol. Înainte să mă poată vedea, îmi întorc limba în gură, sus, în colțul din dreapta, scuip pastila albă în palmă și o îndes în buzunar. Aud cum în spate se deschide ușa cabinetului doctorului.

— Chase, hai, intră! Avem multe de discutat, spune doctorul Goodman.

Donny ajunge la mine și pot simți mirosul de fum de țigară care i s-a impregnat în uniformă. Răsuflă zgomotos și pare ușurat că m-a găsit. Face semn din cap să vin după el și, astfel, încă o dată merg în spatele lui, urmându-i chica de-a lungul coridorului puternic luminat. Intrăm în aripa fetelor și el se oprește în fața unei uși. Trece un card prin fața unei cutii negre, iar ușa se descuie cu un declic.

— Știi regulile, îmi zice. Stingerea la ora unsprezece. Mic-dejunul la ora opt, urmat de terapia de grup. Ai un orar pe ușă.

De îndată ce sunt în cameră, ușa se închide fără zgomot și sunt cufundată în întuneric.

Camera este cazonă. Chiar dacă e întuneric, știu cu exactitate cum e decorată, cu un tablou (probabil vreun peisaj senin) prins cu nituri în perete (pentru a împiedica sinuciderea cu ajutorul artei, probabil unul dintre cele mai poetice moduri de-a muri), și două paturi, cu cadre metalice care scârțâie și când clipești. Patul cel mai apropiat de fereastră este momentan ocupat. O rază de lună pătrunde înăuntru, luminând fața colegei mele de

cameră și părul ei, roz-aprins. Brațul, acoperit de cicatrice lungi, groase și albe, i se odihnește pe pătură. Într-un colț al camerei se află baia, cu o chiuvetă și-o toaletă. Fără dus. Baia are ușă, dar fără încuietoare. O iluzie de intimitate, însă știu că în acest loc nu există așa ceva. Gentuța mea de culoarea levănticii se află pe o comodă fixată, cu siguranță, de perete. Las jurnalul să cadă în geantă și scormonesc după pasta de dinți. Bâjbâi pe întuneric către baie, dar mă răzgândesc și mă întorc după jurnal și pix.

Îmi spăl dinții cu degetul, în baie. Este dezgustător și face cam o optime din treaba unei periuțe adevărate. Când scuip și mă clătesc, îmi simt în continuare gura murdară. Jurnalul și pixul stau într-un echilibru precar pe marginea chiuvetei. Aprind lumina, le înșfac, mă așez pe podea și deschid jurnalul. Scriu timp de câteva minute, mâzgălind furioasă până încep să simt crampe dureroase în degete, iar arsurile de pe mână și de pe umeri încep să mă furnice, de parcă aș avea ceva pe sub piele.

Îmi scarpin partea din spate a capului, unde încă mai persistă durerea. Mare parte a efectului medicamentelor administrate în primul spital a dispărut. Mă simt mai agitată, mai plină de neliniște, și mi-e greață. Amorțeala începe să se împrăștie și emoțiile fulgeră prin mine precum artificiile pe cerul nopții. Mă gândesc la Cellie și la nebunia ei, care uite în ce m-a băgat. În mintea mea, un covor roșu se derulează și tot ce pot zări este un viitor cu zăbrele la fereastră, un viitor un pic cam sumbru și înainte, dar mai întunecat acum. Puținele perspective care-mi mai rămăseseră – speranța de-a merge la colegiu, de-a mă distanța de Cellie – au dispărut complet.

Toată durerea pe care o înăbușisem erupe acum și încep să plâng pe înfundate. Mă gândesc la Jason. Faptul că nu-mi pot aminti ultimele lui cuvinte doare mai mult ca orice rană fizică. Să fi

fost o rugăminte? Oare a cerut îndurare pentru viața mea și a lui? Ori au fost doar niște cuvinte blânde și suave – un ultim adio? Sau poate o promisiune că ne vom revedea pe lumea cealaltă?

Îmi îngădui să plâng până când nu-mi mai rămân decât suspinele. Mă ridic și mă adun. O vergea metalică mi se înfige în șira spinării. Acum îmi dau seama ce am de făcut, pentru Jason (și pentru mine). Rostesc jurământul cu voce tare, ca să-l fac mai real:

— Vin după tine, Cellie. Prin foc sau prin apă. Vin și te caut. Și, când am să te găsesc, am să te omor.

∵

Ies din baie și-mi dau jos salopeta. În timp ce o împăturesc, pastila albă cade pe podea. Plânsul mi-a întețit durerea de cap, care a devenit o pulsație dureroasă, difuză. Mă aplec și ridic pastila, examinând-o cu atenție în lumina lunii. Am nevoie de niște ore lipsite de durere sau vină. Arunc pastila în gură și-o înghit fără apă. Încerc să nu fac prea mult zgomot în timp ce mă sui în pat. Mă întind pe spate și aștept ca pastila să-și facă efectul, ca albastrul să se transforme în negru. În noaptea asta, îmi îngădui să dau totul uitării. Mâine… ei bine, mâine este o nouă zi.

În crepusculul cețos al somnului, derulez în minte evenimentele zilei. Ceva din ce-a zis băiatul ăla, Chase, îmi stăruie în minte. *Am tras cu urechea la niște supraveghetori care vorbeau despre voi*, *cum că s-au întors piromanele. Piromane.* Spusese *piromane* la plural. Dintr-odată știu, de parcă încă ar mai exista un cordon ombilical care ne leagă, că și Cellie este aici. Se află la Savage Isle, iar Chase știe unde.

DIN JURNALUL LUI ALICE MONROE

Doctorul spune că ar trebui să încep cu începutul, de acolo de unde a pornit totul. Cred că

are dreptate. Pentru că lucrurile n-au stat mereu așa între mine și Cellie. A fost o vreme când ea era prietena mea. Cea mai bună prietenă a mea. O vreme în care, dacă mi-ar fi spus că a omorât pe cineva, aș fi întrebat-o dacă vrea s-o ajut să sape un mormânt. Așadar, de unde începe o poveste care se termină cu foc și moarte? Începe în zăpadă, în cea mai friguroasă zi din cea mai aspră iarnă din ultimii cincizeci de ani, cu două fete și aniversarea lor de șase ani, într-o casă cufundată în tăcere. Începe cu un cadavru.

Primul lucru pe care mi-l amintesc este un vis. Un vis cu gust de tort, plin cu confetti, cu baloane și cu cadouri învelite în staniol auriu. Al doilea lucru pe care mi-l amintesc este că m-am trezit și-n jur era liniște și spațiu gol, pustiu. Cellie era deja în picioare. Își făcuse patul de sus, chipurile, grăbit și neglijent, ceea ce mă enerva adesea. Eu preferam ca lucrurile să fie nițel mai ordonate, cu linii drepte și muchii ascuțite. N-ar fi trebuit să fiu surprinsă. Cu o noapte înainte, mă ținuse trează. Prea nerăbdătoare ca să adoarmă, a sporovăit încontinuu despre ziua următoare. Ziua noastră de naștere.

Casa era rece, așa c-am început să tremur, în cămașa mea de noapte din bumbac subțire. Când degetele de la picioare mi s-au afundat în covor, am avut senzația de chiciură, de parcă mii de cristale de gheață s-ar fi prins de fiecare fibră din covor. Timp de o clipă am rămas nemișcată și am ciulit urechea, încercând să disting vreun sunet de la parter sau pe cel al fulgilor de zăpadă ce cădeau prin fața ferestrei. Dar nu se auzea nimic, doar bătăile inimii mele.

Am coborât scara, ignorând ceea ce-mi sugera liniștea. Ce secret îmi șoptea. Precum Cellie, eram prea captivată să găsesc bucuria promisă a aniversării. În graba mea, am lovit din greșeală cu piciorul un papuc care-mi stătea în cale, azvârlindu-l printre stâlpii balustradei. A aterizat

cu un bufnet surd pe un corp. Bunicul zăcea lat pe podea, cu capul într-o parte, astfel încât pe față îi cădea reflexia ninsorii de dincolo de fereastră. M-am oprit pe ultima treaptă. Un braț îi era prins sub burtă într-un unghi bizar, iar celălalt, întins într-o parte, cu degetele rășchirate înfipte în covor, nefiresc de țepene.

— N-o să se trezească, mi-a spus atunci Cellie.

Ea era ghemuită lângă șemineu, cu genunchii ridicați și bărbia sprijinită pe ei.

Am inspirat adânc, dar tot mă simțeam de parcă nu-mi ajungea aerul. Cellie a scâncit și și-a ascuns capul după genunchi, ca într-un cocon. M-am lăsat pe vine și i-am atins bunicului obrazul ca hârtia.

— Am încercat și eu asta, a zis Cellie.

— Bunicule? am șoptit.

Încă mai mirosea ca bunicul, un amestec amețitor de colonie și mirodenii, care mă făcea să mă gândesc la tărâmuri de peste mări și țări. Nu știu de ce.

Cellie m-a prins de mână și m-a dat la o parte.

— Am spus că am încercat deja asta.

— Ce facem?

A zăbovit o clipă, apoi s-a întors spre mine cu privirea înviorată.

— Ar trebui să-l lăsăm să doarmă. Probabil este foarte obosit. Hai să ne desfacem cadourile.

Patru cadouri, învelite în hârtie cu dungi aurii și argintii, ne așteptau pe masa din sufragerie. Am rupt ambalajele. Bunicul ne cumpărase câte un nou set de haine, un joc și o carte. Ne-am dat seama că ne e foame, dar în casă nu existau decât conserve, iar noi n-aveam voie să folosim deschizătorul de conserve electric fără supravegherea bunicului. Cellie a găsit tortul nostru galben, în bufet. Am mâncat din el până ne-a durut burta, apoi ne-am îmbrăcat cu noile haine și ne-am luat la întrecere prin casă, ne-am dat pe balustrada scării și ne-am uitat la desene animate toată după-amiaza.

Seara, bunicul tot n-a mișcat. Nici măcar un deget de la mână. Sau de la picioare. Nici măcar n-a clipit. Pielea îi era și mai rece. Cellie l-a acoperit cu o pătură și, după ce i-am urat noapte bună, am urcat la etaj, mână-n mână, și ne-am suit în paturile noastre suprapuse. Ne plăceau hainele noi atât de mult, încât nici măcar nu ne-am deranjat să ne schimbăm. Din patul de deasupra, Cellie mi-a citit dintr-una din cărțile cumpărate de bunicul. Am închis ochii și am continuat să-i ascult vocea, atât de asemănătoare cu a mea, atât de liniștitoare și de familiară, care parcă mă învelea ca o pătură călduroasă.

— Cellie? am întrerupt-o eu.

— Da?

— Vrei să dormi cu mine?

— Bine, s-a învoit ea, dându-se jos din patul ei.

Când a urcat lângă mine, i-am făcut loc, până am ajuns lipită de perete.

— Crezi că bunicul o să se trezească mâine?

Ziua următoare era luni, zi de școală. Lunea, trebuia să ieși în fața clasei și să povestești ce ai făcut în weekend. Taylor Knapp urma să-și aducă iepurașul viu primit cadou, iar eu nu mai atinsesem niciodată unul.

— Bineînțeles, mi-a răspuns ea cu o voce transformată din pătura călduroasă, într-una aspră și înțepătoare, întreținută cu prea multă siguranță de sine și neadevăr.

M-am întors și mi-am pus capul pe umărul ei.

— Mă bucur că ești aici.

— Și eu, a răspuns ea. Nicio grijă, Alice. Mâine-dimineață, totul o să fie ca de obicei. Promit.

*

Au trecut patru zile. Ca iarba care crește prin beton, și-a făcut loc teama. Și, odată cu îngrijorarea, cu teama și cu panica, au venit frigul aspru și foamea. Micile cristale de gheață care dansaseră pe-afară, dincolo de ferestrele noastre, au început să valseze înăuntru, acoperind tocurile

geamurilor. În fiecare noapte, Cellie și cu mine ne îmbrăcam în costumele noastre groase de iarnă și ne înghesuiam una într-alta în patul de jos, sub un munte de pături, însă nimic nu ne putea apăra de frig. Venea ca un hoț în timpul nopții, furându-ne căldura din trupuri, jefuindu-ne de vlagă. Cellie se văita în fiecare dimineață. Jura că sângele i s-a îngroșat. Totuși reușea să se dea jos din pat, să coboare în bucătărie și să se urce pe tejghea. Dădea drumul la robinetul de apă caldă la maximum – ne ajutam de căldura apei pentru a ne transforma sângele prea gros în lichid, la loc.

Nu ne-am dus la școală, iar eu am ratat povestitul în fața clasei. De asemenea, n-am mai mâncat decât tortul de la aniversarea noastră. Tort care s-a învechit și s-a înnegrit pe la colțuri. Apoi au venit mușteleț, puncte negre ce-și petreceau timpul bâzâind între pleoapele bunicului și glazura de pe tortul nostru galben.

În cea de-a patra dimineață, am aliniat toate conservele pe tejgheaua din bucătărie și am cercetat etichetele și ilustrațiile de pe ele. Fasole fiartă. Șuncă. Porumb. Foamea râcâia și urla în adâncul stomacului meu. Cellie a decis că ar trebui să mâncăm imaginile alea lucioase. Zis și făcut. Și-a plimbat limba prin gură, minunându-se de diversele gusturi.

— Asta are gust de Paști! a exclamat. Ia și tu!

Dar eu nu puteam să mă prefac. Mi-am lins buzele, iar privirea mi-a alunecat din nou spre tort.

— E-n regulă, Alice, poți mânca tu ultima bucată.

Mai rămăsese un ultim balon roșu de glazură. Mi-a lăsat gura apă și, în același timp, stomacul mi-a chiorăit. Atât de foame. Atât de greață.

Am ezitat.

— Ești sigură?

Cellie a dat din cap și și-a încrucișat brațele la piept. Se ținea atât de strâns, încât i se albise pielea

pe degete. Cred că probabil se abținea fizic de la a mânca restul de tort.

— Mănâncă, a zis. Apoi, după ce termini, mergem să vedem ce face bunicul.

N-am așteptat să mai spună o dată. M-am repezit la tort, devorând mai întâi glazura galbenă, apoi balonul roșu. Resturi de glazură rămăseseră lipite de cartonul de dedesubt și m-am folosit de degete ca să le râcâi. Odată ce-am terminat, am rânjit la Cellie, însă fericirea mi-a pălit subit, înlocuită de rușine. Ochii ei erau sticloși, iar mâinile îi tremurau pe lângă corp.

— Îmi pare rău, am zis.

— E-n regulă, mi-a răspuns, frecându-și burta.

Un ciocănit la ușa din față ne-a întrerupt.

Am dat să mă duc să răspund, însă Cellie m-a apucat de braț, oprindu-mă.

— Nu te duce. N-ar trebui să răspundem la ușă, dacă bunicul nu-i acasă.

Am rămas nemișcate ca statuile, cântărind înțelesul acelor cuvinte.

— Hai afară, să ne jucăm. Ne putem îmbrăca în costumele de schi și să facem îngeri de zăpadă.

*

Când am ieșit în curte, vântul înghețat ne-a biciuit obrajii și a învolburat zăpada afânată, ridicând-o în mici tornade de la pământ. Curtea era un pătrat perfect, iar bunicul ne promisese că, la primăvară, va sădi o grădină, unde vom putea crește roșii.

Am început să alergăm încolo și-ncoace. Eu am urmărit-o pe Cellie și ea pe mine. Ne-am prefăcut că suntem avioane și că brăzdăm cerul. Am fost recunoscătoare când, în sfârșit, căldura a început să pompeze prin membrele mele. Totuși, mișcările îmi erau lente și dezlânate și am căzut de mai multe ori decât de obicei, foamea punându-mi piedică.

— Ia te uită!

Vecinul nostru, domnul Chan, și-a ițit capul peste gard, părul și mustățile lui prinzând fulgii de zăpadă bezmetici.

Cellie și cu mine ne-am holbat la el, din curte. Câteodată, când mergeam până în capătul străduței, la poștă, ca să ridicăm corespondența, bunicul se oprea ca să stea de vorbă cu domnul Chan ori cu soția acestuia. Aveau un pudel micuț și alb, pe nume DeeDee, cu care-mi plăcea să mă joc. Putea face tot soiul de giumbușlucuri. Domnul Chan îl dresase chiar să-i scoată ciorapii din picioare.

— Niciun copil bolnav n-ar trebui să stea pe-afară, a zis domnul Chan, privindu-ne de la înălțimea gardului.

Eu mi-am ridicat ochii la el.

— Nu e nimeni bolnav, am zis.

Domnul Chan s-a încruntat.

— Nu e nimeni bolnav?

— Bunicul nu se trezește, am spus eu.

Cellie m-a îmbrâncit în spinare și am căzut în față, lovindu-mă de gard.

— De ce i-ai spus asta? mi-a șoptit ea la ureche.

Am vrut să-mi retrag cuvintele, să le înșfac din aer, dar era prea târziu. Deja își atinseseră ținta.

— Nu se trezește?

Domnul Chan și-a scărpinat mustața, gânditor.

— Poate c-ar trebui să vin și s-arunc o privire.

— Nu, a zis Cellie.

Însă domnul Chan era deja la poarta curții noastre din spate, întinzând mâna peste gard și trăgându-i zăvorul.

Cellie m-a împins spre el.

— Nu-l lăsa înăuntru!

M-a împins din nou, mai tare. Înainte să reușesc să țip ori să ridic, inutil, o mână pentru a-l opri, domnul Chan a pășit peste pragul ușii din spate și s-a oprit. S-a închinat cum făcea bunicul în biserică, și-a dus o mână la gură, înăbușindu-și un icnet, și a murmurat:

— Doamne Dumnezeule!

CAPITOLUL 3

TORT DE VANILIE

O sonerie mă trezește de dimineață, mă smulge dintr-un somn adânc, fără vise. Ploaia izbește în fereastra zăbrelită în rafale ca de lunetist. Se prelinge pe geam și face copacii de afară să pară neclari și triști. Colega mea cu părul roz s-a trezit și s-a îmbrăcat deja, iar acum umblă de colo colo prin încăperea mică. Mă ridic în capul oaselor, iar cadrul vechi de metal al patului geme și se tânguiește – un sunet care mă duce cu gândul la fantome în pereți.

— Eram trează aseară, când te-au adus. Ai stat *o groază* de timp în baie, îmi zice ea, întorcându-se spre mine, cu mâinile în șold.

Îi studiez cu atenție fața îngustă. Cu nasul cârn și părul ridicat în țepi roz, seamănă cu o zână rea, o creatură făcută din intrigi și necazuri. Mă dau jos din pat și întind mâna spre salopeta împăturită de pe noptieră. Nu prea știu ce ar vrea să-i răspund, așa că tac.

Ridică din umeri și se întoarce la ce făcea înainte.

— De asemenea, am văzut cum ți-a căzut pastila din buzunar.

Trag pe mine pantalonii, în timp ce ea continuă:

— Știi că poți da de belea pentru așa ceva.

Mă apropii de geanta mea mov-deschis și scot două foi de hârtie pentru origami, îndesându-le în buzunarul hanoracului, înainte să le vadă ea.

— Ai de gând să mă pârăști?

Se întoarce cu fața spre mine, roșind ușor.

— Nu, bineînțeles că nu. Vreau doar să știi că pot ține un secret.

Mă încalț cu tenișii mei Chuck Taylor fără șireturi. Privirea îmi alunecă spre cicatricele în relief de pe brațele ei. Nu sunt de la arsuri. O

cicatrice de la o arsură are marginile neregulate. Este urâtă, lipsită de formă, precum mușcătura unui câine turbat. Cicatricele ei sunt curate și drepte, făcute parcă de o lamă ascuțită și o mână sigură.

— Și eu, îi spun.

Roșește mai tare.

— Atunci, bine, zice, trăgându-și mânecile în jos.

Se aude a doua oară soneria, urmată de șuieratul tuturor ușilor de pe coridor, când sunt descuiate.

— Micul dejun. E marți, asta înseamnă că vom avea…

Se bate cu degetul peste buze.

— Clătite – întotdeauna ne dau clătite, marțea.

Mă măsoară din ochi într-un mod cu totul diferit.

— Ai mai fost aici?

Înghit în sec.

— Am fost, împreună cu sora mea, timp de vreo două săptămâni. Apropo, eu sunt Alice.

O străfulgerare de înțelegere îi traversează chipul. Pentru o clipă, pare că are de gând să spună ceva, să mă întrebe ceva despre sora mea geamănă piromană, despre faimoasa mea evadare împreună cu Jason, ori despre carnea distrusă de pe brațul meu drept. Arsura mă furnică și-mi flexez degetele, așteptând să înceapă interogatoriul. În loc de asta, ea își mușcă buza și îmi zâmbește.

— Eu sunt Amelia.

Amelia și cu mine mergem agale spre cantină. Așteptăm la rând ca să primim clătite, iar bucătăresele își feresc privirile, când ne întind tăvile. Rândul se mișcă lent. Fata din fața mea trântește tava și urlă:

— Vreau șuncă!

Zăresc o bucătăreasă din spate mâncând o bucată de șuncă. Doi supraveghetori dau fuga la fată și, cu pricepere, cu vorbe rostite calm și cu amenințarea Camerei Tăcerii, o reduc la tăcere. Ea

își curăță cuminte tava și plânge înăbușit. N-o condamn pentru ieșirea nervoasă. Pentru că nu cred că șuncă își dorea cu adevărat. Ci voia ceea ce reprezintă, de fapt, șunca. O libertate. E o chestiune de egalitate, iar aici nu există niciuna.

Amelia și cu mine ne așezăm la o masă rotundă. Pacienții se răspândesc pe la mesele din jur. Unii stau împreună, alții se evită în mod voit. Pentru că sunt cu toții meduze, sunt continuu în mișcare. Unii se leagănă înainte și înapoi, în timp ce mănâncă; alții stau nemișcați cu corpul, însă ochii li se mișcă neîncetat. Chiar dacă ziua ne este împărțită după un program riguros, tot se simte de parcă ar domni haosul. Mă mănâncă palma să scot o hârtie de origami și să încep s-o împăturesc. Și atunci intră și Chase.

Amelia n-are poftă de mâncare, tăind clătitele în fâșii înguste, apoi într-unele și mai înguste. Împinge bucățele mici spre marginea tăvii și împrăștie mâncarea peste tot. Fac semn din cap, indicându-l pe Chase.

— Care-i treaba cu el?

Ea – mi urmărește privirea.

— Chase Ward. A fost transferat aici săptămâna trecută. A stat în Camera Tăcerii în primele două zile. Doar ce-a ieșit de-acolo.

Camera Tăcerii este o celulă capitonată cu alb. Are o ușă din oțel și o fereastră cu oglindă, pentru observație. Cellie a ajuns o dată în Camera Tăcerii și a urlat amenințări cu moartea, până când doi supraveghetori și o asistentă au intrat la ea și-au făcut-o să tacă.

Îmi ating gâtul, acolo unde simt, dintr-odată, că mă ustură.

— Am avut o altercație cu el, aseară. Nu cred că mă place prea mult.

Aș vrea să adaug că sentimentul este reciproc.

Amelia ia o bucățică de clătită și-o dă pe gât cu o gură uriașă de apă, de parcă ar înghiți o pastilă. Deschide gura să răspundă ceva, dar suntem

întrerupte de o fată care trece pe lângă noi. O știu de dinainte, însă nu-mi pot aminti cum o cheamă. Are părul ondulat, strâns într-un coc, și o față rotundă, care o face să pară cuminte și drăguță. Fata dă drumul unui ghemotoc de hârtie în balta de sirop din tava mea și trece mai departe. Întind mâna, șovăind, și desfac ghemotocul. Scrise de-a lungul hârtiei liniate, cu litere mari, îngroșate, sunt două cuvinte: MORI, PIRO!

Mototolesc biletul la loc și-l arunc în tavă. Durerea îmi irupe în țeastă și-mi coboară de-a lungul brațelor. Lacrimi de rușine și de jenă îmi ard ochii. Mă uit în jur și nu văd decât fețe, fețe cu ochi mari care mă fixează, ochi mari cărora nu le-ar fi putut scăpa literele negre uriașe din bilețel. Afurisita de Cellie! Mă bântuie peste tot, chiar și într-un loc ca ăsta, izolat de restul lumii.

Amelia ia biletul din tava mea și se încruntă. Se întoarce și, înainte să pot reacționa, azvârle ghemotocul picurând de sirop și lipicios în spinarea fetei.

— Monica, împuțito ce ești! urlă ea, în timp ce biletul o lovește pe fată chiar între umeri.

Fata se răsucește imediat spre noi.

— Chiar vrei să-ncepem?

Își încleștează pumnii pe lângă corp, o invitație clară la bătaie.

Amelia se ridică în picioare și încăperea amuțește. Brusc, meduzele nu mai sunt meduze; sunt rechini și simt miros de sânge în apă.

— E vreo problemă, doamnelor? strigă asistenta Dummel, din celălalt colț al sălii.

Vocea ei străpunge tensiunea ca un cuțit de oțel.

— Nicio problemă, spune Monica.

Pumnii i se desfac. Afișează un zâmbet aproape la fel de dulce ca siropul care-i șiroiește pe spate.

— Doar curățăm ceva ce-am vărsat din greșeală.

Privirea de buldog a asistentei Dummel se mută spre masa noastră. Sprâncenele i se arcuiesc o idee mai mult.

— Cum a zis Monica – nicio problemă, reușesc să îngaim.

Amelia se așază la loc, cu o bufnitură.

Monica ridică șomoiogul de jos și-l aruncă la gunoi. Conversațiile din cantină se reiau de parcă nu s-a întâmplat nimic. Toți se întorc la clătitele lor, cu poftă de mâncare sporită după spectacol. Toți, cu excepția unuia. Chase stă nu departe de noi, cu ochii ațintiți asupra mea. Zâmbește din colțul gurii, un zâmbet ce sugerează, în același timp, curiozitate, dispreț și amuzament.

*

— Dă-o încolo pe Monica, spune Amelia, în timp ce stăm la rând ca să primim medicamentele de dimineață. E o târâtură, și probabil are chiloți murdari.

Zâmbesc absentă în timp ce continui să-l fixez cu privirea pe Chase. I-am urmărit toate mișcările de la micul dejun încoace. Oricât de greu mi-ar fi să recunosc, am nevoie de ajutorul lui. Trebuie să-l întreb dacă știe unde se află Cellie.

Ameliei nu-i scapă nimic.

— Iar te holbezi la el.

— Mă holbez? zic, încercând să-mi păstrez fața inexpresivă. Amelia își întoarce capul când la mine, când la Chase.

— Da, știi tu, acțiunea de-a te uita intenționat la ceva cu ochii beliți.

Trage de pleoape cu degetele, bulbucându-și ochii pentru a-și întări afirmația. Își lasă mâinile jos.

— Deci, care-i treaba? Ți s-au aprins călcâiele după el sau ce?

Îmi mușc buza, neștiind ce să răspund. Să-i spun Ameliei că am nevoie de el? Că mă folosesc de el pentru a obține informații care o să mă ajute să dau de sora mea? Mai bine nu. Prin urmare, tac și-mi concentrez din nou atenția asupra puștiului din fața mea. Poartă un tricou cu duo-ul hip-hop Insane

Clown Posse și o brățară galbenă prinsă în jurul încheieturii mâinii stângi.

Însă Amelia nu se dă bătută. Mi-a citit ceva pe față, am făcut o greșeală.

— Relațiile dintre pacienți sunt strict interzise, Alice.

Însă privirea ei sugerează cu totul altceva, nu interzice nimic; în schimb, pare o combinație de interes lacom și delectare.

— Nu-i asta, zic eu și mă scarpin pe frunte. Doar că el e greu de citit, atâta tot.

— Ca *Revolta lui Atlas*[4]?

Chicotesc:

— Nu, mai degrabă ca *Război și pace*[5].

Se împinge cu umărul în umărul meu și se hlizește.

— Adu-ți aminte, Alice, prietenia înaintea băieților.

Zâmbesc și-o împing și eu cu umărul. Amelia chicotește un minut întreg, după care expresia i se schimbă.

— Serios, totuși, nu cred că e o idee prea bună să te încurci cu el. A fost în pavilionul D, iar una dintre fetele din grupul meu de terapie a povestit…

— Ce?

— N-am voie să spun.

— Hristoase, Amelia, nu mă poți lăsa așa. Ce-a zis aia despre Chase?

— A spus, și, pe cuvânt, n-aș fi crezut-o, dacă nu mi-ar fi spus că a fost la același liceu cu el și dacă o altă fată n-ar fi confirmat…

Toate acestea le spune grăbit, fără pauză, dintr-o suflare.

— Ce-a spus, Amelia?

— A spus că Chase se află aici din cauză c-a omorât pe cineva.

Îmi imaginez că mutra mea de acum e o combinație de neîncredere și oripilare. Am rămas cu gura căscată și, înainte de-a da un răspuns, Amelia îmi dă un cot:

— Tu ești, zice și-mi face semn spre ghișeul asistentei.

— Alice Monroe, spune asistenta și, după enervarea din voce, îmi dau seama că este a doua oară când mă strigă.

În timp ce mă îndrept către micul ghișeu al asistentei, îi arunc o privire Ameliei care spune „așteaptă-mă aici”. Iau păhărelul din mâna întinsă a asistentei. Primesc ceea ce-mi place să numesc „4 Iulie”[6], o combinație de trei pastile, roșie, albă și albastră. Asistenta îmi mai dă și un pahar cu doi centimetri și jumătate de apă. I-l iau și pe acela din mână și dau pe gât toate cele trei pastile, dintr-o înghițitură. Deschid gura larg, îmi dau capul pe spate și o las să mi se uite în gură.

— Bine, zice ea. Următorul!

Amelia urmează după mine și încerc să o aștept și pe ea să termine, însă un supraveghetor vine și mă trimite la sesiunea de grup. Suntem împărțiți în grupuri cu denumiri de păsări: vrăbii, mierle, porumbei, măcălendri, gaițe-albastre, rândunici, corbi, ciori etc. Eu sunt în grupul mierlelor, iar Amelia într-al vrăbiilor.

Camera în care se desfășoară terapia de grup este departe de-a fi liniștită. Puternicele tuburi fluorescente aruncă o paloare grețoasă pe podeaua acoperită cu linoleum pestriț și pe scaunele din plastic. Mă face să mă simt dezorientată și ametită. Mă așez pe scaunul cel mai departe de ușă, astfel încât să pot vedea pe oricine intră. Este prezent și doctorul Goodman, însoțit de asistenta Dummel.

Monica intră și-și dă ochii peste cap când mă vede. Alți pacienți își târșâie picioarele înăuntru și își ocupă locurile.

— Bună dimineața, tuturor, începe doctorul Goodman. Așa cum puteți vedea, avem un nou membru în grupul nostru, Alice.

Nu sunt *nouă.* Am mai fost în grupul mierlelor. Cu excepția Monicăi, toți ceilalți de aici sunt *noi.*

— M-ați putea ajuta să-i urăm cu toții bun venit lui Alice? Câteva murmure grăbite de bun venit, câteva de *Bună, Alice*, rostite pe tonuri monotone.

Și apoi o șoaptă mai ușoară, plină de maliție:

— Bun venit, piro!

Întorc ochii la Monica, rămasă cu gura închisă, dar jur că a fost vocea ei. Privesc în jur ca să văd dacă a mai auzit cineva, dar toți par netulburați.

— Măi, ce primire călduroasă, prietenoasă…

Ușa încăperii se deschide brusc, trântindu-se de perete. Chase stă în prag, studiind grupul. Ochii i se opresc o clipă asupra mea, după care intră și se instalează pe un scaun gol.

— Ei, Chase, îți mulțumim că ni te-ai alăturat, astăzi, spune doctorul Goodman.

Chase mormăie ceva, dar nu înțeleg ce.

— Tocmai ai ratat ocazia de a-i ura bun venit lui Alice. Cred că, din moment ce avem pe cineva nou și se pare că unora le-ar prinde bine să le reamintim – îi aruncă o privire cu înțeles lui Chase –, ar trebui să recapitulăm regulile ședințelor de grup. Vrea cineva să le citească?

Mâna Monicăi e prima în aer.

— Dă-i drumul, Monica.

Monica își drege glasul și-și îndreaptă poziția în scaun. Citește de pe un afiș atârnat pe perete, chiar în dreapta mea.

— Spune adevărul. Fii punctual. Acceptă-i pe ceilalți așa cum sunt. Respiră. Ascultă. Tolerează. Odihnește-te. Recuperează-te.

— Mulțumesc, Monica, spune doctorul Goodman când aceasta termină. Ce-a uitat Monica să precizeze este că tot ce se vorbește aici este confidențial. Ce se întâmplă la terapia de grup rămâne la terapia de grup. Acum, să continuăm de unde am rămas ieri. Alice, din moment ce de-abia începi să te acomodezi, nu trebuie să vorbești. Trebuie doar să-i cunoști pe cei din grup. Acesta este un loc sigur.

Doctorul se apleacă în față, gata să se apuce de treabă.

— Ieri, am vorbit despre obiective. Despre cum să ne dăm seama ce ne dorim. Poate fi ceva pe termen lung sau pe termen scurt. Orice. Chase, pentru că ai venit ultimul, vrei să fii tu primul care să ne împărtășească ceea ce-și dorește?

Chase zâmbește infatuat.

— Îmi doresc să fiu atât de bogat, încât de fiecare dată când intru într-o cameră, să se dea drumul la doisprezece porumbei albi.

Oau, e chiar mai enervant decât am crezut inițial.

— Evident, Chase nu vrea să împărtășească nimic cu noi azi, spune doctorul fixându-mă cu o privire neutră. Este important să vă amintiți cum pot atitudinile voastre să-i afecteze pe cei din grup. Întotdeauna este în regulă să aveți sentimente negative, să nu vreți să vă deschideți în fața celorlalți, dar niciodată nu va fi în regulă să le afectați moralul. Asta e o limită.

Doctorul Goodman întreabă dacă dorește altcineva să vorbească, iar mâna Monicăi țâșnește din nou. Pupătoare în fund.

Plictisită, scot din buzunarul hanoracului un petic de hârtie pentru origami. Îi pot simți privirea lui Chase ațintită asupra mea. În timp ce încep s-o împăturesc, risc să arunc o privire în sus. De bună seamă mă urmărește, aproape că mă studiază. Când ochii ni se întâlnesc, își lasă capul în jos, parcă stânjenit că a fost prins asupra faptului. Făcând asta, pot să-i văd clar cicatricea de pe față. Mă întorc la împăturit. Până se încheie ședința, am terminat un elefant și doi câini din hârtie. Și în tot acest timp m-am gândit numai la Chase și la cicatricea lui și că s-ar putea s-o fi căpătat omorând pe cineva.

∵

Prânzul vine și trece. Stau cu Amelia. Când ne ridicăm de la locurile noastre, intensitatea

luminilor din cantină se diminuează și unul dintre supraveghetori vine cu un tort dreptunghiular imens, în care stă înfiptă o lumânare aprinsă. Un sentiment de disconfort îmi străbate rapid șira spinării. O fată zâmbește încântată, în timp ce el i-l așază dinainte și începe să cânte „La mulți ani”. Alți supraveghetori și asistente i se alătură și-i îndeamnă pe ceilalți pacienți să cânte. Câțiva o fac. Dar, de fapt, mai mult asistentele și tehnicienii cântă. Fata suflă în lumânare și supraveghetorul duce tortul înapoi la bucătărie, ca să-l taie felii.

Mi se trântește și mie o felie în față, însă mi se face greață instantaneu.

— Nu vreau, îi spun.

— Atunci, aruncă-l, zice tehnicianul peste umăr, în timp ce continuă să împartă tortul pe la mese.

Mă încrunt și, fără să vreau, îi întâlnesc privirea lui Chase, de la o masă alăturată.

— Nu-l vreau, spun ceva mai tare, ceea ce le atrage atenția celorlalți supraveghetori și asistente împrăștiați prin încăpere.

— La naiba, Allie, calmează-te! șoptește Amelia cu asprime.

Am uitat că era lângă mine.

— O să te alegi cu o ședere în Camera Tăcerii. Dă-mi-l mie, îl mănânc eu.

— Ia-l, îi zic, împingând spre ea farfuria din hârtie.

Mirosul de tort se răspândește în aerul nemișcat. Chiar dacă este de ciocolată, se simt și arome de vanilie și de migdale. O peliculă de transpirație îmi acoperă fruntea. Trebuie să ies de aici. Repede. O rup la fugă printre mese. Nădușeala lipicioasă începe să-mi acopere pielea. Când ajung la ușile cantinei, le găsesc încuiate. Smucesc de clanță, încercând să le deschid.

— Hei, Alice!

Donny Chică se apropie de mine.

— Toată lumea rămâne în cantină până la cursuri.

— Trebuie să…

Însă cuvintele îmi sunt înecate de un gust acru, acid. Inima îmi bubuie în piept și-i arunc lui Donny un surâs slab, când îl văd ducându-și mâna la stația radio de la centură. *Nu-i nimic*, încerc să mă conving singură, însă dintr-odată toți pacienții au pielea cenușie, iar zumzetul luminilor fluorescente a fost înlocuit de bâzâitul unor muște negre. Capul îmi zvâcnește, iar albul uniformei lui Donny îmi rănește ochii.

Apoi scena se schimbă. Fără niciun avertisment, mă aflu din nou în hambar. Pot simți mirosul de fum, de kerosen și de fân arzând înăbușit. Arsurile de pe mână și de pe umeri mi se aprind într-o răbufnire de durere, de parcă întreaga piele mi-a luat foc. Zac pe jos lângă Jason, în timp ce totul e o vâlvătaie în jurul nostru. Jason îmi atinge șoldul, apoi obrazul și deschide gura să vorbească. În sfârșit, cuvintele pe care nu am reușit să mi le amintesc deunăzi năvălesc în forță peste mine: *Rahat, iubito! Am luat foc de-a binelea.*

DIN JURNALUL LUI ALICE MONROE

Când cineva moare, oamenii se întreabă mult timp *ce-ar fi fost dacă? Dacă m-aș fi purtat altfel cu ea? Dacă el nu s-ar fi urcat în mașina aia, atunci?* Însă mie, uneia, nu mi-au trecut niciodată prin minte asemenea gânduri. Când am aflat că a murit bunicul, nici măcar n-am plâns. Nici Cellie n-a plâns. Nu că am fi fost lipsite de inimă. Nici pe departe. Numai că nu înțelegeam ce însemna „moarte” – și cum avea să ne schimbe viețile pentru totdeauna.

Și deodată, stătea în aceeași cameră cu noi. Între canapeaua cu tapițerie brodată și mobilierul de lemn închis la culoare ale familiei Chan. Cuvintele pluteau în jurul nostru – *A murit. Mort. Cadavru.* – rostite pe tonuri reținute de polițiștii ce roiau prin toată casa. Doamna Chan le răspundea la întrebări

direct și scurt, chiar dacă mâinile îi tremurau și ochii îi înotau în lacrimi.

— Când a fost văzut ultima oară? a întrebat un agent de poliție.

Polițistul era tuns scurt, avea uniforma frumos călcată și era proaspăt ras. Se purta rece și eficient și, probabil din această cauză, în jurul lui plutea o aură de neîncredere.

Ea a răspuns că vineri. Merseseră împreună la poștă să ridice corespondența. A zis că bunicul era devotat.

— Fiica lui, mama, a apărut aici într-o bună zi, cu burta mare și apoi, pac – a adăugat, pocnind din degete –, și-a luat tălpășița, lăsându-l singur…

Vocea i s-a pierdut într-o smiorcăială și un tremur din tot corpul.

— Când mă gândesc cât de frig e afară, a murmurat ea. Soțul meu mi-a spus că tot ce mai rămăsese de mâncare fusese tortul.

Ofițerul de poliție a zis că am avut noroc că a intrat cineva în casă. Încă vreo două zile și cine știe ce s-ar fi întâmplat. Pe unele conserve găsiseră urme de dinți. A întrebat dacă mai aveam rude prin zonă. Doamna Chan a clătinat din cap și i-a spus că nu.

Cândva, domnul și doamna Chan avuseseră o fiică. Murise pe când se întorcea acasă de la universitate. Un șofer de camion adormise la volan, intrase pe banda ei și, într-o clipă, fata pierise. Bunicul participase la înmormântare, lăsându-ne acasă cu o bonă care mesteca întruna gumă și făcea baloane. Doamna Chan i-a povestit polițistului tragedia cu fiica ei, apoi s-a uitat la Cellie și la mine, cu subînțeles. Îmi închipui că se gândea că povestea ei ne-ar ajuta cumva. Că pierderile noastre separate ar fi putut, precum dubla negație, să se anihileze reciproc și să devină ceva pozitiv.

∵

Curând a apărut Shawna, o asistentă socială, prima dintr-un șir de trei. Shawna s-a așezat față în față cu Cellie și cu mine în sufragerie, însă, chiar înainte să se așeze, m-a strâns de umăr. A fost una dintre puținele ocazii în care cineva mi-a oferit o mângâiere fizică. Și-a trecut ușor degetele și pe spatele lui Cellie, deși nu cred că Cellie a simțit. Ani mai târziu, mi-a aruncat în față reproșul ăsta – mângâierea pe care Shawna mi-a oferit-o mie, și ei nu. Mi-a spus cum o făcuse să se simtă golită pe dinăuntru, ca și cum n-ar fi fost iubită.

— Bună.

Shawna a zâmbit, însă zâmbetul nu i-a cuprins toată fața, iar asta l-a făcut să pară forțat, aproape îndurerat. Avea dinții un pic strâmbi și acel tip de ochi parcă nepotriviți cu forma feței. Se deschideau puțin prea mult și te făceau să te simți nu chiar în largul tău, de parcă se holba la tine.

— Ai idee ce s-a întâmplat?

M-am gândit la bunicul întins pe jos, în mijlocul sufrageriei, și la obrazul lui rece, ce devenise de un cenușiu din ce în ce mai întunecat, cu fiecare zi. Fiindcă niciuna dintre noi nu i-a răspuns, Shawna a continuat:

— Așa curaj nu am văzut niciodată.

Apoi s-a aplecat spre noi și ne-a spus că bunicul a murit.

— Știu, e foarte greu de înțeles ce s-a întâmplat.

Nu înțelegeam, de fapt. Singura dată când auziserăm despre moarte fusese când bunicul ne povestise întâmplări din Vietnam. Odată, ne-a povestit cum a târât după el un soldat rănit prin junglă. Uneori își sufleca mâneca de la cămașă și ne arăta cicatricea zdrențuită lăsată de șrapnel. După care începea să plângă și ne zicea să ne ducem afară ca să ne jucăm.

Dar pentru Shawna părea important ca noi să înțelegem, așa că am dat amândouă din cap. Apoi, când a zâmbit, eu m-am simțit cum probabil se

simțea DeeDee, cățelul, după ce-i trăgea domnului Chan șoseta din picior.

∵

În noaptea aceea, am rămas la familia Chan. Domnul Chan a adus niște haine de la noi din casă. Camera avea un pat dublu, însă doamna Chan ne-a promis că ne va aduce paturi suprapuse, cum eram noi obișnuite. Cât ai clipi. Ne-a făcut baie și am primit pijamale curate, iar când Cellie a mai cerut niște pături, doamna Chan ne-a bătut ușurel pe cap și ne-a asigurat că n-o să ne mai fie niciodată frig. Acum mă gândesc că s-a înșelat amarnic. Acesta a fost doar începutul, primul accident dintr-un șir de neoprit. Doamna Chan ne-a sărutat pe obraji, iar respirația ei avea un miros stătut, dar plăcut.

A doua zi dimineață, Cellie s-a trezit devreme, părând chiar mai nerăbdătoare decât în noaptea de dinaintea aniversării noastre. A început să țopăie prin tot patul și să bată din palme, cântând:

— Hai să vezi! Hai să vezi!

Am urmat-o în bucătăria soților Chan, iar Cellie făcea piruete, alunecând ca o patinatoare, pe podeaua acoperită cu linoleum, cu șosetele ei. I-am zâmbit și ne-am luat de mâini, învârtindu-ne una în jurul celeilalte până ne-a luat amețeala și-am căzut la podea, râsetele noastre răsunând în toată casa.

Doamna Chan a intrat în bucătărie și a zâmbit, însă apoi s-a schimbat la față.

— Oh, Doamne! a zis ea.

Și-a dus o mână la inimă și s-a bătut ușurel pe piept, de parcă voia să țină ceva care încerca să-și ia zborul.

— Oh, Doamne! a repetat, cu ochii ațintiți undeva deasupra umărului meu drept.

Pe blatul bufetului, sclipind sub lumina puternică din bucătărie, se aflau rânduri ordonate de conserve. În timpul nopții, Cellie se furișase din pat și scosese toate conservele din cămară, cilindri strălucitori cu piersici, fasole neagră și supă de pui cu tăieței, aranjate la intervale regulate, una după

alta, perfect simetric, fiecare întoarsă un pic într-o parte, astfel încât eticheta să fie în dreapta, exact ca niște mici soldați ce ar mărșălui la război, cu capetele întoarse către soare.

∵

Cellie și cu mine am primit terapie. Terapeutul nostru era un bărbat amabil și bărbos, care ne punea să pictăm peisaje și să modelăm familii din lut. În timp ce eu nu trebuia să merg decât o singură dată pe săptămână, Cellie a trebuit să meargă de două ori. Când au trecut mai multe luni și ea nu a făcut progrese, a început să se ducă de trei ori pe săptămână – eu stăteam în sala de așteptare, cu doamna Chan, mâncând migdale și citind revistele de copii *Highlights*. Am tot sperat că Cellie se va face bine, dar n-a mai apucat; soții Chan au început să bată în retragere și să se uite la noi cu alți ochi.

— Ei bine, ce-ar trebui să facem? l-a întrebat doamna Chan pe soțul ei, într-o seară.

M-am oprit pe hol și m-am ascuns într-un colț mai întunecat, uitând cu totul de paharul cu apă pe care voiam să-l iau în cameră, pentru noapte. Stătea rezemată de chiuvetă și storcea un burete.

— În dimineața asta, am găsit restul puiului de aseară în baie, a spus domnul Chan, clătinând din cap. Iar când am întrebat-o, ea doar s-a uitat la mine și a ridicat din umeri.

Vorbeau despre Cellie. Ea tot căra mâncare – resturi, bucăți de fructe, felii de pâine – dosindu-le și arătându-mi și mie unde le ascunsese. Pentru orice eventualitate.

Doamna Chan a deschis gura, așa cum procedează oamenii când nu sunt siguri ce să spună. Mie îmi plăcea doamna Chan. Mă învățase cum să fac origami. Lui Cellie nu-i plăcea origami; avea degete neîndemânatice, tot timpul îi tremurau, de parcă frigul din casa bunicului i se instalase definitiv în oase. Însă mie doamna Chan

îmi spunea că sunt un talent înnăscut, că am mâini de chirurg și răbdarea unui copac împotriva iernii.

Domnul Chan a oftat.

— N-am vrut să-ți spun, dar a început să se furișeze, noaptea, până la casa ei.

S-a apropiat și i-a atins șoldul doamnei Chan.

— Daria, a rostit cu voce joasă. Suntem prea bătrâni. Terapia nu dă rezultate. Noi nu-i putem oferi ajutorul de care are nevoie.

O mână de gheață mi-a atins umărul și aproape că mi-a sărit inima de spaimă. Cellie. Se furișase în spatele meu și-și ținea capul plecat într-o parte, ca un semn de întrebare. Mi-am dus un deget la buze și m-am ascuns mai adânc în întuneric, chemând-o lângă mine. S-a apropiat, mai silențioasă decât o șoaptă, după care și-a împletit degetele cu ale mele și și-a afundat fața în cămașa mea de noapte din flanelă.

— Crezi că ar fi posibil să le separăm noi? A vorbit doctorul cu Alice despre asta? Poate c-am putea noi s-o facem să înțeleagă cât de bolnavă este? Că are nevoie de ajutor? a spus doamna Chan.

Cellie m-a strâns atât de tare de mână, că-mi strivea oasele.

— Dacă ar fi fost doar Alice…

Domnul Chan și-a aplecat capul și și-a sărutat soția pe obraz. A oftat, de parcă totul ar fi fost inutil.

— O voi suna mâine pe Shawna.

Noi ne-am întors în camera noastră, ne-am suit repede în pat și ne-am ghemuit sub pături, făcând un cort cu capetele noastre.

— 0 să încerce să ne separe.

Lui Cellie îi tremura vocea. Plângea și lacrimile ei erau un cântec de sirenă – minunat, tulburător, imposibil de ignorat. *E-n regulă, Alice. Poți mânca tu ultima bucată.* I-am găsit mâna în întuneric și i-am apăsat-o cu a mea.

— Nicio grijă! N-o să-i las să te trimită în altă parte. Oriunde te vei duce, te voi urma.

— Promiți? m-a întrebat ea.

Răspunsul meu a venit în mod automat, dintr-odată. Pentru că sângele apă nu se face și asta conta mai mult decât orice boală.

— Promit, i-am răspuns. N-o să ne despărțim niciodată.

CAPITOLUL 4

ÎNȚELEGERI

Cad în genunchi. Râcâi cu mâinile linoleumul auriu de pe podea, încercând să găsesc un sprijin. *Am luat foc de-a binelea.* Donny întinde mâna spre aparatul de emisie-recepție de la centură. *Nu!* rostesc în gând, tremurând.

— Sunt bine, zic eu, întorcându-mă, astfel încât acum stau în fund pe podea.

Degetul lui Donny încă mai ezită deasupra butonului stației radio.

— Nu, te rog!

Ignorând ochii lacomi ai celorlalți pacienți din cantină, îmi încrucișez privirile cu Chase, aflat în colțul opus.

— Fără Camera Tăcerii.

Nu vreau să rostesc aceste ultime cuvinte cu voce tare, însă ele pur și simplu se rostogolesc afară, în lume. *Fără Camera Tăcerii.* Chase își îndreaptă spatele în scaun, așa că-mi dau seama că mi-a auzit șoapta imploratoare. Aștept, cu sufletul la gură, ca surâsul acela răutăcios sau vreun alt indiciu al superiorității sale exasperante să-și facă apariția, însă nu zăresc nimic de genul ăsta. În schimb, pot vedea cum compasiunea îi luminează ochii și cum întreaga atitudine i se îmbunează. Se ridică în picioare, ca și cum ar avea de gând să vină la mine.

Un pârâit răzbate din stația lui Donny, ceea ce mă face să-mi îndrept din nou atenția asupra lui.

— Biroul infirmierelor. Donny, ai nevoie de ajutor?

Donny mă examinează suspicios și, după o clipă cât o eternitate, duce stația radio la gură. Îi zâmbesc, deși îmi dau seama că o să pară forțat și ciudat.

— N-am nevoie de ajutor. Am atins din greșeală butonul de apel. Mulțumesc pentru răspuns!

Groaza pură care pusese stăpânire pe mine dispare și reușesc să mă relaxez. Chiar și luminile fluorescente par mai puțin dure. Totuși stomacul mi-e la fel de încleștat, iar mirosul de kerosen și de fân persistă. Înghit cu greutate și mă forțez să nu vomit. Însă dau greș. Unu: mă întorc cu spatele la Donny. Doi: mă apuc cu mâinile de burtă. Trei: vărs pe jos tot ce-am mâncat la prânz (șnițel de pui cu sos).

∵

Îmi petrec restul după-amiezii în cameră, trăgând un pui de somn și mulțumindu-le tuturor sfinților că n-a fost nevoie să ajung în Camera Tăcerii. Asistenta Dummel a mormăit ceva de genul că noile medicamente mi-au deranjat stomacul, după care mi-a mai dat câteva pastile, de data asta o combinație gen „Ziua îndrăgostiților” – una purpurie și două mai mici, de culoare roz. Sunt recunoscătoare că episodul ăsta mi-a adus și ceva timp pe care să-l petrec singură, chiar dacă sunt încuiată în cameră. Acum am reușit să scap și de terapia de grup de seară. Bonus dublu.

Sosește și vremea cinei și asistenta Dummel vine să mă cheme. Mă trezisem de ceva timp și deja făcusem două animale din hârtie de origami, un leu și un urs.

Când primim cina (spaghete și chiftele), o spionez pe Amelia, care stă la masa unde am mâncat împreună micul dejun. Îi zâmbesc și-i fac cu mâna, însă nu am de gând să mă mut la masa ei. În schimb, îl urmăresc pe Chase. Stă singur într-un colț, cu căștile sale imense pe cap.

Mă furișez încet, încet până la el și îmi trântesc tava pe masă. Își ridică privirea spre mine, după care își reia înfulecatul.

Mă așez vizavi de el și-mi dreg glasul, însă el mă ignoră dinadins. După ce devorează tot ce se află pe tavă (mă întreb dacă are de gând s-o ridice

și s-o lingă), impasul în care intraserăm ia sfârșit. *Eu câștig.*

— Te pot ajuta cu ceva? mă întreabă, în sfârșit.

Vocea îi este puternică și groasă. E enervat.

Mă aflu cel mai aproape de el de când ne-am cunoscut. Are o umbră de barbă pe obraji și pare bizar de matur, chiar mai matur decât optsprezece ani, vârsta maximă la care te poți afla aici. Cicatricea de pe față i se mișcă întruna și pare aproape prea albă pentru pielea sa bronzată. Mă întreb, încă o dată, de unde o are.

— Bună, îmi spune, fluturându-mi o mână prin fața ochilor. Ești cumva retardată sau ce?

Tresar.

— Nu. N-am nicio deficiență mintală, rostesc printre dinții încleștați.

Calm, Alice. Obține doar informația de care ai nevoie și pleacă.

— Uite, cred c-am început cu stângul.

— Cred că ai fost suficient de clară asupra intențiilor tale când mi-ai zis s-o sug și mi-ai arătat degetul.

— Mda, bine, eram obosită… Îmi pare rău!

Cuvintele sună jalnic. Pentru că sunt. Nu-mi pare chiar atât de rău.

Râde și dă să apuce tava de pe masă, de parcă ar avea de gând să plece.

— Mda, îmi dau seama că vorbești serios.

Rahat. Și încă o dată rahat. Are de gând să plece și eu încă n-am obținut ce-mi doream. Înainte să-mi dau seama ce fac, întind mâna și-l apuc de braț. Imediat, un val de căldură se transmite prin piele de la unul la altul. O scânteie plăcută îmi străbate șira spinării și explodează ca un foc de artificii.

— Ușurel, Scânteioară! zice, retrăgându-și brațul. Îmi place dur, dar nu în public.

Scânteioară. Minunat. Mi-a și pus o poreclă. Mă întreb, el cum s-ar simți dacă i-aș pune și eu una.

Ceva de genul porc nesimțit. Sau căcăcios-băgăcios.

— Ești o lichea.

— Și iată și gura aia spurcată a ta. N-a durat prea mult.

— Uite, încă n-am făcut cunoștință cum trebuie, eu sunt…

Mi-o taie cu o fluturare din mână.

— Știu cine ești, Alice. Ce vrei?

Ce nepoliticos. Îmi împreunez mâinile în poală și-mi strâng degetele până când mi se albesc nodurile. Pielea întinsă îmi provoacă mâncărimi în arsuri.

— Când am intrat aici, aseară, ai spus „piromane”, la plural.

Își arcuiește furios o sprânceană, de parcă m-ar întreba: *Și ce-i cu asta? Î*mi amintesc ce mi-a zis Amelia. *A fost în pavilionul D.*

La Savage Isle sunt patru pavilioane. În pavilioanele A și B sunt numai internații voluntar. Cei considerați pacienți cu risc scăzut – depresivii, bețivii și drogații. Pacienții din A și din B pot pleca oricând vor. Pavilionul C e pentru cei cu acte comise involuntar – pacienții cu grad mare de risc, care reprezintă un pericol pentru ei înșiși sau pentru cei din jur. Cellie și cu mine avem un istoric de internări multiple în pavilionul C. Așadar nu e nicio surpriză că am ajuns din nou aici. În toate cele trei pavilioane, A, B și C, pacienții se pot mișca dintr-o încăpere în alta și pot interacționa. În pavilionul D sunt cei internați cu forța și toate ușile sunt încuiate. Pacienții din pavilionul D sunt obligați să rămână în camerele lor și nu li se permite decât o oră sau două pe zi să „socializeze”. Așadar, Cellie n-are cum să se afle în pavilioanele A sau B. Ceea ce înseamnă că trebuie să se afle în pavilionul D. Unde în altă parte ar fi putut s-o interneze? Deducția îmi umple inima de gheață. Îmi vine în minte din nou conversația purtată cu doctorul Goodman. Cu câtă ușurință mi-a evitat

întrebarea. Nu voia ca eu să aflu. Poate că mi-a ghicit intenția înainte s-o fi conștientizat eu. Cellie e aici, e aproape, în pavilionul D. Doctorul Goodman n-a făcut decât să-mi confirme.

— Sora mea se află aici, spun, ridicând bărbia. În pavilionul D.

Cât timp îi ia lui să clipească, prin minte îmi trec mai multe scenarii. La fel ca un arhitect, desfășor o hartă mintală a celor două pavilioane, C și D. La capătul holului e o ușă încuiată, urmată de o alta, tot încuiată. Amândouă necesită legitimații de securitate dacă vrei să intri fără cheie. Urmează un șir de trepte, atât de multe încât pe mine și pe Jason ne luase amețeala când le coborâserăm. Apoi dai peste o curte, un câmp deschis, acoperit doar de iarbă, după care ajungi la pavilionul D, în colțul cel mai îndepărtat, înconjurat de turnuri de veghe, garduri înalte cu sârmă ghimpată. Mintea parcă mi se lovește de un zid din cărămidă. *Imposibil.* E imposibil să pătrunzi în pavilionul D.

— Tu ai fost acolo.

Chase nu neagă.

— Și?

— Am nevoie de ajutorul tău.

Chase cunoaște pavilionul D, holurile cotite, intrările, ieșirile și programul supraveghetorilor.

— Cum se face că nu vă permit să stați împreună? mă întreabă, privindu-și vârfurile încălțărilor.

— Nu sunt sigură.

Probabil pentru că a încercat să mă ucidă, *iar eu intenționez să-i întorc favoarea.*

— Totuși trebuie să o găsesc.

Îmi simt picioarele încordându-se, așa cum stau, așezată. El trage adânc aer în piept, iar falca i se mișcă în gol, de parcă mi-ar rumega cuvintele.

— Am nevoie să o văd.

— Am fost acolo.

Ridică din umeri, rotindu-și-i de parcă n-ar dori să spună și continuarea.

— Când am venit prima oară aici, în D m-au băgat.

Pe de-o parte, aș vrea să-l întreb ce făcuse de fuseseră nevoiți să-l interneze în pavilionul D. Dar nu pot risca să-l enervez din nou. Trebuie să-l conving să mă ajute să intru acolo. În plus, chiar e mai bine dacă nu știu ce-a făcut. Noua mea deviză este negarea plauzibilă.

— Mă ajuți să pătrund în pavilionul D? Sunt gata să-ți întorc favoarea.

În pavilionul C, favorurile nu sunt făcute fără un preț. Ultima oară când am fost aici, Cellie strângea bomboane și le dădea la schimb pe tot felul de chestii: țigări, mâncare, ba chiar și o brățară de o culoare mai pașnică.

Pe chipul lui Chase se schimbă ceva și simt că am obținut un avantaj. L-am prins în plasă.

— Nu, zice el.

Nu? Surpriza și înfrângerea mă ard ca un fier înroșit. Nu mă pot gândi decât la mâinile înghețate ale lui Cellie, pătate de sângele lui Jason. Refuzul lui Chase e umilitor. Mă ridic să plec.

— Nu, spune din nou, mai apăsat.

— Am înțeles, îi arunc peste umăr.

Când mă apucă de mână, degetul mare i se plimbă pe pielea arsă. Tresar și-mi smulg mâna dintr-a lui.

— Nu la asta m-am referit, continuă el. Am vrut să spun… *Nu,* nu vreau nimic de la tine.

Trage adânc aer în piept.

— O să te ajut.

Nu mă simt chiar în largul meu. Nu sunt obișnuită ca oamenii să facă vreun lucru pe gratis.

— De ce?

Își scoate șapca și-și trece o mână prin părul unsuros.

— Îmi aduci aminte de cineva, bine?

Deschid gura să spun ceva, însă el mi-o ia înainte.

— Nu mă întreba nimic. Asta-i tot ce poți face. Las-o așa. Îmi aduci aminte de cineva, iar eu o să te ajut.

Nu-mi place situația. Însă el se oferă să mă ajute, iar eu nu-mi permit să-l refuz.

— Bine, zic.

— Bine, zice și el.

Își scuipă în palmă și-mi întinde mâna, afișând un zâmbet triumfător, ca un diavol care tocmai a câștigat un suflet. Mă strâmb și fac un pas înapoi.

— Haide, Scânteioară. Va trebui să treci peste aversiunea ta față de fluide, dacă e să facem ceva. Frați de cruce.

Desfac palma și-mi aduc aminte de momentul în care Jason mi-a urmărit cu degetul linia vieții. A fost prima oară când ne-am ținut de mână. Scuip și eu.

Curând. Curând, vin după tine, Cellie.

∵

— Cum a fost prima ta zi înapoi, Alice? mă întreabă doctorul Goodman.

Stăm față în față. Afară plouă în continuare, iar într-un ungher al camerei, chiar deasupra umărului drept al doctorului, se află o pată umedă, unde apa se adună în mijloc și picură într-o găleată de metal. O picătură. Două picături. Trei picături.

— Alice? mă îmboldește el.

Studiez liniile de pe fața lui. Cum a fost prima mea zi înapoi? În minte îmi vin aroma dulceagă de vanilie, gustul de tort stricat din gură și bâzâitul scos de niște muște invizibile.

— A fost minunat.

Vocea îmi sună un pic prea ascuțită, fals bine dispusă.

— Asistenta Dummel mi-a spus că ți-a fost rău, zice el.

Nu sunt sigură ce ar trebui să răspund, așa că ridic din umeri.

— Mda, mi-a zis ceva că medicația n-ar fi cea corectă.

El mă cercetează cu atenție.

— Spune-mi mai multe.

În locul unei confruntări, aleg să o fac pe nevinovata.

— Mi s-a făcut pur și simplu rău, dintr-odată.

— Mi-ai spune dacă de fapt ar fi altceva?

Glasul lui parcă mă învăluie cu totul, încărcat de îngrijorare.

— Ce altceva să fie? îi resping eu încercarea.

— Nu știu. Nu pot vedea în mintea ta. Dar îți sunt administrate niște medicamente destul de puternice și pot apărea tot soiul de efecte adverse. Dacă vrei să avem o relație bună, trebuie să ai încredere în mine. O parte din această încredere înseamnă să-mi povestești cum te simți. Ai încredere în mine, Alice?

Tatonează, iar eu îmi dau seama ce urmărește, prin urmare spun doar ceea ce știu că e acceptabil.

— Da, sigur că da.

Însă adevărul e altul. N-aș putea avea încredere în el nici dacă aș vrea. Lipsa de încredere este a doua mea natură. La fel ca înghițitul sau ca respiratul.

— Excelent, zice și se lasă pe spate, în fotoliu. Cum merge cu scrisul în jurnal?

Mă gândesc la agenda legată în piele pe care mi-a dat-o el, cu nici douăzeci și patru de ore în urmă. Deja am scris destul în ea.

— Merge bine.

— Bine, bravo, spune și el, de parcă aș fi admis ceva.

Ia de pe măsuța de alături veșnic prezentul carnet de însemnări. Pregătindu-se să scrie, spune:

— Acum vreau să-mi povestești din nou despre incendiu.

Îi povestesc doctorului aceleași lucruri ca și ieri. Cellie a pus focul. Știu că vrea să afle mai multe, că va continua să sape ca un arheolog, încercând să scoată la lumină toate secretele mele, până când vor fi toate periate și curățate. Mă întreabă despre

Jason, însă aici se întrerupe colaborarea noastră. Scot o bucată de hârtie pentru origami și fac o broască. El mimează interesul și mă întreabă despre origami. Însă cu rămân mută. Mâzgălește ceva în carnetul lui, pagină după pagină. Nu mai vorbim tot restul ședinței.

La sfârșit, doctorul Goodman pare epuizat. Îmi întinde două păhărele. Într-unul se află pilula albă, în celălalt, o înghițitură de apă. Repet mișcarea ritualică, arătându-i doctorului că am înghițit pilula, chiar dacă am băgat-o la păstrare, sub buza de sus.

La ieșire, trec pe lângă Chase. El privește drept înainte, dar își freacă umărul de al meu. Când ne atingem, îmi strecoară în palmă un card din plastic înfășurat într-o bucată de hârtie.

Ajunsă înapoi în cameră, mă trântesc pe pat. În timp ce Amelia se spală pe dinți, scot din buzunarul de la spate bucata de hârtie și cardul de plastic, unde le ascunsesem de Donny. Pilula albă cade pe podea și se rostogolește sub pat. Mă aplec peste marginea patului și o ridic, după care o ascund sub saltea, lângă celelalte. Apoi, întinsă pe spate, desfac biletul și-l citesc. Mâzgălite peste liniile hârtiei, cu un scris dezordonat, băiețesc, sunt câteva cuvinte: „A treia ușă pe stânga, să porți ceva închis la culoare. C”.

Mototolesc biletul și studiez cardul de plastic. PERSONALUL AUXILIAR AL SPITALULUI DE BOLI MINTALE OREGON. Răsucesc cardul pe partea cealaltă, unde dau de fotografia unui supraveghetor. Un card de acces. A furat un card de acces. Îmi mușc buza și mă întreb care este distanța dintre furt și crimă.

∵

Șuieratul ușii care se deschide îmi atrage atenția. A sosit în sfârșit momentul ultimei verificări înainte de stingere. Ușa se deschide cu un declic ușor și raza luminii unei lanterne se plimbă peste picioarele mele, apoi peste ale Ameliei. Stau cât de

nemișcată pot. După ce supraveghetorul pleacă și mai las să treacă vreo câteva minute, suficient ca să se îndepărteze pe hol, mă dau jos din pat, călcând astfel încât să evit porțiunile din podea care scârțâie. Îmi iau tenișii și străbat desculță camera până la ușă. Acolo mă încalț și trec cardul de acces prin fața cutiei negre, iar ușa se descuie. Am ieșit.

În clipa în care pășesc pe hol, îmi regret fapta. Ce prostie din partea mea. O mare prostie. Ar fi trebuit să mă uit mai întâi, ca să mă asigur că nu e nimeni. Teama mi se cațără încet pe spate, pe umeri, apoi mă strânge de gât. Mă lipesc cu spatele de ușă, așteptându-mă să aud un strigăt sau o alarmă sunând în depărtare. O pasăre și-a părăsit cuibul. Însă totul rămâne tăcut și nemișcat. Nu vine nimeni. Nu se pornește nicio alarmă.

Alcătuiesc o hartă în gând. Ca să ajung în aripa băieților, va trebui să trec prin spațiul comun, acolo unde se află ghișeul asistentelor.

Încep să merg, încet, cu pași șovăielnici, fără niciun zgomot. Holul rămâne pustiu. Merg pe lângă perete, plimbându-mi ușor mâna de-a lungul stucaturii și peste uși. În momentul în care ajung în spațiul comun, am deja palmele asudate. Ascunsă în umbră, cu spatele lipit de zid, ciulesc urechea după zgomote de activitate. În timpul zilei, trei sau patru asistente se află permanent în spatele panoului de sticlă al ghișeului. Pe timpul nopții, echipa se reduce la o asistentă și un supraveghetor. Mulțumesc foarte mult tăierilor de buget. Inima îmi bate cu putere, arunc un ochi după colț. Acolo e un supraveghetor, cu capul plecat deasupra unui computer, la care tastează ceva. Își face apariția și o asistentă, cu spatele la încăpere, răsfoind niște dosare. Acum ori niciodată.

Doi pași și am ajuns la canapea. Mă adăpostesc aici un minut, aruncând încă o dată o privire pe deasupra, ca să văd dacă am fost reperată. Dar supraveghetorul e ocupat în continuare cu scrisul,

iar asistenta cu dosarele. Niciunul n-a simțit nimic. Încă doi pași și am ajuns la intrarea în aripa băieților. Mă opresc în dreptul celei de-a treia uși de pe stânga. Pe ea stă lipită o foaie de hârtie. PERICOL. NINJA ȘI PIRAȚI ȘI LASERE ȘI ALTE RAHATURI. Camera lui Chase, fără îndoială.

Ridic mâna ca să bat, însă o las jos imediat, răzgândindu-mă. *Ce fac?* Gravitatea momentului îmi pătrunde în plămâni și rămâne blocată acolo. Îmi apăs palma desfăcută de ușă și-mi plec fruntea. Dacă mă implic în asta, dacă totul merge așa cum am plănuit și reușim să pătrundem în pavilionul D, oare o să fiu în stare s-o strâng de gât pe Cellie? Să scot viața din ea, ca să mi-o pot recăpăta pe-a mea în schimb? Dacă îmi duc planul până la capăt, n-o să fiu cu nimic mai bună decât Cellie. Chiar pot s-o fac? *Da.* O voce din mintea mea vorbește în locul meu. Poate că n-am să fiu mai bună decât ea, dar cu siguranță că o să-mi fie mai bine fără ea. Fără să mai stau pe gânduri, fără să clipesc, trec cardul de acces prin fața cutiei negre. Ușa se descuie cu un declic. Apăs pe clanță și intru.

Din jurnalul lui Alice Monroe

Bunicul a murit în timpul iernii și soții Chan s-au descotorosit de noi în primăvară. Era acel moment al anului când lumina se schimbă, zăpada se topește și narcisele galbene răsar din pământul proaspăt dezmorțit.

Când Shawna a venit să ne ia, doamna Chan n-a vrut să iasă afară. A rămas la fereastră, cu perdeaua trasă, și a privit cum ne-am urcat într-o mașină necunoscută, cu banchetele pătate de cafea. Era un lucru cu care urma să ne obișnuim. Ceva ce aveam să perfecționăm cu timpul. Cum să spunem adio din spatele geamurilor. Domnul Chan ne-a ajutat să ne punem centurile de siguranță. Înainte de-a închide portiera, mi-a întins un teanc de hârtii

pentru origami, împreună cu un manual de instrucțiuni.

— Din partea Dariei, a spus el.

Shawna ne-a dus cu mașina în capătul celălalt al orașului, până când gardurile de lemn au fost înlocuite cu unele din plasă. Casele din acest cartier nou gemeau de delăsare, neglijate. Vopsea scorojită. Țiglele acoperișurilor căzute în multe locuri. Peluze cu ierburi înalte, maronii. Shawna a oprit mașina, s-a întors cu fața spre noi și ne-a spus:

— Acesta e un cămin temporar. Nu va dura mult.

Un alt lucru cu care urma să ne obișnuim: natura noastră temporară. Aveam să devenim ca vântul – ușor de suflat, ușor de schimbat direcția.

Aici, printre piese de mobilier uzate, câini pitbull și copii de țigani, a stârnit Cellie primul ei incendiu. A furat o păpușă de la o fată roșcată, o fată drăguță și amabilă, care mă întrebase dacă vreau să fiu prietena ei. Cellie i-a luat păpușa dintre degete în timp ce dormea și m-a obligat s-o urmez afară din casă, până în garaj, ținând păpușa atârnată cu capul în jos.

Nu cred că plănuise dinainte să dea foc păpușii. Sunt sigură că plănuise s-o distrugă – probabil să-i sfâșie fața sau să-i smulgă membrele din trupul umplut cu cârpe. Cutia de chibrituri de pe bancul de lucru a fost un impuls, obiectul aflat cel mai la îndemână. Dar când Cellie a aprins chibritul și i-a dat viață unei flăcări pentru prima oară, s-a produs o revelație.

După ce a aprins părul păpușii, Cellie mi-a cerut s-o țin de mână în timp ce ardea. Însă eu n-am putut privi păpușa. Nu am vrut să văd cum fața-i zâmbitoare se transformă în cenușă. În schimb, am privit-o pe Cellie. Emoția îi scălda chipul ca un botez. Veselia febrilă s-a transformat ușor, ușor, într-o fericire calmă, care a devenit, într-un final, o

seninătate neasemuită. Timp de o fracțiune de secundă, am tânjit și eu după acea pace.

Ani mai târziu, Jason avea să-mi povestească despre Prometeu. Despre cum a furat el focul de la zei și l-a dăruit oamenilor. Cum, într-o singură clipă, oamenii au devenit capabili să facă lumină, căldură, durere și moarte, toate în același timp. Focul a devenit o necesitate. Pentru ca niște păduri să poată crește, era nevoie mai întâi să ardă. Pentru a crea, mai întâi trebuia să distrugi. Iar când el mi-a spus acea poveste, în minte n-am avut-o decât pe Cellie cu păpușa aia.

Când focul s-a stins, nu rămăseseră decât betonul înnegrit și mirosul de plastic ars. Cellie m-a tras după ea, înapoi în camera roșcatei, unde i-a lipit fetei ochii închiși cu superglue (găsise adezivul pe același banc de lucru pe care găsise și chibriturile).

Și așa ne-au descoperit pompierii. Cu topoarele în mâini și cu stațiile radio pârâind zgomotos, stăteau pur și simplu acolo, încremeniți, blocați în timp și spațiu, cu gurile atârnându-le deschise ca niște uși rămase fără balamale, în timp ce fata cu păr roșcat își trăgea cu unghiile de pleoape și urla că a orbit.

∵

Ne-au dus la camera de gardă. Pe toate trei. Cellie și cu mine am fost puse în camere separate și interogate pe rând. Toată lumea ne-a întrebat *de ce.* Mai întâi doctorul, apoi asistentul social de la camera de gardă. Însă eu nu aveam vreun răspuns, așa că au tras o perdea în jurul meu. Singură și izolată, mi s-a făcut dor de Cellie. Nu mă simțeam întreagă fără ea. Am stat cu picioarele încrucișate în pat, în timp ce cuvintele lor se strecurau până la mine prin materialul subțire. Cuvinte care sunau ciudat de familiar.

Scindare.

Separare.

Boală.

Și îmi aduc aminte și azi de urletul ca de sirenă scos de Cellie când a crezut că ne vor separa și de promisiunea mea înfrigurată: *Oriunde te vei duce, voi merge și eu.* Atunci mi-am dat seama ce am de făcut. Am sărit din pat și am dat perdeaua la o parte. Mai mult de teamă, decât din convingere, am mărturisit ceea ce știam că e o minciună. La urma urmei, sângele apă nu se face.

— Eu am dat foc, le-am spus.

CAPITOLUL 5

PAVILIONUL D

Găsesc toate luminile aprinse când intru în camera lui Chase. El stă întins pe pat, cu șapca trasă pe ochi și cu căștile în jurul gâtului. Volumul este suficient de puternic încât să deslușesc versurile melodiei *Fuck the Police*[7] a celor de la N.W.A. În celălalt pat cineva sforăie cu putere, un puști asiatic imens, pe care-l recunosc din cantină.

Chase mă vede. Mă opresc în prag. Se ridică în capul oaselor și își scoate căștile.

— Nu credeam că o să mai apari.

Nu spun nimic, îmi țin privirea ațintită asupra colegului care sforăie.

— Nu trebuie să-ți faci griji din cauza lui Mao Ying, îmi zice, fluturând din mână spre uriașul adormit. I-am dat ceva.

— L-ai drogat?

Ce-ar spune doctorul Goodman? Să droghezi pe cineva fără îndoială contravine regulilor de conduită ale grupului nostru.

— Calm! spune, măturându-mi grijile sub un covor invizibil. I-am dat doar o doză în plus și e nevoie de *mult* mai mult ca să omori pe cineva. Crede-mă, că știu.

Nu-l întreb cum de e atât de sigur, nici de unde știe atât de multe despre medicamente. Cu cât știu mai puține despre Chase, cu atât mai bine.

Stă în fața mea și-mi evaluează hanoracul bleu și subțire, pantalonii de salopetă uzați și tenișii Chuck Taylor fără șireturi. Mă privește de parcă aș avea secrete tatuate pe sub haine. Secrete pe care ar vrea să le afle.

— Parcă ți-am zis să porți ceva închis la culoare.

Un răspuns ironic îmi stă pe buze, după care îmi amintesc cât de repede s-a înmuiat Chase în

cantină, când am șoptit *Fără Camera Tăcerii.* Mi-a plăcut, ce mai.

— Astea sunt singurele mele haine.

Adevărul. Care funcționează. Dă din cap, înțelegător, și îmi întoarce spatele. Scotocește printr-un dulap și scoate un hanorac negru cu glugă.

— Poftim, îmi spune și-l aruncă spre mine. Pune-ți ăsta. Ți-e mare, dar cel puțin n-o să arate ca și când ai purta un steag alb de capitulare, în timp ce alergăm pe peluză.

Îmi trag hanoracul lui peste al meu și descopăr că-mi ajunge aproape până la genunchi.

— Ai cartela la tine? mă întreabă.

Încă mai strâng în palma asudată bucata de plastic. I-o întind.

— Apropo, de unde-ai făcut rost de ea? mă interesez eu.

— Ah, Scânteioară, spune el, pe un ton superior. Nu trebuie să știm neapărat cum se fabrică cârnații.

E un ciudat afurisit. Chase se duce la ușă și trece cardul de plastic prin dreptul cutiei negre. O deschide larg și așteaptă să ies.

— Doamnele mai întâi.

∵

Ambele holuri, și ale băieților, și ale fetelor, se termină cu ieșiri de urgență. Acestea reprezintă cea mai rapidă cale de-a ieși din pavilionul C.

— Hai, mă îndeamnă Chase și mă conduce spre ușa cu litere mari, roșii, scrise deasupra. Fii cu ochii-n patru.

Arunc o privire pe hol, pregătită și în alertă, pândind după supraveghetori. Nu comentez faptul că sarcina mea este nerelevantă. Dacă apare vreun supraveghetor pe hol, oricum ne-am ars. Chase aduce un scaun. Se urcă pe el și se întinde după semnul roșu care indică ieșirea de urgență. Scoate o foarfecă ce pare de jucărie (probabil furată din

atelierul de recreere) și taie cu rapiditate un fir. Semnul roșu clipește o dată, după care se stinge.

Chase mă apucă de braț și mă scoate pe ușă, apoi o luăm la fugă pe scări. E ciudat – în noaptea în care am evadat de la Savage Isle, Jason și cu mine am apucat-o pe aceeași rută. De data asta, nu urlă nicio alarmă în urmă și singurul lucru care se aude sunt răsuflările noastre, bufnetul înfundat și ecoul slab al picioarelor noastre pe scara de ciment. Ajungem la ultima treaptă, unde dăm de o altă ușă cu o cutie neagră alături, prin fața căreia Chase trece iar cardul de plastic. Zgomotul scos de mecanismul care se descuie pare foarte puternic, răsunând de parcă ar fi o ușă cu gratii dintr-o închisoare.

Și, gata, ne trezim afară, în aerul rece al nopții. Ușa se trântește în urma noastră. Ploaia biciuiește cu furie, pedepsind iarba. Acoperișul verde al unui refugiu ne protejează de potop. Îmi vine să-mi deschid brațele larg și să fac o piruetă. Aerul proaspăt parcă n-a avut niciodată un miros atât de plăcut.

Chase îmi face semn s-o iau din loc, trăgându-și șapca peste ochi.

— Există o cale de a intra pe sub gard, în dreapta.

Eu privesc peluza enormă din fața mea, captivată de clădirea sumbră de cărămidă care parcă răsare din pământ. Este cea mai veche de la Savage Isle. Celelalte pavilioane au fost construite în anii șaptezeci. Însă pavilionul D a fost ridicat în anii cincizeci. Nici nu-mi pot imagina câte fantome hălăduiesc acolo. Pavilionul D e învăluit în umbre. Un gard de plasă cu sârmă ghimpată la vârf înconjoară pavilionul.

— La ei se fac verificări de noapte din oră-n oră.

Se uită la ceas.

— Deci avem mai puțin de douăzeci de minute, strigă Chase, ca să acopere zgomotul ploii.

Oare o fi de ajuns pentru ce am de făcut? Nu știu. Cât îți ia să sugrumi pe cineva? Fac câțiva pași și ies de sub acoperișul refugiului. Ploaia parcă îmi izbește trupul cu niște bile de gheață, iar sub tălpile tenișilor simt iarba udă și moale. Hanoracul e leoarcă după numai câteva secunde. Chase este ceva mai în față și de-abia dacă îl deslușesc prin ploaie. Îmi țin barba în piept și îmi acopăr fața cu brațul, alergând ca să-l prind din urmă.

Când ajungem la jumătatea peluzei, un fulger izbește cu putere nu departe de noi. Energia statică pârâie și mirosul de ozon ars inundă aerul. Explozia de lumină mă orbește pentru câteva secunde. Când lumea reîncepe să devină clară și totul se așază la locul său, nu văd decât conturul unui corp cunoscut. Iată umerii aceia puternici pe care obișnuiam să plâng. Și obrazul acela aspru, pe care obișnuiam să-l sărut. Părul cârlionțat, prin care obișnuiam să-mi trec degetele. Și iată ochii aceia verzi, care-mi vor bântui veșnic visele. *Jason.*

∵

Jason stă în fața mea.

Rezist tentației de-a mă arunca în brațele lui. Mi-e teamă că pur și simplu se va evapora ca apa pe betonul încins de soare, vara. Așa că rămân nemișcată, în timp ce o parte din inimă mi se furișează afară din piept, spre mirajul din fața mea. Un alt fulger despică întunericul nopții și Jason face implozie, înghițit de flăcări de un portocaliu strălucitor. Deschide ochii larg și își privește perplex dosul palmei care arde. În arsurile mele de pe mână și de pe umeri reînvie durerea.

Rahat, *iubito! Am luat foc de-a binelea.* Un tremur incontrolabil îmi străbate corpul, coborând pe șira spinării până în pânza udă a tenișilor. *Allie,* spune Jason. Face un pas spre mine și eu fac unul în spate, în timp ce piciorul mi se afundă în noroi. Încălțămintea mi-a rămas lipită de pământ.

Înnebunită, încerc să-mi scot piciorul, dar acesta nici nu se clintește. *Allie,* repetă el, mai aproape de mine, atât de aproape încât îi pot simți căldura pe față și mirosul de carne arsă. Închid ochii, îmi acopăr urechile cu palmele și clatin din cap. *Dispari! Dispari! Nu ești real. Nu ești real.* Scutur din cap întruna, până când îmi dau seama că nu eu sunt cea care face asta. Mâinile altcuiva mă zgâlțâie cu putere. Deschid ochii, ametită. Orice urmă de Jason a dispărut. Mă uit la pământ, așteptându-mă să văd iarba pârjolită, dar nu găsesc nimic de genul ăsta. Ci doar pământ înmuiat de ploaie și pe Chase. Chase stă în fața mea, părând nedumerit. Îmi vorbește, dar ce îmi spune se pierde, înghițit de mugetul focului fantomă.

Îmi concentrez atenția asupra gurii lui. Mă concentrez să-i citesc pe buze în timp ce rostește un singur cuvânt, din nou și din nou. Numele meu. Îmi rostește numele.

— Alice!

— Sunt aici, îi răspund stins, pierdut.

Îmi examinează fața cu atenție, în căutarea unor semne că mi-am pierdut controlul. Iar ploaia toarnă acum cu găleata. Suntem uzi leoarcă, amândoi. Apa îi șiroiește pe față, făcându-i genele să pară grele și țepoase.

— Unde erai plecată?

Slăbește strânsoarea de pe umerii mei. Atingerea îi devine mai ușoară, dar rămâne fermă. Căldura mâinilor sale mă arde prin cele două hanorace, parcă însemnându-mi pielea cu un fier înroșit. Răsuflă greu și scoțând mici norișori în aerul înghețat.

— E frig ca dracu', zice el. Ascultă, poate că n-a fost o idee bună. Te-ai făcut fleașcă, la fel și eu. Poate că nu-i momentul potrivit.

Ce tot spune? Vrea să renunțe.

— Nu! spun, clătinând din cap, făcând câteva șuvițe de păr ud să-mi biciuiască fața. Nu!

Trebuie s-o fac în noaptea asta. Hotărârea începe să mi se clatine. Trebuie să acționez în noaptea asta.

Se uită atent la mine, dându-mi senzația că ar căuta ceva ce n-ar fi niciodată în stare să găsească la suprafață.

— În regulă. Dar încearcă să ții pasul, bine?

— Bine. N-o să te pierd din ochi, îi răspund, însă Chase nu ține cont și mă ia de mână.

Ocolim împreună gardul de plasă și ajungem într-un loc în care acesta e îndoit și ridicat de la pământ. E suficient spațiu să te poți ghemui și strecura pe dedesubt.

— Tu, prima, mă îndeamnă, apucând plasa cu o mână și ridicând-o pentru a lărgi deschizătura.

Trec de-a bușilea pe dedesubt și Chase mă urmează. În stânga se află o alee de beton care se termină în dreptul unei uși de metal cu o cutie neagră alături. Pe un panou mic scrie INTRAREA ANGAJAȚILOR. Chase trece cardul de acces prin dreptul cutiei negre și pentru scurt timp pâlpâie o luminiță verde, care devine roșie. Apoi se aude și un bâzâit slab. Încearcă din nou, dar se întâmplă același lucru. Tremur. În umbra clădirii, ploaia pare dintr-odată mult mai rece.

— Rahat! îl aud pe Chase. Probabil că supraveghetorul ăsta n-are acces în pavilionul D. Va trebui să așteptăm și să venim altă dată. Voi face rost de cardul unei asistente sau, și mai bine, de al unui doctor. Sunt sigur că ei au acces.

Cuvintele lui mi se pare că nu au sens.

— Ce? murmur, cu buzele amorțite.

— Cardul, zice, ridicându-l în fața ochilor mei și pronunțând fiecare cuvânt răspicat. N-o să funcționeze.

— Nu înțeleg.

— N-o să se întâmple, Scânteioară.

— N-o să se întâmple?

— Mda. Cum spuneam, o să fac rost de alt card de acces. Nu-i mare scofală.

— Nu, zic eu.

— Ce?

— Nu. Trebuie să intru!

— Cardul nu funcționează. N-o să intrăm, nu în seara asta, insistă el.

— Nu!

De data o spun mai tare, strângându-mi pumnii pe lângă corp.

— Ascultă, trebuie să plecăm. Oricum, aproape că nu mai avem timp.

Mă ia de braț și pornește, trăgându-mă după el.

Îmi smulg brațul din strânsoare și, în același timp, înșfac cardul de plastic din mâna lui, apoi mă întorc și-l mai trec o dată prin fața cutiei negre. Și încă o dată, și încă o dată. Lumina pâlpâie verde, roșie, verde, roșie, verde, roșie. Las cardul și încep să izbesc cu pumnul în cutie. Durerea îmi explodează în mână, dar eu continui să izbesc până se transformă într-o durere surdă, care-mi străbate brațul și se oprește în umăr.

— Iisuse Hristoase. O să te rănești singură, spune Chase.

Tunetul uruie din ce în ce mai aproape și, după câteva secunde, trosnește fulgerul.

— Trebuie să ne întoarcem. Furtuna se întețește.

Apuc cu ambele mâini cutia neagră și încerc s-o smulg din perete. El clatină din cap, afișând o expresie între neîncredere șocată și furie.

— N-ai de gând să renunți, așa-i?

Înainte să realizez ce mi se întâmplă, brațele lui Chase s-au încolăcit în jurul meu, trăgându-mă înapoi pe drumul pe care am venit. Ajungem la gard și mă împinge cu forța pe dedesubt, până trec dincolo. Mă împiedic și cad la pământ.

— Te rog, plâng eu.

Tremurul îmi zgâlțâie tot corpul, mai puternic decât uruitul tunetului din depărtare.

— Am ajuns atât de aproape.

Mă ridic în picioare și îmi înfig degetele în gardul de plasă. Gardul se leagănă înainte și

înapoi, odată cu corpul meu. Cellie îmi scapă printre degete. Mă uit la clădire. Fațada de cărămidă a pavilionului D este luminată de un fulger timp de-o fracțiune de secundă. Și atunci o zăresc – un chip alb, ca de fantomă, supt, cu ochii adânciți în orbite, înconjurat de păr negru. Cellie. Stă la o fereastră de la ultimul etaj. Știu că mă poate vedea cum stau agățată de gard, plângând după ea. Timp de o clipă totul amuțește – ricoșeul gloanțelor ploii, mugetul tunetului, răcnetele lui Chase în spatele meu – totul e fără sunet. Cellie își lipește o mână palidă de geam, chiar în clipa când Chase mă ia cu brațele pe după mijloc și mă smucește de lângă ancora mea. N-am de ales decât să dau drumul gardului, altfel degetele mi-ar fi smulse cu totul.

— Te rog!

Mă împotrivesc cu toată forța. Chase își pierde echilibrul, alunecă pe iarbă și ne prăbușim amândoi în noroi. Degetele mi se înfig în solul moale. Obrazul mi se odihnește pe pământul cleios și dintr-odată mă simt epuizată. Puterea de-a lupta mi-a dispărut.

Chase îngenunchează lângă mine, revărsând compasiune prin toți porii.

— Gata, gata! îmi spune în timp ce-mi îndepărtează o șuviță de păr de pe față. O să încercăm altă dată.

Dar el nu înțelege. Cellie m-a văzut; știe ce plănuiesc. Eu trebuia să lovesc prima. Acum va veni ea după mine. Știu sigur. E doar o chestiune de timp. Acum știe că sunt aproape, la doar câteva sute de pași. Și ea e maestră a evadărilor. Ani întregi de cămine pentru copii cu uși încuiate, centre de detenție pentru tineri și aziluri psihiatrice n-au putut s-o țină pe Cellie. E o prostie să crezi că verificările din oră-n oră și un gard din plasă ar putea s-o oprească. Îngaim ceva ce seamănă cu un *bine* sau *în regulă*, dar îmi iese mai degrabă ca un scâncet. Chase mă ajută să mă ridic, apoi ne

întoarcem la pas spre pavilionul C. Mă ține tot drumul de mână și, de data asta, în loc să mă tragă după el, să mă smucească ținându-mă într-o strânsoare de fier, mă conduce cu o mână blândă departe de furtună, de fulger și de Cellie.

— Pe aici, zice, ghidându-mă în colțul opus al spitalului. Vreau să mă asigur că o să ajungi înapoi în camera ta.

Îmi țin respirația când trece cardul de acces prin dreptul unei cutii ca să intrăm înapoi în clădire, dar ușa se descuie. Înainte să realizez ce se întâmplă, suntem din nou înăuntru, urcând kilometri nesfârșiți de trepte spre ultimul etaj. Un singur bec luminează fiecare palier. Ne ținem de mână tot timpul. Îmi dă drumul doar ca să pescuiască din buzunar cardul de acces și să-l treacă prin dreptul cutiei negre de lângă ușa din capătul scărilor. Ușa se deschide și pătrundem în aripa destinată fetelor.

— Care-i camera ta? mă întreabă.

Îi arăt ușa respectivă și el mă conduce încet, de parcă am dispune de tot timpul din lume.

Când ajungem la ușă, mă opresc și mă întorc spre el. Încă ne mai ținem de mână. Stăm față în față și înăuntrul meu se desprinde din încleștare ceva, o licărire de căldură care urcă din adâncul stomacului și pune capăt fricii glaciale. *Siguranță.* Chase mă face să mă simt în siguranță.

— O să fii bine? mă întreabă în șoaptă.

Nu știu. Dar nu vreau s-o mărturisesc și să văd îngrijorarea umbrindu-i chipul.

— Mulțumesc, spun.

— Pentru ce?

— Pentru ajutor, răspund, înghițind în sec.

Îmi dă drumul la mână, face un pas înapoi și își lasă capul în jos, ca să nu-i mai văd fața.

— N-ai pentru ce.

Trece cardul prin fața cutiei negre și descuie ușa.

— Ne vedem mâine.

Încuviințez din cap, încercând să-i văd fața, dar el îmi evită privirea. Țin ușa deschisă, în timp ce el pleacă.

— Hei, Chase? șoptesc, când ajunge la câțiva pași distanță. Nu-mi mai spune Scânteioară, bine?

Trage aer în piept, stânjenit.

— Atunci cum vrei să-ți spun?

— Alice. Doar Alice.

Dă scurt din cap, aproape imperceptibil.

— Bine, Doar Alice.

∵

Înapoi, la adăpost, în întunericul camerei, îmi permit să respir ușurată, bucurându-mă de câteva minute în care nu sunt observată pentru a-mi face ordine în gânduri. Mirosul de pământ ud și de balsam de rufe mă învăluie și-mi dau seama că încă mai port hanoracul lui Chase. Trag de o mânecă, acoperindu-mi mâna, și-o ridic la nas. Hotărăsc că vreau să păstrez hanoracul lui. Îmi scot tenișii, mă îndrept spre comoda cu haine și-l îndes în sertarul de sus. Bâjbâi până ajung la pat, îngenunchez lângă el și bag mâna sub saltea. Caut pe pipăite până când degetele mi se strâng în jurul uneia dintre pilulele albe. O arunc în gură și-o înghit fără apă. E amară și aproape că mă înec cu ea, dar, până la urmă, ajunge unde trebuie. Mă ghemuiesc în pat și încep să număr picăturile de ploaie care izbesc în geam. Siluetele întunecate ale coroanelor copacilor se leagănă în vânt, tachinându-mă. Undeva, pe fundalul acelor copaci, se află ruina unui hambar carbonizat.

DIN JURNALUL LUI ALICE MONROE

După seara în care Cellie a ars păpușa și i-a lipit ochii fetei cu superglue, numele ne-au fost însemnate cu un asterisc. O steluță mică, pentru a indica, fără cuvinte rostite sau scrise, că adânc înăuntrul nostru există implantat răul, la fel de dens și dur ca un os și, totuși, mult mai greu de

frânt. În curând am devenit doar niște piese de puzzle pierdute, măturate sub covor. Am început să ne obișnuim cu cearșafuri ieftine și cu sacii de plastic în care ne îndesam hainele când ne mutam de colo colo.

La vremea aceea, Shawna a dispărut din peisaj. În locul ei a apărut Rebecca. Își purta părul prins într-un coc strâns la ceafă, lăsând să se vadă niște toarte mari de aur, pe care părea că nu le dă niciodată jos. Îmi amintesc cum priveam cerceii ăia sclipind în soare, în timp ce ne ducea cu mașina. Felul în care lumina se reflecta în ei îmi crea o senzație bizară în piept. Speranță. Ne-a dus undeva în centru și ne-a plasat într-un cămin comun, unde se ținea terapie de grup; aici, toți copiii dormeau în paturi de metal, în șiruri ordonate, iar frigiderul era încuiat pe timpul nopții. Zilele ne erau organizate cu strictețe, iar Cellie mi-a spus că am putea face un joc din asta. Să ne imaginăm că suntem soldați invincibili. Sau prizonieri de război, ca bunicul. Pe timpul nopții, din paturile noastre de oțel cu saltele subțiri, șopteam una către alta și ne întrebam dacă vom mai avea vreodată parte de-o familie. Și visam să evadăm.

∵

La vârsta de nouă ani, am putut pleca din casa cu terapia de grup. Rebecca era tare mândră de progresele noastre și ne-a scos la o înghețată. În timp ce mâncam cireșe maraschino și topping de bomboane amestecat cu sos de ciocolată, ne-a anunțat că vom fi din nou integrate într-o familie numeroasă, unde urma să fim, în total, zece copii.

Ne-a dus prin cartiere pe care le știam de dinainte. Am trecut pe lângă căminul de tranziție, în care Cellie arsese păpușa și-i lipise fetei ochii cu superglue, după care am cotit pe o stradă și ne-am oprit în fața unei case ce avea în față un leagăn cu aspect trist, făcut dintr-o anvelopă atârnată de un copac noduros.

Noii noștri părinți adoptivi, Roman și Susan, ne-au întâmpinat la ușă cu brațele deschise și ne-au invitat înăuntru, să nu stăm în frig. Rebecca ne-a strâns de umeri (un gest de afecțiune distant, care o împiedica să se apropie vreodată prea mult) și ne-a spus că se va întoarce peste o săptămână ca să verifice situația noastră.

Roman lucra ca om de serviciu la liceul local. Seara, venea acasă cu o sclipire sălbatică în ochi, desfăcea o bere și ne amenința cu un pumn pe care-l numea Voia Domnului. Striga la Susan să-i aducă diverse lucruri sau să schimbe canalele la televizor. În acest timp, Cellie și cu mine ne doream să putem deveni fantome, ca să ne putem furișa nevăzute prin casă. Eu, una, suspectam că și Susan tânjea după invizibilitate, mai ales atunci când se confrunta cu pumnii soțului.

Duminicile, când veneau asistenții sociali, Susan se îmbrăca în rochie, gătea și ne obliga să facem baie, iar Roman ne citea din Biblie. Pasajele lui favorite erau din Evanghelia după Luca. Îmi amintesc că stătea în mijlocul sufrageriei, amvonul său personal, și predica:

— „A răspuns Ioan tuturor, zicând: Eu vă botez cu apă, dar vine Cel care este mai tare decât mine, Căruia nu sunt vrednic să-i dezleg cureaua încălțămintelor. El vă va boteza cu Duh Sfânt și cu foc.”[18]

Cellie și cu mine ne prefăceam că suntem copii buni și fericiți.

A fost cel mai rău plasament dintre toate, dar, în același timp, a fost și cel mai bun, deoarece acolo l-am cunoscut pe Jason. Era înalt pentru vârsta lui, dar slab; un cablu electric cu păr buclat castaniu și cu ochii verzi, strălucitori. Cu un an mai mare ca noi, intrase și ieșise din sistem de când avea trei ani, atunci când fratele lui mai mic luase o supradoză din medicamentele prescrise mamei lor, pe care ea le lăsase la îndemână, și murise.

Adevăratul nume al lui Jason era Valentine. Mama lui considerase că era un nume romantic. Însă el îl ura, așa că se rebotezase Jason. Alesese numele dintr-o carte de mitologie greacă pe care o purta întotdeauna la el. O împrumutase de la biblioteca școlii și hotărâse că-i place atât de mult încât o păstrase.

Eram atrași unul de altul precum țânțarii de sânge. Nu sunt sigură ce ne-a adus împreună. Poate a fost din cauză că, din cei zece copii din casă, noi trei eram singurii de vârste apropiate. Sau poate din cauză că noi conștientizam ce înseamnă să pierzi pe cineva la un nivel mai profund, mai permanent decât ceilalți copii din plasament. Sau poate din cauză că Cellie și cu mine refuzam să glumim pe seama numelui său adevărat și, în schimb, îl strigam pe numele ales de el.

Noaptea, ne ascundeam de pașii grei ai lui Roman. Jason se apleca deasupra noastră, cu trupul său de băiețel de zece ani încercând să ne acopere trupurile fragile și tremurătoare de fetițe de nouă ani. Într-un colț de debara, își încolăcea brațele în jurul nostru ca o pătură călduroasă. Mirosea a lenjerie proaspăt spălată, un miros care încă mă mai face să mă simt iubită și protejată. Adorată.

De fiecare dată când se auzea vreun bocănit de cizmă sau scârțâitul unei uși care se deschidea, el ne liniștea:

— E doar vântul. E doar vremea de afară. E doar zgomotul făcut de bunicul vostru. E mama mea, care a venit să ne ia acasă.

Funcționa de fiecare dată. Cellie și cu mine închideam ochii și inspiram cu plăcere mirosul de lenjerie proaspăt spălată, iar fricile noastre se pierdeau în depărtare ca o barcă de lemn pe apă.

În timpul zilei, Jason ne povestea despre mama lui. De fiecare dată când un asistent social venea să-l ia, mama lui își lovea degetul arătător de al lui Jason și rosteau împreună:

— Ținem legătura.

Uneori, cuvintele ei sunau ușor nedeslușit sau ochii îi păreau ușor încețoșați, dar ea tot le rostea.

Făcuserăm din debaraua aia locul nostru și în majoritatea nopților dormeam acolo. Jason a furat o lanternă, pe care o ținea în timp ce eu exersam împăturind origami. Apoi, starea lui Cellie s-a înrăutățit. Dacă toți ne temeam de Roman, Cellie avea probleme să-și stăpânească frica. De multe ori se legăna înainte și înapoi, în debara. Eu încercam s-o ajut, să-i distrag atenția făcând lei de hârtie, pe care-i lipeam de pieptul ei. Dar nici eu, nici Jason nu reușeam s-o ajutăm. Și cu cât mai zadarnice erau încercările noastre, cu atât mai furios devenea Jason. În cele din urmă, într-o noapte, furia lui ținută sub presiune a explodat.

De obicei, Roman se lua de copiii mai mici, de cei de cinci sau șase ani, însă în noaptea aceea părea inepuizabil. A început să patruleze pe hol, târșâindu-și cizmele pe dușumeaua tare. Mergea de colo colo, deschizând câte o ușă, apoi trântind-o, de parcă juca ruleta rusească.

— Mă doare burtica, a murmurat Cellie.

S-a cutremurat ușor și a tresărit, când o ușă s-a deschis și apoi s-a închis cu un bubuit. Râsul gros al lui Roman a reverberat pe hol și s-a insinuat prin șipcile de lemn ale debaralei.

— O să ies la el.

Jason s-a ridicat în picioare, strângându-și pumnii, cu capul ascuns într-un hățiș de umerașe și haine.

Am întins mâna și i-am cuprins pumnul, încercând să-i descleștez degetele, încercând să-i destram furia.

— Nu. O să obosească repede și-o să se culce.

Dar Jason era de neclintit. Probabil că a vrut să se ridice la înălțimea numelui pe care și-l alesese, să se transforme în străvechiul conducător al argonauților și să devină un erou, un cuceritor.

Salvatorul nostru. A ieșit hotărât din debara, apoi pe ușă, direct în calea lui Roman.

Pereții s-au cutremurat și am auzit strigăte puternice. Într-adevăr a semănat cu un episod din mitologia greacă. O bătălie încrâncenată cu un monstru. În tot acest timp, Cellie a tremurat și a plâns, de parcă vibrațiile din pereți ar fi pornit din ea însăși. Cât despre mine, tot ce-am putut să fac a fost să împăturesc origami pe întuneric, să fac lei de hârtie unul după altul, până am obținut o haită întreagă, până când pereții au încetat să se mai cutremure și Jason s-a întors, împleticindu-se, în debara, bătut măr și plin de sânge.

Eroul nostru fusese înfrânt. În noaptea aceea l-am ținut pe Jason în brațe și i-am șoptit la ureche că durerea pe care o simțea era aceea a unui războinic. I-am spus că era viteaz și puternic și că mama lui o să vină curând. După ce a adormit strâns ghem, Cellie mi-a luat locul. I-a mângâiat buclele pline de sânge de pe frunte, în timp ce eu am așezat leii de hârtie în cerc în jurul nostru. La un moment dat, în timpul nopții, m-am trezit că Jason se mișca de colo colo prin debara. Avea un ochi umflat și închis, însă celălalt privea cu atenție leii. L-a pipăit pe unul din ei cu un deget, l-a ridicat de jos și l-a așezat în palmă. S-a uitat la mine și n-am să uit niciodată intensitatea privirii din acel ochi teafăr. Cât de tare strălucea, de durere și de mânie.

— Într-o zi, mi-a spus cu o voce calmă și joasă, foarte degajat, o să ard din temelii locul ăsta.

CAPITOLUL 6

TERAPIE DE GRUP

O ușă trântită mă face să sar din somn. Amelia se foiește în pat când asistenta Dummel intră în camera noastră. După ce se asigură că suntem îmbrăcate, cheamă supraveghetorii și ne cere să așteptăm afară.

Amelia și cu mine stăm pe hol, cu spatele sprijinit de perete. Un șir de cuvinte obscene mi se perindă prin minte și un val de căldură îmi încălzește pielea. Arăt ca o persoană vinovată. Oare aș putea arăta mai vinovată de-atât? Am încălcat o mulțime de reguli de când m-am întors la Savage Isle: am ascuns pastile, m-am furișat afară din cameră după stingere, am fost ca o complice atunci când un alt pacient a furat un card de acces. Uff! Partitura mea de rap ar putea continua așa la nesfârșit.

Dar e imposibil ca asistenta Dummel să fi știut despre pilule. Doar dacă nu cumva Amelia m-a turnat. Dar nu cred c-a făcut-o și, chiar dacă a făcut-o, dovada a dispărut; deja am înghițit toate acele pastile mici și albe.

Cât despre furișatul în afara spitalului după ora stingerii, e imposibil ca personalul să fi prins de veste. Chase nu m-ar fi dat de gol. Dacă am fi descoperiți, și el ar avea la fel de mult de pierdut ca și mine.

Așa că n-au ce să caute decât cardul de acces. Sigur este vorba de card. La naiba, sper din suflet că Chase a scăpat de el.

Ușa camerei noastre stă deschisă ca o gură căscată și, cu coada ochiului, reușesc să zăresc cum supraveghetorii dau saltelele la o parte, deschid sertarele și răscolesc prin haine, plimbându-și mâinile de-a lungul părților din spate și al muchiilor comodelor și noptierelor. Evident,

caută ceva – ceea ce îmi confirmă bănuiala că sunt în căutarea cardului. Când s-au lămurit cum stă treaba, unul dintre ei strigă:

— E curat.

Ies rapid și în ordine, ca o unitate militară bine instruită. Înainte ca eu sau Amelia să apucăm măcar să clipim, au invadat camera următoare.

— Să fiu a naibii! șoptește Amelia.

Stăm în prag, într-un front comun, și evaluăm pagubele. Nu e prea rău, de fapt. Paturile noastre sunt puțin mai răvășite decât atunci când am sărit din ele și o parte dintre animalele mele de hârtie au căzut de pe comodă pe podea, însă, altfel, supraveghetorii au fost surprinzător de respectuoși.

— A fost palpitant, o aud spunând pe Amelia.

— Mda, încuviințez încet.

∵

După noaptea petrecută în ploaie și mica mea cădere nervoasă, se pare că Chase a decis că el e prietenul meu superspecial. La micul dejun se trântește pe locul rămas liber lângă Amelia, astfel încât stăm față în față (Amelia rămâne cu gura căscată, parcă scandalizată). El pare neschimbat, enervant și plin de sine, cu un surâs stupid pe față, în timp ce-și înfulecă, fără mofturi, ouăle și pâinea prăjită. Mă întreb dacă și camera lui a fost percheziționată. Probabil că da. Au căutat în toate camerele din aripa fetelor. După atitudinea lui Chase, a scăpat cu fața curată.

Chase stă, de asemenea, lângă mine și la terapia de grup, și la masa de prânz. Totuși nu vorbim. Mai târziu, vine și el în laboratorul de informatică, unde toți trebuie să urmăm, timp de o oră, un curs on-line, iar el, ca un însoțitor fidel ce e, se așază cuminte lângă mine. Amelia, care stă tot lângă mine, dar în partea cealaltă, e consternată.

În sfârșit, când ar trebui să scriem fiecare câte un eseu, el vorbește, aplecându-se atât de aproape încât îi pot simți răsuflarea pe față:

— Eu scriu despre amânare, te-ai prins? mă întreabă, ceea ce mă face să arunc o privire spre ecranul alb din fața lui. Tu despre ce scrii?

— Despre fete și menstruație, îi răspund, bucurându-mă să-i văd surprinderea și dezgustul de pe chip.

Ei, vezi? și eu pot fi amuzantă. Mă lasă în pace o oră întreagă.

∵

Doctorul Goodman începe terapia de grup cu un poem despre toleranță. Apoi ne cere să ne alegem un partener și să discutăm despre toleranță și ce înseamnă ea pentru noi. Desigur, Chase, noul meu bun prieten, își întoarce scaunul către mine, se lasă pe spate și își încrucișează brațele. Genunchii ni se ating. Presupune că vom fi parteneri. Dar presupune greșit.

— Nu am chef de vorbă azi.

Scot o foaie de hârtie pentru origami și încep să o împăturesc.

— Și eu îți accept asta, spune Chase. Știam că vom face o echipă bună.

Trec câteva minute. Chase mă urmărește în timp ce fac o stea de mare. Monica plânge într-un colț, iar partenerul ei o mângâie cu stângăcie pe umăr. Chase bate darabana pe coapse și cască, zicând:

— M-am plictisit.

— Îmi pare rău, îi spun.

De fapt, nu-mi pare, iar el își dă seama și se strâmbă.

— Asta-i tot ce faci?

Scot o altă bucată de hârtie și o împăturesc în două.

— Îmi place. Mă face să mă simt… împăcată.

— Învață-mă și pe mine.

— Nu.

— Nu?

Îmi imaginez hârtia cu marcaje mototolindu-se în pumnul lui Cellie.

— E foarte dificil și frustrant.

— Lasă-mă să încerc, insistă el.

Oftez și-mi pironesc privirea în ochii lui.

— Ce dorești, de fapt, Chase?

Se abține să zâmbească. Aștept, răbdătoare, simțindu-mă în același timp curioasă și îngrijorată, cât el își caută răspunsul. În cele din urmă, spune:

— Nu mai știu sigur.

Urmează o tăcere stânjenitoare. Nu cred că are de gând să mă lase în pace. Doctorul Goodman ne urmărește din celălalt colț al încăperii. Știu că va interveni, dacă refuzăm să discutăm între noi. Mă concentrez asupra lui Chase, cel mai mic rău dintre cele două, și oftez adânc.

— Au găsit cardul de acces? îl întreb.

Ochii îi săgetează spre doctorul Goodman, care acum și-a tras scaunul mai aproape de Monica și partenerul ei.

— Iisuse, vorbește mai încet!

Mă încrunt.

— Scuze! mormăi, cu o voce ceva mai coborâtă.

El îl fixează în continuare pe doctorul Goodman.

— M-aș mai afla aici, dacă l-ar fi găsit?

Întrebarea nu merită răspuns, dar tot îmi dau ochii peste cap. Desfac hârtia de origami, o împăturesc la loc, astfel încât acum e împărțită în patru pătrate. Perfect.

— Când ne întoarcem în pavilionul D? Mă gândeam…

Chase se relaxează și se lasă pe spate în scaun.

— O modalitate de a petrece timpul destul de periculoasă, de bună seamă.

Îl ignor.

— Eu *mă gândesc…*

Netezesc bucata de hârtie și evaluez ce animal aș putea face din ea. Am să încerc un iepure.

— Că aș putea să fac ceva, știi, ca să fiu trimisă în pavilionul D.

Rânjetul îi dispare și se apleacă spre mine.

— Să faci ceva? De pildă, ce?

Ridic din umeri, concentrându-mă asupra iepurelui pe care-l construiesc.

— Habar n-am.

Îmi trece prin cap că l-aș putea întreba ce-a făcut el de-a ajuns să fie trimis acolo. Însă deja am o bănuială.

— Va trebui să fie ceva grav, care m-ar transforma într-o persoană periculos de ținut alături de ceilalți pacienți.

Mâinile îi aterizează peste ale mele, turtind hârtia sub greutatea lor.

— Rahat, mă înfurii. Acum va trebui să o iau de la-nceput.

Încerc să smulg iepurele din mâinile lui, dar el îl ține strâns.

— Alice, promite-mi că n-ai să faci nimic prostesc.

Mi se face pielea de găină pe brațe când aud cuvântul *prostesc.* Dar atunci Chase își trece cu blândețe degetul mare peste al meu și, brusc, aerul din încăpere nu mai există. Nu mai suntem decât Chase și cu mine, iar răsuflările ni s-au unit într-o buclă simbiotică. Și Chase pare s-o simtă. Își umezește buzele și clatină din cap.

— Promite-mi, spune cu mai multă fermitate, că o să aștepți. O să fac rost de un card diferit. Curând.

Întorc capul și-mi mușc obrazul. Chase îmi dă drumul la mână. Lacrimi de frustrare îmi ard ochii. Slabă. Sunt atât de slabă. Îl dezamăgesc pe Jason. Netezesc la loc bucata de hârtie, dar e distrusă.

— Bine, spun.

Însă tot nu-l pot privi. Nu vreau să mă vadă plângând.

Cu coada ochiului, mi se pare că Chase s-a calmat.

— Bine.

Apoi își trage nasul și tușește ușor.

— E plin de praf aici, nu?

Mă șterg la ochi. Trasul nasului și tușitul au fost o interpretare slabă, dar îmi dau seama de ce-a făcut-o și îi mulțumesc din privire. Ușor, foarte ușor, îmi ia din mână bucata de hârtie.

— Învață-mă cum să fac ceva, Doar Alice.

Felul în care rostește *Doar Alice* mă face să simt de parcă aș mânca un castron cu supă caldă într-o zi friguroasă. Apoi, brusc mă gândesc la Jason și toată căldura mi se scurge din corp.

Scutur din cap ca să-l alung pe Jason din minte și-i arăt lui Chase cum să facă un fluture. În timp ce împăturim, îi povestesc despre scurta viață a fluturilor, despre cum, în ciuda poziției lor inferioare în lanțul trofic, reușesc să supraviețuiască prin camuflaj isteț și subterfugii și despre cum ajung aripile lor ca hârtia să-i împingă pe oameni pe cele mai înalte culmi ale obsesiei colecționării. Iar el mă ascultă.

— Chiar îți place asta? îl întreb, după o vreme.

El ridică din umeri.

— Îmi place să te ascult vorbind.

Îmi simt limba încleiată. Nu cred că mai pot vorbi. Doctorul Goodman ne cheamă din nou laolaltă și întreabă dacă e cineva dornic să ne împărtășească gândurile sale. Nu mă ofer voluntară, nici Chase. Dar se oferă Monica. În timp ce Monica ne împărtășește părerea ei despre toleranță, cuvintele lui Chase mi se rotesc prin minte. *Îmi place să te ascult vorbind.* O mică fisură se deschide în inima mea închisă etanș. Trag adânc aer în piept și-i dau drumul încet. Sunt luată prin surprindere. Nu din cauză că mi-a spus că îi place să mă audă vorbind, ci pentru că-mi dau seama că și mie îmi place să-l ascult pe el.

∵

Mă trezesc cu greutate, gâfâielile mele pierzându-se în tăcerea bizară a camerei de spital. E noapte. Ceva râcâie peretele, pe dinăuntru. Râcâitul e slab, chiar deasupra capului meu, un zgomot sacadat ca un hârșâit de fierăstrău, care

sună de parcă cineva ar zgâria cu unghiile înăuntrul unui sicriu. Inima îmi bate mai repede. Întorc capul o fracțiune de centimetru și mă uit la Amelia. Doarme buștean în patul ei. Încet, mă răsucesc pe burtă și mă ridic în patru labe, apoi mă duc spre zgomotul care seamănă cu un râcâit. Îmi dau la o parte o șuviță de păr năclăită de transpirație de pe frunte și îmi apăs palma de perete. Zgrepțănatul încetează brusc. Conducte. Probabil că e doar căldura ce aleargă prin zidurile vechi ale clădirii. Casc și dau să mă așez în pat, în poziția inițială. Arunc o privire spre noptieră, unde îmi țin împăturită salopeta, în al cărei buzunar păstrez o mică pastilă albă. Nu mă pot opri din a mă gândi la viziunea cu Jason cuprins de flăcări, învăluit într-un arc electric în întuneric. Dintre flăcări, cuvintele sale îmi zăbovesc în minte: *Rahat*, *iubito! Am luat foc de-a binelea.* De ce-o fi zis asta? Și de ce cu asemenea veselie? Aș vrea să-mi pot aminti mai multe despre acea noapte. Amintirea evadării împreună cu Jason, cum am alergat prin curte și am smucit de ușa grea a hambarului, deschizând-o, e la fel de clară ca sticla. Dar tot ce urmează după asta este învăluit în ceață, pierdut în dogoarea îngrozitoare a focului. Când închid ochii, nu pot vedea decât chipul contorsionat al lui Cellie. Dacă aș lua pastila, mintea mi-ar deveni neclară și mi-aș ține în cușcă gândurile frenetice. Îmi trosnesc încheieturile degetelor, încă nehotărâtă.

Se aude un bufnet înfundat, ca un cadavru trântit într-un portbagaj, apoi zgrepțănatul începe din nou, de data asta în peretele cu fereastra. E mai puternic, mai grăbit, înnebunit, de parcă cineva ar încerca să scape de partea cealaltă a zidului. Întorc capul să mă uit la perete și, chiar în timp ce privirea mi se oprește asupra punctului de unde vine zgomotul, acesta o ia la goană prin cameră, un râcâit prelung, care o înconjoară o dată, de două

ori, apoi se oprește. Îmi simt gura ca umplută cu vată.

Râcâitul pornește din nou, ceva mai ușor, chiar în spatele comodei Ameliei. Mă dau jos din pat și mă apropii încet de comodă, cu grijă să fac cât mai puțin zgomot. Râcâitul se întețește pe măsură ce mă apropii. După câteva respirații poticnite, am ajuns. Ating cu mâna mânerul sertarului cel mai de jos. Ezit, convinsă dintr-odată că am să-l văd pe Jason acolo, înfășurat într-un lințoliu, ca o mumie pietrificată din peșterile Pompeiului, cu gura căscată într-un țipăt nesfârșit. Un alt râcâit lung, de data asta chiar din interiorul sertarului, apoi aud un hohot de râs înăbușit, chiar peste umărul meu. Un râs de băiat. Râsul lui Jason. Mă uit în spate, dar nu e nimic, nimeni, doar Amelia, care încă mai doarme.

Cu o mână tremurătoare apuc de mânerul sertarului și-l deschid.

O mână apare de nicăieri și trântește sertarul la loc.

— Ce dracu', Alice?

Amelia stă în fața mea, vârâtă între mine și comodă.

— Aici sunt lucrurile mele. Ce naiba, ești cleptomană?

Împietresc, cu privirea asupra picioarelor ei pline de pistrui, palide, în lumina lunii.

— Iartă-mă. Mi s-a părut că aud ceva mișcând în sertar.

Ea aruncă o privire suspicioasă spre sertar.

— Păi, nu-i nimic acolo, în afară de haine. Crezi că au înviat brusc?

Mă simt rușinată.

— Nu, nu. Uite, îmi pare rău. Cum spuneam, mi s-a părut că aud ceva în…

Un alt zgomot din comodă mă întrerupe – un râcâit, urmat de un fojgăit, care face sertarul să se zgâlțâie pe șine.

— Nu-mi spune că n-ai auzit nici asta!

Ea își trage nasul și-și încrucișează brațele la piept.

— N-am auzit nimic.

E rândul meu s-o reped:

— Aiurea!

Înainte să mă poată opri, smucesc de sertar și-l deschid.

— Oh, Doamne!

E un șobolan. Un șobolan enorm, brun-cenușiu, cu ochii roșii. Scap sertarul din mână, iar acesta cade cu un bubuit pe podeaua acoperită cu linoleum. Șobolanul se ridică în două picioare și rămâne așa, adulmecând aerul. Sar înapoi, speriată.

— Sfinte Sisoe, e un șobolan în comodă!

Amelia oftează.

— Nu-i zice așa.

Se apleacă, îl ia în mână și-l strânge afectuoasă la piept.

— Îl cheamă Elvis.

Rămân interzisă, cu gura căscată.

— I-ai dat și un nume?

Nu reușesc să asimilez informația suficient de repede.

— E *animalul tău de companie*?

Ea duce șobolanul la obraz.

— L-am găsit acum vreo două ore, în timpul pauzei.

Icnesc, în minte.

— Nu poți să-l păstrezi, Amelia. Asta-i o nebunie.

Ea mă calmează cu o privire.

— Râde ciob de oală spartă, nu?

Touché. Totuși n-ar trebui să-l păstreze. Dacă Elvis are vreo boală? S-ar putea molipsi. Încerc să o fac să înțeleagă.

— O să intri într-un mare bucluc, dacă se va afla.

Brusc îmi apare în minte o cameră complet albă, cu pereți căptușiți. Camera Tăcerii.

— Nu, n-o să intru. Cel puțin, dacă n-o să spui tu nimănui. Ai zis că poți să păstrezi un secret.

— Pot, dar…

Nu continui. Înfrângerea mi se lasă, grea, pe umeri.

— Cum ai de gând să-l hrănești?

Amelia zâmbește, iar fața i se luminează ca a unui copil care tocmai a primit cadou un cățeluș în dimineața de Crăciun. O dimineață tare, tare anapoda.

— Pot să fur resturi de la masă. E chiar drăguț, nu?

Îmi leagănă șobolanul pe sub nas, iar ochii lui sclipesc ca niște monede de argint.

— Bleah! exclam și fac un pas îndărăt. Este murdar și dezgustător și probabil că are și ciumă. Să nu uiți să te speli pe mâini după ce-l atingi.

— O să mă spăl. O să mă spăl.

Începe practic să țopăie și îi dă drumul șobolanului în sertar. Când mă pregătesc să mă urc la loc în pat, îi simt brațele cuprinzându-mă într-o îmbrățișare.

— Mulțumesc.

Își lipește obrazul între omoplații mei, iar părul ei roz mă gâdilă pe gât.

— Mulțumesc mult.

— Te-ai spălat pe mâini? o întreb.

Râde și mă strânge mai tare în brațe.

Ghemuită la loc sub pături, în siguranță, încerc să adorm, dar amintirile cu Jason atârnă greu în pânzele de păianjen ale minții mele.

Din jurnalul lui Alice Monroe

În timpul verii, Roman și soția lui ne-au dus într-o excursie. Toți cei zece copii adoptați, înghesuiți într-o rulotă rablagită, pe care o închiriase de la un tip ce locuia pe strada noastră, ceva mai departe. Și, în ciuda fricii permanente de Roman și de mâna lui pe care o numea Voia

Domnului, ne-a plăcut călătoria în rulota aceea: zece țigănuși, săltând de colo colo ca niște bile într-o mașină de pinball. Până și lui Susan, soției lui, părea că-i place. Un surâs îi juca pe buze în timp ce lăsam orașul în urmă și ne apropiam de natura sălbatică.

Ne-am instalat în camping și Roman s-a pus imediat pe băut, ceea ce a fost bine. Faptul că eram în public îl împiedica să se dea în spectacol și nouă ne permitea să alergăm pe unde voiam. Ceilalți copii se jucau de-a prinselea, iar Jason, Cellie și cu mine ne-am imaginat că suntem exploratori, punând pe hartă ținuturi necunoscute ca pe constelații. Am rătăcit până departe și am dat de o culme prăfuită, numai bună de urcat. Tot timpul, Cellie și-a ținut o mână în buzunar, strângând în pumn ceva. A insistat că ea trebuia să ne conducă. Pe mine nu m-a deranjat. Oricum, eu mă simțeam mai bine dacă urmam pe cineva. Și Jason părea mulțumit că merge în urmă. Se oprea la fiecare câțiva metri și culegea flori, pe care mi le dădea mie ca să mi le împletesc în păr.

Când am ajuns suficient de departe de locul de campat încât să nu mai auzim vocile celorlalți copii, ci doar șuierul puternic al vântului prin copaci, Cellie s-a oprit. Și-a scos mâna din buzunar, și-a desfăcut pumnul și ne-a arătat o brichetă cu un inorog.

— Am furat-o din tabără, ne-a spus.

Trebuie să recunosc că am fost curioasă. Cellie și-a mișcat degetul mare peste rotiță, iar piatra a produs scânteia și-a aprins bricheta. Flacăra a dansat, a pâlpâit, apoi a fost stinsă de vânt. I-a cerut lui Jason să aducă niște vreascuri. Voia să vadă ceva arzând. El a adus vreascuri, pentru că era băiat și considera că era grozav să dai foc la lucruri sau să le faci să explodeze. Niciunul dintre noi n-a știut cât de rău avea să iasă.

Am adunat vreascurile, iar Cellie s-a întrebat cu voce tare ce culoare vor avea flăcările când le va

aprinde. Eu speram să fie albastre precum cerul, iar Jason credea c-o să fie roșii. Un mic fior de teamă mi-a străbătut șira spinării. Cellie părea prea exaltată. Aproape fermecată.

Cellie a apropiat bricheta de grămada de frunze uscate și de rămurele și a aprins-o. Vreascurile au luat foc, mai greu decât păpușa, dar au ars mai repede, mult mai repede. O frunză ruginie de arțar a fost ridicată de o pală de vânt și dusă câțiva metri mai încolo. O frunză îngălbenită a țâșnit în aer și mi-a aterizat în păr, care-a izbucnit imediat în flăcări. Cellie a chicotit și a bătut din palme.

Jason a înjurat și a sărit să mă ajute.

— Nu-i deloc amuzant, a spus în timp ce-mi stingea focul din păr cu palmele.

Peste tot izbucniseră mici focuri, arzând tufișurile uscate și trunchiurile copacilor. Mirosul părea o combinație parfumată de păr ars, conuri de pin și frunze moarte. Crenguțele pârâiau și pocneau, azvârlind în aer scântei ca niște licurici în zbor. Când ne-am dat seama că focul se întinsese prea mult și ne scăpase de sub control, am rupt-o la fugă în josul dealului și ne-am întors în tabără. Și nimeni n-a știut ce făcuserăm. Un paznic al parcului a venit la noi și ne-a spus că trebuie să plecăm urgent. Când am ajuns acasă, Cellie a dat drumul la știri. A fost cel mai mare incendiu care izbucnise vreodată în Clatsop County[19]. Doi excursioniști erau dați dispăruți și deja un pompier își pierduse viața.

Mult mai târziu, în ziua când a împlinit șaptesprezece ani, Jason și-a tatuat pe încheietura mâinii stângi exact același inorog de pe brichetă. Tatuajul era chiar deasupra unei artere. Chestia ciudată a fost că el păstrase bricheta toți anii ăia.

CAPITOLUL 7

LAME DE RAS ȘI ARSURI DE ȚIGARĂ

A doua zi dimineață, alarma din aripa fetelor ne trezește cu o jumătate de oră mai devreme. La fiecare două zile ni se permite să facem duș. Ne îndreptăm încet către un vestiar mare, unde ni se dau câte un prosop, niște săpun și șampon. Poți cere o lamă ca să te razi pe picioare, dar asta înseamnă să te supravegheze cineva suplimentar, numai pe tine, așa că nu mă complic. Ne dezbrăcăm sub privirile atente a cinci asistente și ne aliniem sub dușuri, iar ele dau drumul la apă. Nu ni se permite să atingem nimic. Nici plăcile de faianță de pe perete. Nici robinetul pentru a regla temperatura apei. Nimic. Trupurile palide și tremurătoare ale fetelor arată maladiv și-mi aduc aminte de-o poză alb-negru pe care am văzut-o cândva – niște oameni înghesuiți într-o cameră de gazare, în timpul Holocaustului.

Apa de la dușul meu este călâie și se termină prea repede. Dar mi-ajunge să-mi spăl toate părțile importante. Găsesc un loc în dreptul unei oglinzi și încep să-mi pieptăn părul încurcat. Jason avea o slăbiciune pentru părul meu. Își plimba degetele prin el și spunea: *Îmi place că părul tău e așa rebel.* Apoi mă săruta. *Să rămâi rebelă pentru mine*, *iubito.* Mă punea să-i promit. Un vârtej de durere mă cuprinde și mă frânge în două. Scap pieptănul din mână, iar plasticul dur scoate clinchete în chiuveta de porțelan. Las capul în jos și evit să mă privesc în oglindă.

Număr plăcile de gresie din podea și crăpăturile din mortar. Pe frunte îmi apar broboane de transpirație. O să mi se facă rău din nou. Toată tristețea asta dinăuntrul meu vrea să iasă afară.

— Alice? aud o voce peste umăr.

Vârtejul se oprește, trag adânc aer în piept, îl las să iasă încet și înghit înapoi toată mâhnirea aia neagră.

— Alice?

Asistenta Dummel e lângă mine și numele meu pe buzele ei e o întrebare. Strânge în mâini un săculeț de plastic transparent, în care se află hainele mele obișnuite. Iau sacul și murmur un *mulțumesc*, deși mâinile încă-mi mai tremură. Mă privește de sus până jos, iar eu rezist tentației de a-mi dezveli colții la ea ca un animal încolțit în junglă.

— Pune prosopul și salopeta în sac și lasă-l acolo.

Îmi face semn spre banca de lemn soioasă din spatele meu și se îndepărtează.

Monica pufnește batjocoritor peste umărul meu stâng. Îi zăresc reflexia în oglindă. N-am văzut-o venind odată cu celelalte fete. E slabă, îngrozitor de slabă. Oasele îi ies prin piele peste tot, de parcă cineva a luat o lingură și a scobit-o de carne. S-ar putea înfășură de două ori în prosopul ăla. E ciudat că n-am observat asta până acum. Probabil din cauză că fața îi pare normală, nu e suptă, nici cadaverică. Un mic mugure de milă răsare și aproape că începe să-mi pară rău pentru ea, înainte să vorbească:

— Tot mai puți, piro.

Își flutură o palmă pe sub nas. Înainte să-i pot zice ciot putred sau târâtură, o asistentă strigă că mai avem cinci minute.

Las prosopul zdrențăros și îmbrac repede o pereche de blugi uzați, încercând să uit de Monica. Și cât de mult o urăsc. În timp ce îmbrac tricoul subțire, mâna îmi atinge cicatricele arsurilor reci și neregulate care mi se întind pe umeri. Știu că sunt acolo. Pielea mă mănâncă și o simt întinsă, imposibil de ignorat. Dar până acum am evitat să mă uit la ele, temându-mă să văd dovada fizică a

nebuniei lui Cellie. Presupun că a sosit vremea evaluării pagubelor.

Trag aer în piept și mă întorc cu spatele la oglindă.

Arsurile îngemănate arată la fel ca acelea de pe braț, boțite, neregulate – carne mutilată, urâțită. Dar, spre surprinderea mea, există două zone, câte una pe fiecare umăr, unde pielea este netedă și aproape neatinsă. Îmi încrucișez brațele, astfel încât să-mi pot atinge umerii cu palmele. Semnele care par niște semiluni îmi încap exact în palme. Să fie oare locurile de unde m-a ținut Jason? O fi încercat să mă apere de foc? Practic pot simți greutatea lui peste mine. Mi-e rău când mă gândesc la asta. Că Jason a pierit ca eu să pot trăi.

∵

Dimineața trece fără vreun alt conflict cu Monica. Chiar și în timpul terapiei de grup rămâne tăcută, deschizând gura doar când doctorul Goodman ne pune să vorbim pe rând și să spunem ce ne dorim. Iar astăzi ne forțează *pe toți* să participăm.

Întrebarea circulă pe la fiecare, în cerc.

Puștiul asiatic spune:

— Nu vreau să mai fiu furios.

Un copil cu codițe rasta spune:

— Vreau să-mi iert familia.

O fată cu păr șaten spune:

— Eu vreau să devin arhitect.

Vine și rândul Monicăi:

— Eu vreau să-mi fie foame.

Sinceritatea răspunsului ei mă surprinde. Îi surprinde pe toți din grup, iar doctorul Goodman se foiește stânjenit în fotoliu.

— Foarte bine, Monica.

Își aranjează cravata și mâzgălește ceva în carnetul său – probabil *progrese.*

Chase, care stă lângă mine, este următorul, și reușește să evite cu ușurință răspunsul.

— Eu vreau ca James Earl Jones[10] să-mi citească povești înainte de culcare.

Doctorul Goodman se încruntă, dar nu comentează. Mâzgălește din nou ceva în carnet, de data apăsând cu putere vârful pixului pe hârtie.

— Tu ce vrei, Alice? mă întreabă doctorul.

Vreau o groază de lucruri. Îl vreau înapoi pe Jason. Vreau ca Cellie să dispară. Vreau ca Amelia să aibă un animal de companie adevărat. Vreau să-mi văd bunicul încă o dată. Dar nu sunt pregătită și nici nu-mi doresc să împărtășesc toate astea cu ceilalți. Așa că evit și eu răspunsul, deși nu la fel de ingenios cum a făcut-o Chase. Întorc capul și privesc printre zăbrelele de la fereastră, fixând cu atenție cerul cenușiu și vârfurile verzi ale copacilor care dansează în vânt. Spun primul lucru care-mi trece prin minte:

— Vreau să ies afară.

*

La prânz, examinez tava din fața mea, plină cu ceva ce seamănă a friptură de vită înecată în sos. Dar nu sunt prea sigură. Mă apropii mai mult și o adulmec. Nu miroase a friptură de vită. Optez pentru chiflă, singura supraviețuitoare a potopului de sos.

Amelia se trântește pe scaunul de lângă mine.

— Uite ce-am șterpelit azi de la dușuri, spune cu încântare semiascunsă.

Întinde mâna, dar pe sub masă. În palmă ține două aparate de ras Bic.

— Acum ne putem rade pe picioare în camera noastră, fără să se mai uite nimeni. O să fie un pic mai greu, căci va trebui să folosim chiuveta sau toaleta. Dar nu e mișto?

Mă uit la aparatele de ras, mânerele lor roz odihnind în palmă pe o cicatrice încrețită de la o arsură de țigară. Bucata de chiflă pe care tocmai am băgat-o în gură mi se oprește în gât și trebuie să fac mari eforturi să nu mă înec.

— Ești sigură că ar trebui să ai astea?

Ameliei i se umplu ochii de lacrimi. Strânge pumnul în jurul aparatelor de ras și le vâră la loc în buzunar.

— N-am să mă tai cu ele.

Rahat. I-am rănit sentimentele. I-am rănit sentimentele singurei mele prietene.

— Uite, n-o spun pentru c-aș crede că ai de gând să te tai cu ele. *Sper că nu,* adaug în gând. Ci doar pentru că ai făcut-o deja.

Mă opresc și mă cutremur ușor pe dinăuntru.

— Întâi Elvis, iar acum astea? Pur și simplu nu vreau să ai probleme.

Amelia trage aer adânc în piept și îmi zâmbește liniștitor.

— E-n regulă, Allie.

Se comportă de parcă îngrijorarea mea e ceva neînsemnat, un lucru făcut din hârtie, plutind în vânt.

Mă hotărăsc să nu stărui și-i ofer în schimb un steag de pace.

— Monica mi-a zis iar piro, azi-dimineață, la duș.

Amelia clatină din cap.

— Ce mâncătoare de rahat.

Râsul meu răsună în toată cantina. Sunetul atrage atenția pacienților, care încremenesc, brusc îngrijorați de exuberanța mea. Singura persoană, în afară de Amelia, care nu pare alarmată este Chase. Stă la coadă, așteptându-și tava cu piure și carne misterioasă. Îmi adresează un salut cu două degete, urmat de un rânjet.

∵

Ziua aceasta marchează sfârșitul interdicției de-a primi vizitatori timp de patruzeci și opt de ore. Stau ca pe ghimpi, nerăbdătoare s-o văd pe Sara, asistenta mea socială. Orele de vizită sunt după-amiaza, târziu. De obicei, imediat după orele de curs. Cine nu are vizitatori trebuie să se întoarcă în camera sa. Însă asistenta Dummel îmi strigă

numele și sunt escortată, cu ceilalți, în zona de vizite.

Zona de vizite la Savage Isle este foarte drăguță. Este una din puținele încăperi care au mai fost renovate de la deschiderea spitalului încoace. Pereții sunt vopsiți într-un gri-maroniu deschis și grupuri de canapele căptușite excesiv se înșiră pe lângă pereți. Un aparat care vinde cafea și altul cu ceai stau într-un colț.

Și Monica are vizitatori, azi. A venit s-o vadă o întreagă familie. Aversiunea mea pentru ea crește. Ea chițăie de încântare și dă fuga la ei, îmbrățișându-și frățiorul, apoi mama. Sara stă în mijlocul camerei, trupul ei subțire ocupând din ce în ce mai puțin spațiu. Mă îndrept spre ea și mă opresc intimidată în fața ei. E tânără, probabil la vreo douăzeci și cinci de ani, și frumoasă.

Șuvițe de păr blond îi încadrează chipul delicat, iar la gât poartă o cruciuliță de aur, cu care se joacă uneori, atunci când e încordată. În clipa asta, o strânge între unghiile vopsite cu ojă albă. A preluat cazul nostru în urmă cu vreo doi ani. Cu ea am avut mereu o relație de prietenie. E amabilă și drăguță, într-un mod aproape naiv. Cred că Cellie și cu mine am fost primele ei cazuri. Firește, Cellie a urât-o de la bun început.

— Alice, spune Sara dintr-o suflare și îmi zâmbește.

Mă măsoară din cap până-n picioare și întinde mâna, strângându-mă de cot.

— Mă bucur mult să văd că ești bine.

— Bună, Sara, spun și eu, așezându-mă într-un fotoliu.

Răceala imitației de piele pătrunde cu ușurință prin blugii mei foarte tociți. Mă întreb dacă Sara mi-a remarcat brățara galbenă, lucioasă, nouă-nouță. Asistenta Dummel mi-a dat-o chiar înainte să intru în camera asta.

— Am venit de vreo două ori la spital ca să te văd. Îți aduci aminte? mă întreabă Sara, privindu-

mă cercetător.

Clipesc și încerc să mă gândesc la zilele acelea din spital. Desprinsă din context, apare o amintire, amintirea mâinilor reci ale cuiva atingându-mi obrajii și un plâns înăbușit. Dar nu sunt sigură cine a fost acea persoană. Cel mai probabil Sara, dar nu vreau s-o întreb dacă a venit și a plâns la patul meu. În afară de asta, tot ce s-a întâmplat în spital e în continuare în pâclă, umbre neclare de roșu și alb.

— Nu sunt sigură. Poate că-mi amintesc.

Nu știu de ce, o spun ca pe o întrebare.

Ea nu pare dezamăgită. În schimb, dă din cap, ca într-o blândă acceptare.

— Cum te mai simți?

— Sunt bine.

Sara întinde o mână și o așază pe genunchiul meu, încurajându-mă, fără cuvinte, să mai vorbesc. Îi simt răceala degetelor prin găurile din blugi și în clipa aceea am confirmarea. Îi recunosc atingerea. Ea *a fost* persoana de la spital, plânsul ei a fost cel care m-a trezit din întuneric. De ce o fi plâns pentru mine? O emoție greu de descris mă sfâșie pe dinăuntru.

Oftez.

— Mi-e dor de Jason.

În sfârșit, barajul cedează și-mi permit să mă gândesc la el. La părul lui creț, la ochii lui verzi, la fața adorabilă și la modul în care se uita întotdeauna la mine, așa cum se uită Sara acum. Și Cellie l-a iubit (atât cât putea fi ea în stare să iubească pe cineva), apoi, pe măsură ce Jason și cu mine am devenit mai apropiați, iar Cellie și cu mine din ce în ce mai distante, dragostea ei a început să moară încet, încet, ofilită ca o floare lăsată prea mult la soare. L-am iubit atât de mult pe Jason. Încerc să nu mă gândesc la ce s-ar fi petrecut între noi dacă el ar mai fi fost încă în viață, dacă acea dragoste n-ar fi fost brusc retezată. Ce fericire ne-ar fi adus amândurora?

Cellie mi-a răpit această șansă, așa cum a făcut cu atâtea altele, și, în adâncul sufletului, știu că mereu va fi așa dacă nu va dispărea, o dată pentru totdeauna, de pe fața pământului. Pe lumea asta nu e loc pentru amândouă.

— Alice, spune Sara, încordată. Aș vrea să-mi povestești despre noaptea în care ai evadat. De ce-ai fugit? Te descurcai foarte bine aici.

Am făcut-o să se îngrijoreze foarte tare când am fugit cu Jason. E unul dintre multele lucruri pe care le regret din noaptea aceea. Privirea mea dă o raită prin încăpere și se oprește la o canapea pe care stau uriașul coleg de cameră asiatic al lui Chase și familia lui. Aceeași canapea pe care am stat eu cu Jason, când el a venit să mă viziteze, unde i-am plâns în brațe, spunându-i că nu mai suportam, că eram chinuită continuu de Cellie, care urla toată noaptea că doctorii complotau împotriva ei. Aceeași canapea pe care el mi-a spus, cu o siguranță calmă, că ar trebui să fugim împreună, să scăpăm de aici. Că el mă va duce undeva suficient de departe, încât Cellie să nu mă mai poată găsi niciodată.

— Îmi pare rău, Sara! Nu știu de ce-am făcut-o.

Dar știu. Numai că nu cred că ea ar putea face față adevărului. Sara pare atât de fragilă și, cumva, mă simt înclinată s-o protejez. Sunt sigură că știe cum stă treaba într-un spital de boli mintale, însă ea n-a fost niciodată nevoită să petreacă o noapte în Camera Tăcerii, să facă duș cu ușa deschisă sau să asculte bâzâitul aiuritor al becurilor fluorescente, doar pentru că nimeni nu vrea să vorbească.

După expresia ei, răspunsul meu evaziv nu o prea mulțumește. Cu toate acestea, îl acceptă și spune:

— Bine. Nu trebuie să vorbim despre asta dacă tu nu vrei.

Și asta îmi place la Sara; nu forțează nota, știe intuitiv când e cazul să nu mai insiste, când i-am

dat tot ce puteam da la momentul respectiv. Mă privește cu duioșie.

— Ai nevoie de ceva? Haine? Obiecte de toaletă?

În minte, clatin din cap, refuzându-i oferta. Mi-ar prinde bine lucrurile enumerate, dar am nevoie de ceva mai important.

— Am nevoie de ajutorul tău, îi spun.

— Bine.

Frânghia mea de salvare.

— Jason. Vreau să știu ce-au făcut cu… – mă împiedic de cuvânt ca de un obstacol peste care nu pot trece – cadavrul.

Ea inspiră adânc, cu greutate. Probabil se gândise că-i voi cere altceva. Ceva în legătură cu acuzațiile și cu procesul. Dar adevărul este că nu vreau să vorbesc deloc despre astea. Există lucruri mai importante, iar timpul este limitat. Nu am la dispoziție decât o oră pe săptămână împreună cu Sara. O oră pentru a face un plan ca să-mi înmormântez cel mai bun prieten. Obișnuiam să-mi măsor viața în momente, dar acum, în spital, mi-o măsor în minute, după limbile unui ceas și sunetul unei sonerii.

Sara ezită o clipă, părând că încearcă să-și adune gândurile.

— Bine, zice fără grabă, parcă lungind cuvântul cu tot aerul din piept.

Îmi spune că statul îl va înmormânta și-mi comunică data când vor avea loc funeraliile. Mâine. Ne îmbrățișăm de rămas-bun, iar Sara se agață de mine un pic mai mult decât e convențional.

∵

— Înmormântarea lui Jason are loc mâine, îi spun doctorului Goodman.

Stăm în locurile noastre obișnuite: doctorul Goodman în fotoliul său cu spătar înalt, ținând pe genunchi carnetul galben. Eu, vizavi, ghemuită și cât mai lipită de fotoliul meu.

Ridică din sprâncene la mine. Sunt sigură că se aștepta la o altă ședință de mutenie dârză din partea mea. După ce ne-am așezat, a scos o revistă medicală masivă și a început să citească, de data asta nici măcar încercând să-mi pună vreo întrebare. Interesant. Lasă revista jos pe măsuță și ridică un pix.

— Ai vrea să te duci și tu? mă întreabă.

Dau din cap.

Doctorul scrie ceva în carnețel.

— Să știi că e o inițiativă destul de îndrăzneață, Alice. Va trebui să obținem aprobarea judecătorului.

Îmi stă pe limbă să întreb de ce, să îmi strâng pumnii și să mă jelesc. A fost vina lui Cellie. De fiecare dată a fost vina ei. Eu n-am făcut niciodată ceva rău. Faptul că avem același chip nu înseamnă nimic. Mi-l imaginez pe Jason mort în coșciug, lăsat singur acolo, fără nimeni alături. Îmi încrucișez brațele la piept, încercând să țin suferința care amenință să dea pe dinafară.

— Bine.

— Nu spun că nu se poate, Alice.

De ce-o fi trebuind să-mi rostească mereu numele cu tonul ăsta permanent îngrijorat?

— Dar judecătorul va dori să audă că faci progrese. Și mă tem că, având în vedere ultimele două zile…

Nu duce fraza până la capăt.

— Dar n-am făcut nimic în ultimele două zile.

— Aici e buba, Alice. N-ai făcut nimic. Ai tăcut cât ai putut în timpul terapiei în grup, iar azi este prima zi în care mi-ai adresat mai mult de douăzeci de cuvinte. E nevoie să-ți dai și tu silința la recuperare.

În gând, sap o groapă și mă ascund în ea. Scot din buzunar o foaie de hârtie pentru origami cu dungi albe și negre și o împăturesc într-un pește undițar. Doctorul se întoarce la revista medicală. Îmi doresc să nu fi irosit atâta timp discutând cu el.

Astfel aș fi avut răgazul să fac încă un pește undițar. Și atunci aș fi avut doi pești undițari și s-ar fi putut săruta.

Când ședința se termină, doctorul Goodman îmi ține ușa la ieșire.

— Adu-ți aminte ce ți-am zis, Alice. *Participă.*

∵

Donny mă conduce înapoi în cameră. Nici nu trecem bine de colțul aripii fetelor, când un țipăt întrerupe zumzetul becurilor fluorescente. Țipătul e asurzitor, reverberează pe tot holul, ricoșând din perete în perete și făcându-mi inima să uite să mai bată. Fără să mă gândesc, fără să respir, pornesc spre el. Toate ușile de-a lungul pereților se deschid și pacienți curioși scot capetele să arunce o privire. Fețele lor devin o ceață alburie pe măsură ce grăbesc pasul. Donny strigă în urma mea. Țipătul vine din camera mea. Pentru o fracțiune de secundă, mă gândesc că Cellie trebuie să fi ajuns acolo. Că s-a întors și cere să mă vadă.

Mi-e frică și știu că e o nebunie să mă duc la ea, dar mi-e și mai tare frică să nu răspund la strigătul ei. Când ajung la ușă, Cellie nu e înăuntru, totuși. Însă ușurarea durează doar o clipă. Un nod mi se ridică în gât. Țipătul înăbușit și gâtuit vine de la Amelia.

Din jurnalul lui Alice Monroe

Rebecca, asistenta noastră socială, a zărit într-o zi niște vânătăi pe brațul lui Cellie și a cerut să vadă și spatele meu și pieptul lui Jason. Când a descoperit urmele proaspete, negre-albăstrui, de mărimea unor degete cărnoase, ne-a strâns de umeri și ne-a spus că nu va mai trebui să ne întoarcem niciodată la Roman. Jason și-a luat la revedere de la mine și de la Cellie, întinzându-și arătătorul și lipindu-l de ale noastre, promițând să păstrăm legătura. Dar noi știam că probabil nu-l vom mai vedea niciodată. Mama lui îl voia înapoi,

voia să-și mai acorde o șansă cu singurul fiu rămas.

Timpul a trecut. Existența noastră dată complet peste cap a continuat. Sistemul de adopții și plasament preferă ca frații să rămână nedespărțiți, iar pentru asta eram recunoscătoare. Aveam atât de puține motive de recunoștință pe lumea asta!

Pentru o vreme, am locuit cu un cuplu de lesbiene, Pam și Gayle. Aveau o haită de câini și o bucătărie decorată cu desene cu cocoși. Cellie a chicotit prima oară când a dat cu ochii de toți cocoșii ăia roșii și mi-a șoptit: „Chiar că le plac cocoșeii”. Aveau deja doi copii, adoptați direct de la un orfelinat. În timpul nopții, când Cellie dormea agitată lângă mine, îmi împreunam palmele și mă rugam să ne adopte și pe noi.

Curtea lui Pam și Gayle se pierdea într-un câmp, iar Cellie își petrecea zilele alergând pe acolo, cu câinii. Parcă se potrivea mai bine în câmp decât la școală. În mai puțin de doi ani trecuserăm pe la cinci școli, și întotdeauna ei îi era greu să se acomodeze. În toate școlile, Cellie și cu mine fuseserăm înscrise în clase diferite, încă un lucru pentru care eram recunoscătoare. Îi promisesem lui Cellie că nu ne vom despărți niciodată, dar asta nu însemna că trebuia să stăm tot timpul împreună, lipite pe vecie ca siamezele. Uneori venea să mă caute. Eu stăteam în clasă și, deodată, vedeam un ciuf de păr negru apărând pe la geamul ușii. Se foia nerăbdătoare afară, până când îi ceream voie profesorului să merg la toaletă. Ne piteam amândouă în aceeași cabină și o întrebam ce voia. De cele mai multe ori, voia doar să se plângă.

— Nu-mi place aici, Alice, mi-a spus într-o zi.

— Orele aproape s-au terminat. Poate că le-am putea ruga pe Pam și pe Gayle să ieșim la o pizza, diseară.

Ea a părut rănită și a clipit furioasă, încercând să-și rețină lacrimile.

— Uite, i-am zis. Am test la engleză ora următoare, dar cred că pot lipsi de la ultima oră, am continuat, iar atunci i s-a luminat toată fața.

— Poate mergem la Highland Park?

Mi-am mușcat buza, gânditoare. Mereu voia la Highland Park, gimnaziul la care am fi mers dacă încă am mai fi locuit cu Roman. Știam că spera să-l vedem pe Jason. Se uita mereu după el, în stațiile de autobuz, pe ferestrele unor orfelinate și ale birourilor asistenților sociali.

— Sigur, am spus. Acum, întoarce-te la clasa ta. Ne întâlnim în fața toaletei băieților, după a cincea oră.

Ea a zâmbit și-a dispărut. Însă domnul Winters m-a ținut și după ora de engleză. A vrut să discutăm despre eseurile mele. Zicea că am talent la scris și m-a întrebat dacă n-aș vrea ca, la anul, să mă înscriu la un curs avansat pentru liceu. Am zâmbit, dar entuziasmul victoriei a pălit rapid, înlocuit de îngrijorare. Am aruncat o privire la ceas. Întârziam la întâlnirea cu Cellie. Mi-am aruncat cărțile în ghiozdan și-am pornit spre baia băieților. Elevii de pe hol se dădeau iute la o parte din calea mea. Întotdeauna lui Cellie și mie ne ofereau un spațiu generos, temându-se că zvonurile despre noi erau adevărate, că noi rămăseserăm în casa unde bunicul era mort de zile întregi și că duhoarea de mort care se lipise de noi se putea lua, cumva, și la ei.

Mă așteptam s-o găsesc pe Cellie patrulând de colo colo, murmurând neinteligibil și trăgându-se nervoasă de păr. Însă nu era acolo.

Am verificat în baia fetelor, m-am uitat pe sub ușa fiecărei cabine, strigând-o încet pe nume. Nici urmă de ea. Și atunci am simțit mirosul. O persoană normală ar fi ignorat acel iz, considerându-l probabil doar ceva purtat de vânt, care urma să dispară repede. Dar eu știam ce făcuse.

Fiecare foc are un miros special, în funcție de ce s-a folosit la aprins și cu ce a fost întreținut. La fel ca într-o rețetă culinară, toate ingredientele se amestecă pentru a crea o aromă și un gust unice. Când Cellie a dat foc păpușii, a mirosit a sulf amestecat cu chimicale, cu plastic și cu țesătură. Focul din pădure a fost ca un parfum, pământ umed care se usca, pin și sevă în fierbere. Mirosul din ziua aceea avea un iz cu totul nou – hârtie și păr. Dar, ca în cazul tuturor focurilor, mai existau și note subtile, aceleași de fiecare dată, obsedant de familiare. Tristețe. Mânie. Furie.

Am găsit-o în baia băieților, așezată lângă un coș de gunoi din metal din care ieșea fum. Se legăna înainte și înapoi, așa cum făcea în debaraua lui Roman. Ținea între degete o cutie de chibrituri.

— Cellie?

Și-a ridicat privirea la mine.

— Ce-ai făcut?

Era pentru prima oară când o întrebam așa ceva. *Ce-ai făcut?* Probabil că ar fi trebuit să o întreb *de ce-ai făcut-o* sau *cum de ți-a trecut așa ceva prin cap?* Poate că mi-ar fi răspuns și am fi reușit să o scoatem la capăt, să lămurim totul și să încheiem discuția definitiv.

— N-ai venit, mi-a spus ea, simplu. Am crezut că m-ai părăsit.

Am rămas cu gura căscată. Acum pot să recunosc: eram furioasă pe ea. Dar sub acea furie se ascundeau tristețea și iertarea, dulcea iertare. N-aș fi putut s-o părăsesc niciodată. Dar n-am avut timp să-i spun asta. Din coșul de gunoi s-a înălțat o flacără care a aprins un șervețel ce atârna din suportul de șervețele de deasupra coșului. A ars cu o iuțeală incredibilă. Cât ai clipi, toată baia era în flăcări. Un fum gros și negru s-a ridicat spre tavan ca un nor amenințător. Am tușit și am dat din mâini să-l risipesc din fața mea. S-a pornit alarma de incendiu și apa a țâșnit din extinctoarele montate în tavan și, la fel de repede pe cât

începuse, focul a fost stins. Aveam părul ud leoarcă și tenișii plini de apă.

— Rahat, Cellie, am zis, privind disperată la dezastrul din baie, un dezastru căruia nu-i trebuise decât câteva minute să se producă. Trebuie să ieșim de aici.

Nu mă puteam gândi decât la ce s-ar întâmpla dacă ar fi prinsă, unde ar fi trimisă. În mod stupid, la mine nu m-am gândit. Cât de rău ar fi fost pentru mine să ies afară odată cu ea, udă fleașcă și cu hainele pline de funingine. Am luat-o de mână și-am rupt-o la fugă afară din baie, luând-o spre cea mai apropiată ieșire, lăsând, din cauza încălțărilor ude, o dâră foarte ușor de urmat. Școala era evacuată, iar după noi venea un șuvoi de elevi înșiruiți unul după altul, grăbindu-se spre cele mai apropiate ieșiri. Probabil că ne-au văzut. Dar noi am continuat să alergăm. Odată ieșite pe ușă, în partea din spate a clădirii, am alergat până pe terenul de sport. Am tot alergat, până ne-am ciocnit de un paznic al școlii.

M-am oprit imediat, la câțiva pași, intimidată de insigna sa lucitoare și de silueta-i masivă în uniformă bleumarin. Cellie s-a ciocnit de mine, venind din spate. Apoi m-a ciupit de pielea sensibilă de pe dosul brațului. Puteam simți deja vânătaia formându-se pe sub tricoul ud leoarcă. Mi-am frecat brațul ciupit și m-am uitat urât la ea.

Paznicul Davis ne-a privit suspicios și imediat am văzut pe fața lui exact ce gândea.

— Nu se pleacă nicăieri, ne aruncă el.

Cellie și-a dat ochii peste cap.

— Am auzit alarma de incendiu, i-a răspuns. Evacuăm școala, după regulament.

Paznicul Davis a scos un sunet de neîncredere. A cerut ajutor prin stația radio portabilă, și ne-a escortat în partea cealaltă a clădirii. A venit directorul, apoi pompierii și, în final, poliția. Am fost duse la spital, la camera de gardă, unde am fost examinate în eventualitatea că am fi fost

rănite. Iar când doctorii m-au întrebat dacă mă doare ceva, am vrut să le spun că *doar pe dinăuntru.* Dar am tăcut, la fel și Cellie. Am refuzat să vorbim și am fost încătușate și conduse la o mașină de poliție care ne aștepta. După o bună bucată de drum, eu am căpătat în sfârșit curaj să vorbesc. Cu buzele uscate și crăpate și cu o voce tremurătoare, am întrebat:

— Unde mergem?

Agentul de poliție n-a răspuns. Nu s-a deranjat să întoarcă privirea sau să se uite la noi prin oglinda retrovizoare. Nu meritam nici măcar contactul vizual.

La încheieturile lui Cellie zornăia o pereche de cătușe argintii.

— Am făcut ceva rău, Alice, a zis.

— Mda.

Nu mă puteam uita la ea. I-am simțit mâinile așezându-se peste ale mele. Avea pielea uscată și crăpată, și unghiile îi erau roase din carne.

— 0 să îndrept eu lucrurile, a continuat ea.

O lacrimă mi-a șiroit pe obraz.

— Nu sunt sigură că o să poți.

CAPITOLUL 8

CAMERA TĂCERII

Amelia stă în picioare lângă comoda ei, al cărei sertar de jos e tras complet afară, revărsându-se din cadru ca sângele dintr-o venă tăiată. Are umerii aduși și ține ceva în brațe. Țipă din nou, de data asta mai încet și mai jalnic. Un sunet ca țipătul unui animal cu piciorul prins în capcană.

— Amelia? șoptesc șovăitor din prag.

Se întoarce spre mine, cu ochii rătăciți.

— E mort.

Mișcă mâna, să pot vedea ce ține. Elvis zace în palma sa, cu trupușorul nemișcat și frânt.

— Rahat! Îmi pare rău, Amelia, îi spun.

— Urăsc locul ăsta. Totul se transformă în rahat aici, răcnește ea, bătând din picioare ca un copil cuprins de o criză de nervi. Vezi ce se-ntâmplă dacă ții la ceva? Vezi?

Ridică șobolanul și capul acestuia cade moale peste mâna ei.

Zgomotul mai multor pași se aude din spatele meu. Sunt trasă brusc în spate și împinsă la o parte. Cinci supraveghetori masivi, conduși de Donny, pătrund în încăpere, urmați îndeaproape de asistenta Dummel și de doctorul Goodman.

— Amelia, sunt doctorul Goodman. Ce s-a întâmplat? Doctorul vede șobolanul. Fiindcă ea nu răspunde și suspină mai departe, doctorul Goodman continuă:

— Vreau să-ți dau ceva care să te ajute să te liniștești.

Îi face semn asistentei Dummel să se apropie. Ea se apleacă spre el, ascultând ce-i șoptește.

— Zece miligrame de diazepam, zice doctorul.

Ochii lui se întorc spre mine, care stau nemișcată în dreptul ușii.

— Și închide ușa.

Asistenta Dummel dă din cap, cere prin stație medicamentul și-mi închide, fără grabă, ușa în nas.

O aud pe Amelia prin ușă.

— Nu, spune tare și răspicat. N-am nevoie de nimic ca să mă calmez.

Apoi:

— Nu mi-l luați! Lăsați-l!

O asistentă vine grăbită pe hol, ținând în mână o seringă, cu acul în sus. Nu mă observă când deschide ușa. Reușesc să o văd un moment pe Amelia, stând cu spatele la perete, clătinând din cap ca un animal sălbatic, ținând de șobolanul ăla nenorocit ca de o frânghie de salvare. Ușa mi se închide iar în nas și rămân pe dinafară.

De partea cealaltă a ușii se aude vânzoleală. Cu cât țipă mai tare Amelia, cu atât devin mai tăcuți toți ceilalți din cameră. Eu rămân lângă ușă, încremenită și încolțită, incapabilă să plec, dar în același timp dorindu-mi cu ardoare s-o iau la fugă. Pentru o clipă, îmi simt capul detașat de corp și totul pare o amintire – un ecou șters și o urmă întipărită a trecutului. Pacienții încep să se strângă pe hol, devorând cu ochi lacomi agitația.

Se deschide ușa, apoi se trântește, ricoșând de perete. Doi supraveghetori ies cu spatele, ținând-o pe Amelia de picioare, încă doi ies mergând într-o parte, ținând-o de brațe. Un altul îi ține torsul, iar doctorul Goodman îi ține capul.

— Părinții mei o să te dea în judecată, ticălosule! O să vă dea în judecată pe toți! plânge Amelia, zbătându-se și dând întruna din picioare.

Apare și o asistentă, care se grăbește să le-o ia înainte. Două uși mai încolo pe hol, scoate un card de acces, pe care-l trece prin fața unei cutii roșii, făcând o ușă să se deschidă larg. Interiorul e căptușit în întregime în alb.

O bagă în Camera Tăcerii și ușa se închide cu un fâsâit discret. Pereții groși îi înăbușă țipetele, țipete care au fost puternice și de neoprit, la

început, dar au sfârșit într-un fel de scâncet care e înghițit de liniștea ca de mormânt a spitalului.

Supraveghetorii și asistentele s-au strâns în jurul doctorului Goodman și ascultă, în timp ce el le dă indicații. Acum deja toți pacienții s-au întors în camerele lor, nedorind să atragă atenția. După ce și supraveghetorii se împrăștie, asistenta Dummel trage un taburet lângă ușa în care este decupată o fantă cu clapă, în partea superioară. O deschide și o privește pe Amelia fără să scoată o vorbă. Eu mă strecor înapoi în cameră. Arată de parcă a trecut o furtună. Salteaua Ameliei e întoarsă cu susul în jos, iar lenjeria de pat e făcută ghem pe podea. Sertarul comodei a aterizat în mijlocul camerei. Animalele origami pe care le-am făcut cu atâta dragoste și migală sunt împrăștiate, zdrobite, unele cu urme de tălpi pline de praf. Fără să mă grăbesc, încep să fac curățenie, metodic. Nu vreau ca ea să se întoarcă într-o cameră care arată în halul ăsta.

Îi fac Ameliei patul, bag sertarul la loc și-mi restaurez cu grijă menajeria. Unele animale nu mai pot fi salvate, dar nu pot îndura gândul să le arunc, căci le iubesc prea mult. Prin urmare le ascund în spatele comodei, într-o gaură din zid unde Amelia și cu mine ne ținem aparatele de ras, de când ne-a fost percheziționată camera.

După ce termin, mă duc la ușă și-mi lipesc urechea de ea. Aștept. Când zgomotul inconfundabil al pașilor alerți ai asistentei Dummel se pierde pe hol, ies din cameră. Străbat holul. Când ajung în dreptul Camerei Tăcerii, îmi sprijin obrazul de ușa de metal rece.

— Amelia, șoptesc, chiar dacă sunt sigură că nu mă poate auzi. Sunt aici.

Mă așez pe podea și apoi mă întind pe jos, cu fața în dreptul crăpăturii de sub ușă. Îmi împing palma pe sub ușă, pe linoleumul rece, până când vârfurile degetelor îmi intră în cameră.

— Sunt aici, spun din nou.

Închid ochii și mă las să alunec în somn.

∵

Asistenta Dummel mă pune să merg la doctorul Goodman. Nu-i răspund nimic când mă întreabă ce caut pe hol. Și nici n-o întreb nimic despre expresia aproape bântuită care-i umbrește chipul când vede unde zac întinsă. Nu bat la ușa cabinetului doctorului Goodman; în schimb, mă trântesc pe scaunul de plastic de lângă ușă. Sunt nerăbdătoare să mă întorc la Camera Tăcerii, în caz că se va trezi Amelia. Vreau să fiu acolo pentru ea.

Se deschide ușa și ies doi paznici, urmați de doctorul Goodman. Doctorul dă mâna cu ei.

— Mulțumesc, domnilor, le spune. Vă rog să mă țineți la curent cu investigația.

— Vă vom ține, spune unul dintre paznici, al cărui trup este exact opusul noțiunii de subțire. Anunțați-ne și pe noi dacă mai apar alte incidente sau dacă va mai lipsi ceva.

Doctorul Goodman dă din cap și murmură:

— Desigur.

Rămâne acolo câteva momente, după plecarea vizitatorilor, cu mâinile în buzunare, dus pe gânduri. Lasă privirea în jos și mă descoperă.

— Alice, ești aici. De ce n-ai intrat?

Dau din umeri, mă ridic în picioare și-mi îndes mâinile în buzunarele hanoracului.

— Nu știam sigur dacă am voie.

Îl urmez în cabinet.

— Sigur că ai, Alice. Ușa mea e permanent deschisă.

Se așază în fotoliu și-și ia carnetul galben.

— Te rog!

Îmi indică fotoliul din fața lui. Mă așez. Își împreunează palmele și-și încrucișează degetele. Ne uităm unul la altul.

— Cum te mai simți, Alice?

— Amelia e bine? întreb abrupt.

Doctorul se încruntă dezaprobator.

— Alice, știi că nu pot discuta cu tine cazurile celorlalți pacienți.

Își încrucișează picioarele.

— Îți faci griji pentru Amelia?

Îmi trosnesc degetele, în interiorul buzunarelor hanoracului.

— Cred că da.

— Știai despre șobolan?

Îmi stă pe limbă să-i spun: *Doctore Goodman*, știi *că nu pot discuta cu tine cazurile celorlalți pacienți.* În schimb, îl privesc drept în ochi.

— Sigur că nu.

— Să știi, Alice, n-ar fi fost un lucru rău dacă ai fi știut despre șobolan. Te-aș fi înțeles.

— Ce ai fi înțeles? îl întreb, confuză.

— Uneori, când considerăm că e în interesul cuiva, putem alege să ținem secrete anumite lucruri.

Îmi mușc obrazul pe dinăuntru și-mi las bărbia în jos, astfel încât părul îmi cade ca o perdea pe față.

— Asta ce vrea să însemne?

— Tu ce crezi că înseamnă?

— Cred că înseamnă că încerci să mă faci să recunosc ceva despre care n-am idee.

Atmosfera se schimbă.

— În regulă, Alice, îmi spune împăciuitor. Hai să schimbăm subiectul. Am niște vești bune pentru tine.

Mă uit lung la el.

— Am vorbit cu judecătorul, chiar în seara asta.

Îmi îndrept un pic poziția în fotoliu. El se scarpină în ceafă.

— Mă rog, Sara și cu mine am vorbit cu judecătorul, iar el a consimțit să-ți acorde o învoire de patru ore, pentru a putea participa la înmormântarea lui Jason de mâine.

Bucuria mă îneacă pur și simplu, iar un surâs îmi atinge colțurile buzelor.

— Trebuie să recunosc, Sara a contribuit cel mai mult cu argumente. Nu sunt sigur cum, dar a reușit. Eu am considerat că ar fi mai bine dacă ai rămâne în spital. Dar înțeleg și punctul ei de vedere. Noi l-am convins pe judecător că ar fi benefic pentru terapia ta. O să fii în grija Sarei, în tot acest timp. Va trebui să vină să te ia pe semnătură și să te aducă înapoi. Și, din păcate, ai să fii percheziționată din nou la întoarcere.

Continuă să-mi povestească despre protocoalele spitalului și despre politica lor, dar eu nu mai ascult ce spune. Nu mă pot gândi decât la Jason. *Jason*, care a ținut soarele pe cer și stelele departe și apa în oceane.

∵

Donny mă escortează în cameră, unde sunt încuiată pentru noapte. Amelia e încă în Camera Tăcerii sau probabil că or fi mutat-o în altă parte. După Camera Tăcerii, pacienții de regulă merg la izolare, deci probabil că n-am s-o văd alte douăzeci și patru de ore. Camera pare imensă, goală și pustie fără ea. Îmi plimb degetele peste animalele de hârtie. Iau o foaie de hârtie cenușie și încep să o împăturesc, făcând un șoarece. Îl așez pe perna ei și sting lumina. Nu mă ostenesc să mă schimb de haine sau să mă spăl pe dinți. Mă ghemuiesc sub așternut și-mi trag păturile peste cap. Închid ochii, aștept somnul și sper că n-am să visez nimic.

Din jurnalul lui Alice Monroe

Prima oară când Cellie și cu mine am fost internate, am fost trimise la Pleasant Oaks, un spital de boli mintale cu management privat, care primea fonduri de la stat pentru a trata copii proveniți din centrele de plasament. Am petrecut trei zile acolo, însă mi s-a părut o eternitate. Clădirea, un fost conac victorian renovat, mă ducea cu gândul la turtă dulce și la case de păpuși.

De-ar fi fost la fel de primitori copiii de dinăuntru precum fațada clădirii…

Rebecca ne-a adus lucrurile de la Pam și Gayle; hotărâseră că nu eram chiar „potrivite” pentru familia lor. Am învinovățit-o pe Cellie pentru asta și consecințele n-au întârziat. Nu vorbeam prea mult, iar Cellie se ținea tot timpul după mine, cerându-și scuze. Stăteam în camere separate și am aveam ședințe individuale cu psihiatri, care ne prescriau tot felul de medicamente. Eu am început să perfecționez arta supunerii. Cum să dau din cap aprobator când de fapt tot ce voiam să fac era să-l clatin violent, protestând. Cum să deschid gura pentru a primi pastile, când de fapt voiam s-o țin strâns închisă.

Noi două eram mai în vârstă decât majoritatea pacienților de la Pleasant Oaks, deși aproape toți cei pe care i-am întâlnit acolo, chiar și copiii mai mici, păreau mai grav tulburați decât noi. Un băiat de șapte ani, cu un petic de păr lipsă și un dinte mort, ne-a spus că ne-ar ciuguli degetele de la picioare și ar face supă din părul nostru. Cellie l-a trântit la pământ și i-a spus:

— Nu și dacă te prind eu prima.

După acel conflict, am stat mai aproape de Cellie. I-am acceptat scuzele, din moment ce oricum nu-mi doream decât s-o iert. O iubeam.

Când ni s-a dat drumul, Cellie i-a promis Rebeccăi (și mie) că o să fie mai cuminte. Dar ei îi era imposibil să-și țină vreo promisiune.

Rebecca ne-a introdus într-un alt tip de plasament. O casă de copii. O femeie pe nume Candy o conducea și locuia și ea cu noi. Așa cum îi sugera numele[11], lui Candy îi plăceau foarte mult dulciurile. De fapt, cam orice era de mâncare. Era mai mult lată decât înaltă și trebuia să se folosească de un scuter când mergeam la cumpărături. Candy fuma țigări mentolate și urmărea telenovele toată ziua. Cellie obișnuia să spună că arăta precum sora mai puțin atrăgătoare a

lui Jabba the Hutt[12], și, mai mult, că și vorbea cam ca el. Candy insista să-i spunem Mama.

În prima noastră zi acolo, Mama ne-a trimis pe Cellie și pe mine în capătul străzii, ca să-i luăm ceva de mâncare de la magazinul Carl's Jr.

— Să nu uitați să luați și sos iute, ne-a spus, întinzându-ne o bancnotă de douăzeci de dolari.

Am ieșit în zbor din casă. Din cei douăzeci de dolari pe care ni i-a dat ne-au mai rămas destul ca să ne luăm niște milkshake-uri. Le-am băut pe drumul de întoarcere, în timp ce treceam cu degetele peste gardul de plasă. Venea vara, iar noi de-abia așteptam să fie cald.

Când am ajuns înapoi acasă, eu cu punga pe care ne-o dăduseră la Carl's Jr., Candy era exact în locul în care o lăsaserăm, tolănită pe canapeaua ponosită, tapițată în galben și negru, ca un bondar.

— Așa, băiete, ăsta e preferatul Mamei! a spus.

Pe ecran a apărut o clepsidră. A dat volumul televizorului mai tare și s-a întins la loc, înainte să ne vadă în prag pe Cellie și pe mine.

— Aha, ați venit! Mi-ați adus mâncarea?

Un ventilator montat în fereastră amesteca fumul de țigară al lui Candy cu aerul de primăvară și cu mirosul de la chioșcul care vindea friptură la grătar, din josul străzii. Am simțit că îmi intrase un ghem de scame în gât și-mi rămăsese blocat acolo.

Dinspre fotoliul rabatabil s-a auzit un chicotit slab. Am traversat camera și i-am întins punga lui Candy; chicotitul a încetat, iar eu am simțit cum mi se ridică părul de pe ceafă.

— Alice? am auzit o voce dinspre fotoliu.

M-am întors și am scăpat pe jos punga cu mâncare. Jason. S-a ridicat din fotoliu și a rămas în picioare, desfășurându-și înălțimea considerabilă. Cei cinci ani de separare dintre noi nu-și lăsaseră amprenta, sau, cel puțin, nu fizic. Era mai mare; mult mai mare decât îl văzuserăm ultima oară. Înalt și musculos, acum l-ar fi putut doborî cu ușurință pe Roman. Însă părul îi era în continuare

un dezastru, numai creșturi, iar în ele am zărit o urmă a băiatului pe care-l știam. Deasupra sprâncenei drepte avea o cicatrice îngustă, o amintire de la Roman.

— Jason! am exclamat și am dat fuga la el, sărindu-i în brațe.

Brațele i s-au încolăcit în jurul meu și a râs, îngropându-și bărbia în gâtul meu.

— Credeam că n-am să te mai văd niciodată, mi-a șoptit.

O clipă, am stat uitându-ne unul la altul, apoi Cellie și-a dres glasul în spatele nostru. Ea mai șovăia în prag, cu ochii mari și curioși.

— Cellie? a întrebat Jason.

I-a zâmbit, și-a desfăcut un braț și i-a făcut semn să ni se alăture. A venit la el, mai încet decât o făcusem eu. A cuprins-o și pe ea cu un braț, în timp ce pe mine mă ținea cu celălalt. Am rămas așa o vreme, el acoperindu-ne trupurile, așa cum o făcea odinioară, protejându-ne de ecoul pașilor plini de furie și de un pumn numit Voia Domnului. Pentru prima oară după mulți ani, mă simțeam ca acasă.

CAPITOLUL 9

MEDUZE

Nici nu iau în seamă ușa care se deschide. E târziu, ultima verificare a pacienților a fost făcută în urmă cu multe ore. În sfârșit, s-a oprit și ploaia, iar acum este mai liniște decât pe o corabie fantomă. Deja sunt trează, hiperalertă și la pândă. Am adormit ceva mai devreme, ghemuită sub pături. Deși mă simt de parcă aș fi dormit multe ore, luna se află în aceeași poziție când deschid ochii. Arsurile de pe umeri și de pe mână mă dor, iar gândurile îmi aleargă cu viteza unor ogari pe pista de alergare – mă gândesc la Jason. La înmormântarea lui. La inorogul său tatuat. Ușa camerei mele se închide cu un declic discret. O persoană zăbovește în dreptul ei. Rămân complet nemișcată, sperând că persoana care așteaptă acolo să priceapă aluzia și să plece. N-am noroc. Persoana se apropie și rămâne în picioare lângă patul meu. Poate că este Amelia, întoarsă din Camera Tăcerii. Gândul ăsta mă pune în mișcare. Dau păturile la o parte.

— Amelia?

Mă zgâiesc prin întuneric.

Silueta de la capul patului meu în mod cert *nu* e Amelia. Umeri lați, șapcă neagră și un hanorac lălâu eclipsează cu totul peretele.

— Cum mi-ai spus? întreabă Chase.

— Credeam că ești colega mea de cameră.

— Colega ta de cameră?

Mă ridic și mă frec la ochi, ștergând urmele inexistente ale somnului.

— Mda, a fost trimisă ieri la Camera Tăcerii și am crezut că s-ar putea să fii ea.

— Cum a reușit să ajungă acolo?

Se duce la patul gol al Ameliei și ridică șoarecele origami, privindu-l cu atenție.

— Nu-l atinge! îl reped. Este pentru Amelia.

Chase ridică mâinile de parcă aș ținti o armă spre el.

— Scuze!

— Oricum, ce cauți aici?

— Mă plictiseam.

Mijesc ochii la el.

— Eu nu mă aflu aici ca să te distrez pe tine, Chase.

Rânjește, iar eu încerc să ignor fiorul de plăcere care-mi străbate corpul când se așază pe patul meu, atingându-mi coapsa cu spatele lui.

— Vrei să ieși de-aici?

Ce mă întreabă? Mintea mi-e năpădită de tot felul de imagini: șiruri de trepte, o pajiște verde enormă, o furtună cu fulgere. Corpul mi se încordează de emoție.

— Vrei să mergem iar la pavilionul D?

— Nuu, nimic de genul ăsta. Dar mă gândeam că am putea merge să explorăm.

Îmi flutură prin fața ochilor un card de acces.

— Să vedem unde ne-ar mai putea duce cardul ăsta, știi?

Înșfac cardul.

— Nu-mi vine să cred că-l mai ai încă.

El se strâmbă cu dispreț.

— De parcă m-aș fi descotorosit de el… Știi cât de greu mi-a fost să-l fur? Adică, n-a fost chiar atât de greu, pentru că sunt șmecher. Dar în niciun caz n-aș fi vrut să-l arunc. Ce zici, Alice? Vrei să ieși de-aici?

E tentant. Îmi rod unghia degetului mare și stomacul îmi chiorăie. De-abia dacă am ciugulit ceva la cină, prea preocupată să mă gândesc la înmormântarea lui Jason. Acum, foamea își ițește capul urât, făcându-mă de rușine în fața lui Chase.

El râde.

— Ți-e foame. Vino! O să te duc la bucătărie.

Mă uit la patul Ameliei, la micul șoarece de hârtie. Dacă tot nu pot adormi la loc și se pare că

sunt lihnită, propunerea lui Chase pare cea mai bună opțiune.

— Bine, mă învoiesc.

Și n-am să mai fiu obligată să mă gândesc la Jason, la inorogul său tatuat și la semnificația lui.

∵

Îmi dau seama de gravitatea greșelii de-abia când suntem aproape de bucătărie. Înmormântarea lui Jason este în dimineața asta și, dacă sunt prinsă, n-o să mi se mai dea voie să merg. Ba chiar s-ar putea să primesc un permis permanent de ședere la Camera Tăcerii. Mi-am lăsat foamea prostească și dorința copilărească de tovărășie să-mi întunece judecata. Conștientizarea faptului că am pus în pericol cel mai important lucru de pe lumea asta mă paralizează.

Chase se oprește în fața unei masive uși negre pe care scrie Bucătărie – accesul permis doar personalului.

— Îți mai e foame? mă întreabă.

Dintr-odată, mi-a trecut. Stomacul mi-e prea plin de panică și regret.

— Alice?

Dar acum e prea târziu să mă întorc – chiar dacă este *exact* ce vreau să fac. Să mă întorc l-ar face pe Chase să pună întrebări și încă nu mă simt în stare să-i spun adevărul. Că înmormântarea lui Jason va avea loc peste numai câteva ore. Și că nu știu dacă voi reuși să supraviețuiesc.

— Ce mai aștepți? îl întreb.

Pufnește în râs și trece cardul prin fața cutiei negre. Ușa se descuie. Înăuntru e beznă. Întuneric de-l tai cu cuțitul. Mă desprind de lângă Chase și pipăi peretele, căutând un întrerupător. Găsesc unul și-l apăs. Brusc, încăperea e scăldată într-o lumină orbitoare. E o bucătărie de dimensiuni industriale. Blaturi de oțel inoxidabil sunt înșirate de-a lungul pereților, întrerupte doar de două frigidere enorme, o mașină de spălat vase și un cuptor, deopotrivă enorme.

— Rahat, data viitoare anunță-mă când te pregătești să aprinzi lumina.

Chase clipește des și se freacă la ochi.

— Scuze, mormăi eu.

El deschide ușa unui frigider și se uită înăuntru.

— Ce-ai vrea să mănânci?

Din nu știu ce motiv, pe sub pleoape îmi dansează felii de bacon. Aproape că-i pot simți gustul sărat. Chase scotocește prin conținutul frigiderului, scoțând pachete gigantice de brânză (genul de brânză pe care-l cumperi cu cupoane alimentare și are gust de carton), niște carne condimentată cu miros ciudat și niște căpățâni de salate uriașe (care arată surprinzător de proaspete, având în vedere condițiile) și le așază pe blatul din oțel inoxidabil. Ceva ce mi se pare a fi un fruct se rostogolește și cade pe podea cu un bufnet înfundat.

— Ce-i ăsta?

Ridic alimentul necunoscut. Are formă ovală, ca un soi de bizar ou preistoric. Pielița, netedă și moale, este colorată în verde, roșu și galben, care îmi aduce aminte de frunzele copacilor toamna.

Chase se întoarce dinspre frigider și-mi aruncă o privire de tipul fugi-de-aici-că-nu-te-cred.

— N-ai mai mâncat mango niciodată?

Clatin din cap.

Chase găsește un cuțit de măcelar într-un sertar din apropiere și-i înfige lama strălucitoare și zimțată în carnea fructului. În urechi îmi răsună avertismentul Ameliei: *A ucis pe cineva.* Mă holbez la cuțitul din mâna lui și la pumnul strâns în jurul mânerului de lemn. Nu pare genul violent. De fapt, chiar nu cred că ar putea răni pe cineva. Pe de altă parte, poate că într-adevăr a rănit pe cineva, pe cineva care l-a rănit, la rândul său. Asta o pot înțelege.

Fructul se feliază ușor. Pulpa dinăuntru e de un portocaliu-aprins.

— Ia!

Ține o bucată de mango între degetul mare și arătător. Sucul se scurge, lăsându-i o dâră pe degete.

Iau bucata de la el și-o arunc în gură. Uit de bacon. Pungesc buzele la gustul pătrunzător. E o combinație îmbătătoare de portocală și măr cu un puternic parfum de ananas. Pot simți cum zahărul îmi țopăie prin vene. Mai vreau.

Începe să râdă, înfundat și gutural, și își aruncă și el în gură o felie de mango.

— E bun, nu?

— E… în regulă, îi răspund.

— Ești o mincinoasă afurisită, știai?

Ridic din umeri, îmi țugui buzele și zâmbesc. Un zâmbet neprefăcut. Unul pe care-l simt în toată ființa mea. Unul de fericire. Sunt fericită. De când nu m-am mai simțit așa?

— E aproape minunat, îi spun.

Și, dintr-odată, mă simt lihnită.

Devorez aproape tot fructul în mai puțin timp decât îi ia lui Chase să încropească un sandviș simplu. Doar ce-am aruncat în gură ultima felie de minunăție delicioasă, când Chase se întoarce spre mine cu un surâs stingher pe față.

— Te-ai făcut totuna.

Înghit în grabă și mă șterg la gură cu dosul mâinii.

— Mai ai, îmi spune.

Mă șterg din nou, însă el clatină din cap și se duce să ia un șervet de hârtie din suportul de lângă chiuvetă. Simt cum mi se încing obrajii. Pariez că sunt roșii ca focul. Acum mă privește atent, cu o mină serioasă. Privirea pe care mi-o aruncă mă sperie și mă încântă în același timp – mai mult mă încântă decât mă sperie – adresându-i-se unei părți din mine cu care doar Jason rezona.

— Stai, dă-mi voie.

Tresar puțin atunci când îmi șterge niște suc lipicios de pe obraz. Îi simt mâinile pe față ca pe un uragan. O furtună de nervozitate și de emoție

mă răscolește pe dinăuntru. E suficient de aproape de mine ca să mă sărute. Jason a fost primul și singurul băiat care m-a sărutat. Mă întreb cum ar fi sărutul lui Chase. Ca al lui Jason, repezit și apăsat, cu o sclipire de cuceritor în spate? Sau ar fi ușor și tandru, fără pretenții? Cumva, înclin să cred a doua variantă.

De dincolo de ușă se aud râsete. Ne despărțim ca firele de iarbă lovite de un fulger. Chase stinge lumina și încăperea se cufundă în beznă. Din partea cealaltă a ușii răzbat voci înăbușite. S-au oprit exact în dreptul bucătăriei.

Chiar dacă nu ne mai atingem, îl pot simți pe Chase, frica noastră e umflată ca un balon între noi. Închid ochii strâns, așteptând inevitabilul declic al încuietorii și fâsâitul ușii în deschidere. Dar acestea nu vin. Glasurile se aud din ce în ce mai slab, după care dispar cu totul. Suntem în siguranță. Deocamdată. Chase mai așteaptă câteva secunde înainte de a aprinde lumina.

— Probabil c-ar trebui s-o ștergem, șoptește.

— Mda.

În timp ce el bagă mâncarea la loc în frigider, aranjând-o cu atenție la fel cum a găsit-o, eu șterg blaturile.

Chase se mișcă în spatele meu, atingându-mă în trecere spre ușă.

— Ești gata pentru următoarea aventură? întreabă.

Sunt gata? *Da*, *sunt.*

∵

— Cred că unii supraveghetori trec pe aici ca să iasă la fumat, spune el.

Ne-am întors în casa scărilor, dar de data asta urcăm, și urcăm, și urcăm. În capăt, dăm de o ușă de fier, dar complet diferită de celelalte. Are o bară de-a curmezișul și un afiș mare, pe care scrie: ATENȚIE IEȘIRE DE URGENȚĂ SE DECLANȘEAZĂ ALARMA. Ușa e întredeschisă, proptită la bază cu o opritoare triunghiulară de lemn. Chase deschide

ușa și-mi face semn să o iau înainte. *Doamnele*, *mai întâi.* Pășesc afară, dar nu sunt pregătită pentru rafala de vânt înghețat care-mi biciuiește obrajii. Îmi îndes mâinile în buzunarele hanoracului. Noaptea este senină și frumoasă, totuși, cu mii de stele licărind pe cer și secera lunii atârnând foarte jos și strălucitoare. Bunicul și cu mine ieșeam adesea la plimbare, noaptea. Ne uitam la stele și ne lăsam scăldați în lumina lor. Pe atunci credeam că pot deveni orice, astronaut, doctor sau dansatoare pe un astru – apoi Cellie mi-a răpit toate astea.

Chase închide ușa precaut, asigurându-se că opritoarea de lemn rămâne proptită în prag. Acoperișul este presărat cu antene, hornuri și alte lucruri al căror rol nu-l ghicesc, lucruri care probabil fac parte din organele interne ale clădirii. În partea dreaptă sunt două șezlonguri ruginite, iar lângă ele, o găleată plină cu apă murdară în care plutesc mucuri de țigară. În stânga, se înalță un alt bloc pătrat, cu o scară care suie până în vârf. Mă duc direct la scară. Vreau să ajung cât mai aproape de stele.

Urc. Vântul îmi înțeapă obrajii, iar răceala treptelor metalice îmi mușcă din carnea degetelor. Mă cațăr mai repede, ajungând cu piciorul pe ultima treaptă, și-mi trec corpul peste bordură. În depărtare se înalță pavilionul D, amenințător și întunecat. Îl privesc cu atenție, așteptând să zăresc vreun semn de viață la ferestre, dar totul rămâne neclintit. De aici poți vedea toată instituția Savage Isle, pavilioanele A și B, apa, luminile orașului ce sclipesc în depărtare. Se pare că stăm deasupra unei pături de ceață deasă. O altă pală de vânt rece se năpustește asupra acoperișului și-mi lipește blugii de genunchi.

Chase mă atinge cu mâna pe umăr. Mă răsucesc cu fața spre el și vântul îmi flutură părul, aruncându-l în obrazul lui.

— La ce te gândești? mă întreabă.

Îi studiez cicatricea albă și lungă ce-i brăzdează obrazul.

— Îmi place aici, sus, îi răspund.

El îmi aruncă un surâs blând, trist. Mă întreb ce-am zis de l-am făcut să reacționeze așa.

— Și mie. Vrei să stăm jos?

Nu e niciun scaun aici, deci presupun că îmi propune să ne așezăm pe acoperiș. E uscat, dar pun pariu că e rece ca gheața.

— Sigur, spun eu.

Ne așezăm aproape în același timp. Un tremur involuntar îmi zgâlțâie corpul.

— Urăsc locul ăsta, zice Chase, privind în depărtare.

— Nu-i chiar atât de rău, odată ce te obișnuiești.

— Nu cred că am să ajung vreodată să mă obișnuiesc.

O întrebare îmi stă pe vârful limbii. Întrebarea pe care aștept s-o pun încă de când ne-am cunoscut: *Pentru ce ai fost închis la izolare?* Chase întrerupe tăcerea:

— Ai mai fost aici, nu-i așa?

— O dată. Cu sora mea.

Urmăresc cu degetul crăpăturile din acoperiș.

Probabil că-mi simte reticența de a vorbi despre experiența mea din trecut la Savage Isle, pentru că schimbă repede subiectul:

— Pentru ce a fost trimisă în Camera Tăcerii colega ta?

Nici despre Amelia nu vreau să discut. Povestea ei nu-mi aparține, de ce aș spune-o? În plus, suntem prietene. Iar prietenele păstrează una secretele celeilalte. Așa că-i parez întrebarea cu una dintr-ale mele:

— Dar tu, ai mai fost într-un asemenea loc până acum?

Cicatricea îi zvâcnește.

— Nu. N-am mai fost într-un asemenea loc până acum. Și, Doamne ajută, sper să nici nu mai ajung vreodată.

Îmi muşc buza. Chase nu pare potrivit să fie într-un asemenea loc, în acest acvariu plin cu meduze. De pildă, acum stă complet nemişcat. Nu se fâţâie, nu se leagănă. Îşi păstrează privirea aţintită asupra orizontului. Calm. Atât de calm.

— Tu nu eşti o meduză, îi spun.

— Ha?

Se zgâieşte la mine prin întuneric.

— E ceva ce-am inventat noi, sora mea şi cu mine, ultima oară când am fost aici. Locul ăsta seamănă cu un acvariu, toată lumea înoată în cerc, fără oprire. Toţi pacienţii sunt ca meduzele.

— Şi eu nu sunt o meduză?

Un zâmbet strâmb i se desenează pe buze.

— Nu, tu nu eşti o meduză. Tu eşti în mod clar altceva.

— Dar tu? Tu eşti o meduză?

Mă gândesc la meduze şi la toxinele periculoase pe care le injectează în prada lor.

— Nu ştiu, îi spun cinstit. Sper că nu.

Chase îşi ridică mâna şi îşi trece degetele prin păr.

— Ce se întâmplă dacă vrea cineva să iasă din acvariu?

Nu există nicio cale de ieşire. Dar nu vreau să-i spun asta. Nu cât mai există încă speranţă. Speranţa că poţi ţâşni la suprafaţă şi poţi simţi aerul sărat.

Chase se ridică, de parcă toate acestea sunt prea mult pentru el. Se îndreaptă spre marginea acoperişului, de unde ridică o pietricică şi o aruncă departe, cât poate el de departe, peste margine, în bezna nesfârşită a nopţii. Cred că ar striga, dac-ar putea. Tăcerea doare mai mult, întotdeauna.

Mă duc la el, neştiind ce să spun sau să fac. Vreau să-i iau furia. Să-i înlătur tristeţea. Să-i netezesc cicatricea de pe faţă. Să-l repar. Dar nu ştiu cum. N-am putut s-o repar pe Cellie. Nu mă pot repara nici pe mine. Întind braţul, doar un pic,

până când dosul palmei mele se atinge de mâna lui.

— De ce ai plecat? mă iscodește.

Mă întreabă de ce-am fugit cu Jason. Nu sunt surprinsă că știe. A insinuat asta de când ne-am întâlnit prima dată: *Am tras cu urechea la niște supraveghetori care vorbeau cum că s-au întors piromanele.* Așa că-i povestesc. Îi povestesc despre Cellie și despre focurile ei, despre cel care l-a omorât pe Jason și despre acuzațiile care mi se aduc. Nu-mi cere mai multe informații despre Jason, dar știu că-mi simte tremurul din mine ori de câte ori îi pomenesc numele.

— O s-o găsim pe sora ta, îmi spune.

Sună ca un jurământ, ca o promisiune solemnă.

Ceea ce a început ca o învoială, ca un târg pentru servicii reciproce, s-a schimbat dintr-odată. Pentru că acum îmi vorbește ca un prieten, ca un prieten adevărat. De parcă s-a angajat în urmărirea unui ideal. Ceea ce nu-i dezvălui este motivul pentru care vreau s-o găsesc pe Cellie. Sunt sigură că el își închipuie că vreau s-o conving să mărturisească, să se căiască și apoi să-și ispășească pedeapsa. Mă îndoiesc c-ar putea înțelege adevăratul meu motiv. Oricum o să-l afle destul de curând. Probabil că va fi și el acolo, când îmi voi înfige mâinile în gâtul ei slăbănog. Acela va fi cârligul care va desface prietenia noastră fragilă. După aceea, nu va mai fi în stare să se uite la mine cu aceiași ochi. Iar eu n-am să-l pot învinovăți. Mă întreb dacă ar încerca să mă oprească. Atunci ce-aș face?

— Ce-ai face dacă l-ai mai putea vedea o dată pe Jason?

Îmi cobor pleoapele.

— Dacă l-aș mai vedea o dată?

E un gând imposibil.

— Da, dacă l-ai mai vedea încă o dată, un minut. Numai unul. Ce – ai face?

Chase se apropie de mine și cred că-i pot auzi bătăile inimii, închid ochii, imaginându-mi că e inima lui Jason. Atât de puternică. Vie. Îmi imaginez că mirosul de haine curate este, de fapt, de scorțișoară și de fum de țigară.

— N-aș face nimic. Pentru că el e…

Nu pot pronunța cuvântul *mort.*

— Pentru că a plecat dintre noi.

N-are sens să mă gândesc la ce-ar putea fi. Speranța este doar un cuvânt.

Chase se mișcă ușor, aproape ezitant, până când mă înconjoară cu ambele brațe, într-o îmbrățișare ca de urs. Încremenesc, în casele de plasament, afecțiunea umană e o raritate. Tânjeam după ea, precum un alcoolic care tânjește după sticlă, dar acum afecțiunea mă face să mă simt jenată, stingherită. Chase își sprijină capul pe creștetul capului meu.

— Îmi pare rău, Doar Alice! Îmi pare că nu mai e printre noi!

Mă desprind de lângă el și îl privesc în ochi. Nu mai vreau să vorbesc despre Jason. Negarea poate fi un lucru minunat, extrem de puternic. Trebuie să ghidez această situație într-o nouă direcție. Spun primul lucru care-mi trece prin minte:

— Care-i personajul tău favorit din Muppets?

Se holbează puțin, confuz, după care decide să-mi intre în joc.

— Animal, spune.

Mă gândesc la Animal, tobosarul Muppet, cu părul lui haios. I se potrivește.

— Dar al tău?

— Bucătarul Suedez, evident.

Râde și își dă ochii peste cap.

— *Evident*…

Face un pas înapoi și-mi dă drumul. Misiune îndeplinită, momentul serios a trecut. Și atunci de ce mă simt ca și cum aș fi pierdut ceva?

Chase își trece din nou o mână prin păr și murmură ceva de genul că ar trebui să ne

întoarcem. Încuviințez, dar nu fac niciun gest. Chiar trebuie să ne întoarcem. Știu că niciunul dintre noi nu vrea. Mai ales eu. Aș putea sta aici pe acoperiș o veșnicie – sau cel puțin toată noaptea – să mă las scăldată de razele lunii, luminată și liberă.

Din jurnalul lui Alice Monroe

Am ajuns să-l cunoaștem din nou pe Jason, în timpul acelei veri. De cele mai multe ori pierdeam vremea pe acoperișul casei lui Candy. Țiglele fierbinți ne pișcau picioarele și soarele ne ardea fețele, dar era mai bine decât să stăm înăuntru, unde fumul de la țigările lui Candy se lipea de toate lucrurile.

Mama lui Jason murise cu vreo doi ani în urmă, urmându-l pe fratele lui mai mic pe panta supradozei. Acum Jason era la fel ca noi, o altă piesă de puzzle rătăcită sub covor. Se plimbase de colo colo, prin diverse cămine de copii, până când aterizase în casa lui Candy. Ne spunea că nu era chiar așa de rău acolo. Și eram de acord cu el. Pentru că fuseserăm și în locuri mai rele. Mult mai rele.

În unele nopți, Candy își lua acordeonul și cânta melodii triste de dragoste pe verandă, făcând să urle toți câinii de pe o rază de două mile. Vecinul de alături spunea că o să cheme poliția dacă mai trebuia să asculte o dată *Moon River*[13]. Îi urmăream cum se ceartă de pe acoperiș, pe Candy și pe vecin. Era mai bun decât orice film văzusem vreodată și-mi spuneam în gând că, *dacă aș muri în clipa asta, aș muri fericită.*

După ce vecinul obosea și stingea lumina, noi rămâneam în continuare pe acoperiș. Jason se întindea între Cellie și mine și, din când în când, mă mângâia pe mână. Atunci, în acele clipe, într-o vară cu temperaturi record, inima mi-a ieșit din piept și s-a unit cu a lui Jason. Nu-l iubeam. Nu

încă. Să fiu sinceră, nu eram sigură că aș fi capabilă de iubire, din moment ce o întâlnisem atât de rar. Iubirea pe care mi-o arătase bunicul părea că se întâmplase într-o altă viață. Toată copilăria părea învechită, tocită de timp. Dar pentru Jason chiar simțeam ceva, ceva adânc și amplu – recunoștință, poate, sau devotament sau loialitate, în timpul ultimei noastre șederi la Savage Isle, înainte de faimoasa mea evadare cu el, obișnuiam să derulez în minte filmul acelor nopți petrecute pe acoperișul lui Candy. Fețele noastre îndreptate spre cer și vântul fierbinte în spate. Acolo, sus, eram de neatins.

∵

Rebecca, asistenta noastră socială, a rămas însărcinată și a decis să se retragă. Când am văzut-o ultima oară, ne-a prezentat înlocuitoarei sale, Sara. Au venit la Candy în mașini separate, iar eu nu m-am putut împiedica să observ că automobilul Sarei era cel mai frumos din toată zona. Cel mai frumos pe care-l văzusem eu vreodată. Era argintiu-strălucitor și, chiar și de pe verandă, îmi puteam da seama că are interiorul îmbrăcat în piele lucioasă. Un abțibild de pe bara de protecție anunța că ea absolvise colegiul particular de artă din cealaltă parte a orașului.

Suind treptele verandei, Sara își făcea de lucru cu cruciulița atârnată de un lănțișor la gât. Mi-am dat seama că e tânără și agitată, neobișnuită cu cartiere ca acesta. Îmi imaginam că își dorește să facă stânga-mprejur și să fugă. Sunetele unei telenovele ce rula în timpul zilei răzbătea prin ușa de plasă a casei lui Candy, când noi am ieșit s-o întâmpinăm.

— Tu trebuie să fii Alice, a zis Sara.

A zâmbit deschis și mi-a întins mâna. I-am aruncat o privire lui Cellie, care se străduia să se încrunte cât mai vădit. Ea a clătinat din cap. Un avertisment. Știam că e supărată pentru că primiserăm o nouă asistentă socială, dar asta nu

însemna că trebuia să respingem un gest prietenos. Sara avea unghii curate și manichiurate. Avea părul perfect coafat și mirosea a gel de duș scump, de genul celor pe care le cumperi din magazine speciale. I-am ignorat mâna întinsă, dar i-am zâmbit călduros. Rebecca ne-a făcut semn să ne așezăm pe scaunele uzate de afară, dar Cellie a refuzat, în tăcere.

Sara a privit-o neliniștită pe Rebecca, iar aceasta a intrat în casă, cu burta-i imensă ca un zid între noi. Cellie a râs obraznic și și-a aprins o țigară, un obicei nou, pe care-l deprinsese de la Jason. În general, Rebecca era destul de tolerantă cu prostiile lui Cellie, însă astăzi n-avea de gând să i le înghită.

— Ăă, alo? E o gravidă aici!

Rebecca a făcut semn spre burta ei, după care a tușit și a împrăștiat vălătucii de fum cenușiu dând din mână. I-a smuls țigara din gură lui Cellie și a strivit-o sub talpă.

Jason și-a făcut apariția în prag, la bustul gol. Și-a întins brațele, scoțându-și în evidență pachetele de mușchi de pe abdomen, sub pielea bine întinsă.

— Nu pot să cred că nu ne vei mai bucura cu prezența ta, Becky, a spus el.

Obrajii Sarei s-au făcut roșii ca para focului.

— Nu începe, *Valentine,* sau am să-l sun pe Charlie și-am să-i sugerez să verifice de câte ori ai chiulit de la școală în ultimul an!

Charlie era asistentul social al lui Jason, iar Rebeccăi nu-i plăcea să i se spună Becky, cum nici lui Jason nu-i plăcea să i se spună Valentine. Cellie a chicotit.

— Cât despre tine, domnișoară, s-a oțărât Rebecca îndreptând un deget spre Cellie, să nu crezi că nu am aflat că tragi chiulul de la ședințele de consiliere psihologică.

Cellie era obligată să participe la acele ședințe o dată pe săptămână. Eu crezusem că se ducea. Pleca

la momentul potrivit ca să prindă autobuzul și se întorcea după o oră sau mai mult. Acum îmi dădeam seama ce naivă fusesem. Firește că trăgea chiulul. Mi-era ușor să-mi imaginez că pierdea vremea prin oraș. Pusă pe rele. Cu părul fluturând în vânt. Și cu inima din ce în ce mai neagră.

Cellie și-a răsfrânt buza de jos și mie mi-a sugerat, brusc, o pisică furioasă băgată la apă.

Sara și-a dres glasul, dornică să împrăștie tensiunea.

— Mă gândeam că am putea ieși cu toții să luăm prânzul, unde vreți voi.

l-am adresat Sarei o privire încurajatoare.

— Poți veni și tu cu noi, Valentine, dacă vrei, a propus ea.

Însă Jason i-a aruncat o privire aspră.

— Nu mă cheamă așa, a repezit-o el și a dispărut înapoi în casa întunecoasă.

∵

Am mers la localul care servea carne friptă la grătar din josul străzii. Cellie și cu mine am mers în mașina Rebeccăi, iar Sara ne-a urmat. Eu am comandat coaste de porc cu salată coleslaw. Cellie a vrut același lucru și apoi m-a acuzat c-am copiat-o.

După ce a achitat nota, Rebecca și-a luat rămas-bun de la noi și Sara ne-a adus înapoi. A respectat limita de viteză tot drumul și și-a ținut tot timpul ambele mâini pe volan, poziționate perfect, la ora zece și la ora două. La Candy, l-am găsit pe Jason sus pe acoperiș. Tocmai își rulase un joint și era pe punctul de a-l aprinde. M-am trântit pe spate și mi-am trecut mâinile peste față.

— Ei, a fost dezastru?

— E naspa, a spus Cellie.

— Nu i-ai dat nicio șansă.

— Ea nu-i ca noi, Alice. I-ai văzut mașina? Nu-i din Eastside.

Nu i-am mai amintit că nici noi n-am locuit dintotdeauna în Eastside. Casa bunicului nu era în

cea mai selectă parte a orașului, dar era destul de drăguță și, dacă ar mai fi trăit, probabil că noi am fi urmat un liceu decent, unul la care să existe o sumedenie de activități extracuriculare și la care mai puțin de zece la sută dintre elevi să beneficieze de prânz gratuit sau cu reducere. Poate, doar poate, că ne-am fi înscris și noi la același colegiu particular de arte liberale pe care îl urmase Sara.

— Și?

Mi-am pus un braț peste ochi, apărându-mă de lumina soarelui. Jason s-a întins lângă mine.

— Și sunt tristă că Rebecca a plecat, s-a plâns Cellie.

— Știu ceva ce te-ar putea face să uiți… a intervenit Jason.

A tras prelung din joint, apoi mi l-a oferit mie. Eu l-am refuzat.

— Ce anume? s-a înviorat Cellie.

— Veniți cu mine!

S-a dat jos de pe acoperiș și noi l-am urmat pe trotuar, apoi pe niște străzi șerpuitoare, alergând cu vântul și briza văratică. Pe drum, ne-a spus să adunăm niște pietre. Ne-am supus fără să întrebăm de ce. Am mers toți trei până când soarele a început să apună și lumina portocalie a inundat cerul. În sfârșit, Jason s-a oprit în fața unei case. Mi-a luat câteva minute s-o recunosc. Vopsea albastră, scorojită. Un gard de plasă, îndoit în multe locuri. O ușă de sită, ruptă. În lumina ca de miere a apusului părea un soi de mormânt, un mausoleu plin de copilării frânte. Simțeam o zvâcnire în ceafă. Mi se părea că aud pași furioși, ușa unui dulap zgâlțâindu-se, apoi sunetul unui pumn lovind în carne. Casa lui Roman.

— Am dat peste ea din întâmplare, într-o zi, a zis Jason.

Ne-am așezat pe bordura trotuarului de vizavi de casa lui Roman, așteptând ca soarele să coboare

sub orizont și copiii vecinilor să-și abandoneze corzile de sărit și să se retragă.

— Într-o zi mă plimbam, chiar după moartea mamei, și m-am nimerit aici. Ei nu mai țin copii în plasament, dar încă mai locuiesc aici. Probabil că el e înăuntru, chiar în clipa asta.

Cuvintele lui Jason mi-au făcut pielea ca de găină. *Probabil că el e înăuntru, chiar în clipa asta.* Dintre toate chipurile, dintre toți cei pe care Cellie și cu mine i-am cunoscut, al lui Roman mi-a rămas de neșters în minte. Barba lui pestriță, cu fire șatene și cărunte, în care-i rămâneau mereu agățate saliva și bucățelele de mâncare. Tricourile sale pătate de grăsime. Dinții lipsă, în partea dreaptă a gurii. Mâna lui grea, pe care o numea *Voia Domnului.* Mă jucam cu piatra din mână și-mi doream să fi găsit una mai mare, mai grea, ceva de mărimea unui pumn.

Cum stăteam pe trotuarul de peste drum, pândind un semn oarecare dinspre casă, Jason și Cellie fumau țigară după țigară. N-am vorbit deloc. Niciunul dintre noi nu dorea să-și aducă aminte de nopțile petrecute în debara, în timp ce Roman patrula pe hol și juca ruleta rusească cu copilăria noastră. În plus, oricum știam, fiecare, ce simțiserăm – tristețe, neputință, furie – stările astea ne străbăteau trupurile și se transmiteau în trupul celui de lângă noi, și, cumva, era bizar de liniștitor să știm că, acum, simțeam din nou toate acestea împreună.

Când luminile din casă s-au stins, Jason s-a ridicat. A aruncat piatra în sus, a prins-o și apoi a azvârlit-o direct în fereastra sufrageriei lui Roman. Buimăcite, Cellie și cu mine am sărit la rândul nostru în picioare și i-am urmat exemplul. Știu că pare o metaforă răsuflată, dar, când prima piatră a pornit din mâna mea, am simțit literalmente că mi se ia o greutate de pe umeri; spaima care-mi stătuse în spinare în toți acești ani a devenit brusc mai suportabilă, mai ușor de îndurat. Mi-am

recăpătat o parte din puteri. Zgomotul geamului spart a trezit toți vecinii și peste tot au început să se aprindă lumini, una după alta, ca niște piese de domino care cădeau pe stradă.

Jason ne-a prins de mâini și am tulit-o. În spatele nostru s-a auzit o ușă deschizându-se cu zgomot. Prostește, eu m-am întors. Firește, Roman ieșise în prag, urmărindu-ne cum dispărem, umbra sa lungă, distorsionată și neagră, întinzându-se peste peluza netunsă din fața casei. La adăpostul nopții cum eram, nu cred că ne-a putut vedea și recunoaște. Dar, pentru o clipă, timpul a încremenit și eu am redevenit o fetiță care se ascundea într-o debara, împăturind leu de hârtie după leu de hârtie.

Speriată, m-am împiedicat de o crăpătură din ciment. Cellie m-a ridicat, iar Jason ne-a tras cu putere după el. Protector, ca întotdeauna. Chiar dacă Roman nu ne urmărea, Jason a luat o piatră de jos și-a aruncat-o în el. A atins în treacăt cutia de bere din mâna lui Roman, scoțând un țiuit metalic. N-am să uit niciodată momentul acela. Furia din privirea lui Roman, adrenalina alergându-mi prin vene, scârțâitul scos de tălpile tenișilor în timp ce fugeam. O adevărată aventură.

∵

Cellie și cu mine ne-am dus la culcare devreme în seara aceea, epuizate de experiența din timpul zilei, dar eu m-am trezit la primele ore ale dimineții, când cerul încă mai era negru ca smoala, și l-am descoperit pe Jason furișându-se sub păturile din patul meu. Mai venise și înainte așa și nu mă deranja. Îmi plăcea când mă lua în brațe, din spate. Corpul meu se potrivea perfect cu al lui.

— Alice, mi-a șoptit în păr.

— Mda? am spus somnoroasă, luându-i mâna și ducând-o sub bărbia mea.

I-am simțit gura arcuindu-se într-un zâmbet lipită de pavilionul urechii mele și, când a vorbit, i-am simțit vibrația exaltării din piept.

— Data viitoare am să-i fac mai mult rău.

CAPITOLUL 10

FUNERALII VIKINGE

Ziua înmormântării lui Jason este senină. Soarele de un galben orbitor strălucește în înaltul cerului fără pată. E frig, un ger aspru, care face să pară crudă o zi așa frumoasă. N-o să fie nicio slujbă la biserică, nici măcar o scurtă comemorare la mormânt.

Sara vine la spital și semnează biletul de ieșire pentru mine. Doctorul Goodman aduce un agent de poliție. Agentul îmi prinde cu o curea un dispozitiv de monitorizare pe glezna piciorului drept. Nu cântărește mult, dar este prea masiv pentru a-l purta pe sub blugi, așa că rămâne peste pantaloni. Donny, doctorul Goodman și asistenta Dummel mă escortează afară, ceea ce mă face să mă simt ca și cum aș purta o salopetă portocalie, o cămașă de forță și o mască pe față[14]. Doctorul pare cel mai îngrijorat. Mă sui în mașina Sarei, care miroase a brad, a piele și a vanilie. Trebuie să las un pic geamul în jos, pentru a nu mă sufoca. Pornim spre marginea orașului.

Am mai parcurs acest drum o dată, cu Cellie, când l-am înmormântat pe bunicul. Am luat autobuzul până la cea mai apropiată stație și apoi am mers pe jos de-a lungul râului înghețat, pașii noștri răsunând sec și implacabil prin decorul glacial. În ziua în care l-am înmormântat pe bunicul a nins și s-a așternut o minunată pătură albă, care a golit lumea de orice altă culoare. Astăzi nu e pic de zăpadă, dar este la fel de frig. Iar asta pare mai rău.

Rămân tăcută cea mai mare parte a drumului, iar Sara nu insistă să vorbesc. De vreo câteva ori întinde mâna spre mine și mă strânge de mână sau de genunchi. Când ajungem la cimitir, parchează lângă poartă.

— Știi drumul? mă întreabă.

Încuviințez din cap. Doctorul Goodman mi-a dat îndrumări către locul înmormântării, pe care le aflase și el de la administratorul cimitirului.

— Te deranjează dacă aștepți aici? o întreb. Vreau să merg singură.

Ea își mușcă buza. Nu pare să-i convină să mă scape din ochi.

— Uite, știu că e pielea ta în joc dacă fug. Îți promit că n-am s-o fac. Acordă-mi doar treizeci de minute. O să-ți spun cum se ajunge acolo și poți veni după mine, după aceea. În plus…

Arăt spre dispozitivul de la gleznă care pâlpâie.

Stă în cumpănă un minut întreg și, în cele din urmă, spune:

— Bine. Te poți duce singură.

Îi mulțumesc și cobor din mașină. Numaidecât, gerul pătrunde prin pânza subțire a tenișilor, trece de ciorapi și-mi înțeapă degetele. Îmi țin cu brațele hanoracul lipit de piept, de parcă m-aș putea proteja de frigul mușcător dacă m-aș strânge pe dinăuntru. Fac câțiva pași și mă opresc lângă un stâlp cu un leu sculptat în vârf. Cimitirul este pustiu și deprimant, cu iarbă uscată, chiar dacă a tot plouat în ultimele două zile. Pietre funerare cenușii sunt presărate peste tot în jur și urcă până pe dealuri. Simt privirea Sarei ațintită asupra mea, sfredelindu-mi ceafa. Mă întorc și-i fac cu mâna, iar ea îmi răspunde la fel, deși cu o față destul de ursuză.

Când l-am înmormântat pe bunicul, am mers prin cimitir cu Cellie, ținându-ne de mână, legănându-ne brațele unite. De data asta merg singură. O iau în sus, pe cărarea șerpuitoare. Scotocesc prin buzunarul hanoracului și scot hârtia cu indicațiile de la doctorul Goodman. Degetele de la picioare mi-au amorțit. Le strâng și le întind în tenișii, sperând să pompez ceva sânge înapoi în ele. Odată ce-am ieșit din raza de observație a Sarei, mă opresc lângă o tufă de laur și rup câteva

crenguțe. Sunt frumoase, cu fructe mici și roșii și frunze mereu verzi.

Merg până când văd un excavator. La câțiva metri se află o groapă, cu un sicriu alături. Nicio floare, pe nicăieri. Statul a plătit pentru un loc de veci și un sicriu din lemn ieftin. Atâta tot. Îmi cobor privirea la crenguțele de laur cu frunze verzi din mâna mea, sperând că sunt de ajuns. Groparul e aici, îmbrăcat într-o salopetă verde. Stă rezemat de excavator și fumează o țigară. Când mă vede, o aruncă și calcă pe ea.

— Nu eram sigur dacă o s-apară cineva, îmi spune el, privind cu interes dispozitivul de monitorizare legat pe glezna mea, pe care clipește un beculeț roșu. Mă pregăteam să termin.

— Am venit eu.

Nu-mi pot lua ochii de la sicriu. Îmi încleștez mâinile pe crenguțele de laur și ghimpii mici îmi intră în piele. Inima îmi bubuie ca valurile care se sparg de stânci.

— Vrei să rămâi un pic singură? mă întreabă bărbatul.

— Nu.

Întind mâna, solemn, ca să ating sicriul. Jason e înăuntru, odihnindu-se în pace, sper. Las crenguțele pe capac, așa cum am văzut că procedează oamenii la televizor. Asta nu-mi aduce nicio mângâiere. Nici nu mă așteptam să-mi aducă. Totuși, îmi doresc ce-i mai bun pentru Jason.

— Dă-i drumul, îi spun.

Știu ce urmează.

Groparul oftează, se suie în excavator și trece la treabă. Sicriul e ridicat de la pământ, după care este mișcat ușor spre dreapta, înainte de-a fi coborât în groapă. Privesc, ciudat de detașată.

Apoi aud un urlet gutural pe care abia îl recunosc ca fiind al meu. Sar pe sicriu.

— Nu! strig, îmbrățișând sicriul ieftin care se leagănă deasupra gropii.

Chiar dacă Jason a murit, nu pot să renunț așa, pur și simplu, la trupul său. Vreau să smulg capacul sicriului, să-i mai ating fața măcar o dată, să-i simt căldura pielii sub degete, să-i simt îmbujorarea și suflul cuvintelor când vorbește.

Mâini puternice și murdare mă trag la o parte de pe sicriu.

— O să-mi rupi troliul, spune groparul.

Mă zbat să-i scap din strânsoarea nemiloasă. Tristețea și furia clocotesc în mine. Groparul mă târăște câțiva pași înapoi; mă împotrivesc, călcâiele tenișilor sapă șanțuri în pământul moale. Când ajungem la o distanță suficient de mare, îmi dă drumul, iar eu cad din picioare grămadă, epuizată. Printre suspine, îl aud cum se îndepărtează și începe din nou să coboare sicriul. Aud un bufnet scurt, când sicriul lui Jason lovește fundul noroios al gropii. Nu-i drept. Jason ar fi trebuit să aibă funeralii de viking. Corpul ar fi trebuit să-i fie înfășurat în pânză, cu dragoste, așezat pe o barcă și lăsat să plutească în voia oceanului, iar săgeți arzânde să fie slobozite de pe mal pentru a aprinde corabia. Ar fi trebuit să fie incinerat pe mare. Nu lăsat să putrezească într-un mormânt ieftin. Când deschid ochii, văd genunchierele verzi ale groparului, care s-a aplecat din nou spre mine.

— E păcat că n-a mai venit nimeni la înmormântarea tânărului tău prieten, îmi spune. Fac meseria asta de mult timp. Am văzut multă suferință. Uneori ajută dacă pui ceva pe hârtie. Dacă-i scrii persoanei defuncte un bilețel. O scrisoare de adio. Spune-i toate lucrurile pe care ai vrut să i le spui și n-ai mai avut ocazia.

Atunci observ bucata de hârtie albastră și ciotul de creion din mâinile sale murdare.

— Hai, ia-le! îmi spune. N-am decât lista cu loturile de pământ de săpat, dar te poți folosi de dosul hârtiei ca să scrii ceva.

Întind mâna și accept ce-mi oferă. Groparul se ridică în picioare.

— Nu te grăbi. Ăsta-i ultimul meu mormânt pe ziua de azi. O să aștept colo, spune arătându-mi o capelă de la poalele dealului. Când termini, fă-mi cu mâna și vin să te ajut să-ți înmormântezi prietenul.

Groparul pleacă. Netezesc foaia de hârtie și o pun pe coapsă ca să scriu. După care mă răzgândesc. N-am cum să-i explic în cuvinte ce simt. Îndoi hârtia într-un triunghi și rup bucățile în plus. O deschid. Acum e un pătrat. Perfect. Îl împăturesc în forma unui cocor, un simbol al păcii. Ceva ce cred că Jason n-a avut în timpul vieții ăsteia. Ceva ce sper că o să-l aștepte în următoarea. Mă ridic în picioare și-i fac cu mâna groparului. El dă din cap și vine spre mine.

— Ai terminat? mă întreabă, apoi dă cu ochii de neobișnuita mea formă de adio.

— Da.

Frec între degete una dintre aripile păsării.

— Bun, atunci, să mergem!

Face semn din cap spre groapă. Pășesc cu încetineală spre mormânt. Ridic cocorul și îi dau drumul. Timp de o clipă, este luat de vânt, plutește, după care plonjează și se lovește de capacul sicriului. Alte câteva lacrimi îmi alunecă pe obraji.

— Poți începe, îi spun groparului. De data asta, n-am să mai fac urât.

— Bine, zice el, ducându-se la excavator.

Se urcă în scaun și-i pornește motorul.

Excavatorul se trezește la viață cu o smucitură puternică. Omul mișcă din manete și cupa începe să se ridice, plină cu o cantitate potrivită de pământ. Pământul cade pe lemn, iar zgomotul acesta e mai greu de îndurat decât tăcerea care m-a însoțit de-a lungul drumului prin cimitir.

Îmi relaxez ochii și-mi pierd concentrarea privirii până când cerul și copacii se amestecă laolaltă, ca în tușele groase dintr-o pictură de Van

Gogh. Mă prefac că zgomotul pământului este doar ploaia, doar zgomotul pașilor bunicului care vine să-l ia pe Jason acasă. Ca la un semn, nori negri acoperă soarele. Cerurile se deschid și o lapoviță urâtă, cenușie, începe să cadă peste noi. Și, *da*, este doar zgomotul ploii, al vremii de afară, al familiilor noastre ce călăresc norii de furtună ca să ne ia cu ele.

Din jurnalul lui Alice Monroe

Pe 4 Iulie, tot cartierul s-a adunat să facă un foc de tabără sub pod, mai jos de casa lui Candy. Ba Candy chiar a reușit să se ridice de pe canapea, respirând greu și pufăind ca un dragon bătrân cu emfizem. Unul dintre copiii mai mici a trebuit să-i care acordeonul.

Chiar în timp ce soarele se ascundea dincolo de linia orizontului am ajuns și noi la rugul uriaș. Candy s-a așezat pe două lăzi pentru sticlele de lapte, a desfăcut acordeonul și a început să cânte *Moon River.* A cântat până când au început s-o huiduie, s-o fluiere și să arunce cu gunoaie în ea. Atunci a schimbat-o, trecând la *Paint It Black,* a celor de la The Stones[15]. I s-au alăturat și alți muzicanți, cu tot soiul de instrumente bizare: o chitară cu patru coarde, o armonică, ba chiar și o vioară. Se râdea, se dansa și se lansau artificii ilegale. Eram fericită. O fată de pe strada noastră mi-a oferit un păhărel de tequila. L-am golit dintr-odată și imediat mi-a aprins un râu de foc prin vene. Mi-a plăcut cum îmi atingea fiecare atom din corp. Mă făcea să mă simt vie. Am mai luat un păhărel de la fată. Apoi încă unul.

Jason și Cellie dispăruseră. Puseseră ceva la cale, toată ziua vorbiseră serioși, pe la colțuri. Eram sigură. Dar nu-mi păsa. Voiam ca Jason și Cellie să devină apropiați. Atunci ea nu l-ar mai fi socotit o amenințare.

Am mai băut un păhărel de tequila. Mickey, băiatul care locuia lângă noi, într-o casă cu două dormitoare, mi-l oferise. Avea o tunsoare cu creastă, Mohawk, un cercel în buză și zece frați. Când m-a apucat de mână, trăgându-mă mai aproape de foc, nu m-am împotrivit.

— Hai, Alice! Încă un dans, mi-a zis.

Mi-am încolăcit brațele în jurul gâtului său, am închis ochii și m-am lăsat purtată de ritmul muzicii. Mă simțeam atât de bine.

Încălzită. Deodată, Mickey a fost împins la o parte de lângă mine. Mâinile mi-au căzut pe lângă corp. Jason stătea între noi și avea o privire rece și întunecată, iar ochii îi sclipeau precum niște diamante negre în lumina focului.

— Găsește-ți altă parteneră!

După felul în care i-a vorbit, Mickey și-a dat seama că nu-i de glumă și a dat înapoi. Imediat.

Când Jason s-a întors spre mine, i-am simțit greutatea privirii apăsându-mi umerii.

— Cât ai băut? a întrebat.

Eu am ridicat din umeri.

— Câteva păhărele… Simt că mă gâdilă peste tot.

M-am hlizit și l-am tras de tricou.

— Te rog, nu fi supărat!

El a pufnit.

— Da, bine, dimineață o să te simți ca dracu’.

Mi-am dat ochii peste cap. Nu-mi păsa. Tequila îmi gonea prin tot corpul, făcându-mă să mă simt încălzită și amorțită. Mai voiam să beau. Voiam să beau cu Cellie și Jason.

— Unde-i Cellie? l-am întrebat.

Focul îi lumina lui Jason o parte a feței, în timp ce partea cealaltă rămânea învăluită în umbră. Arăta de parcă ar fi purtat o mască.

— Sunt sigur că va apărea și ea curând.

— Dansează cu mine! i-am cerut și, fără să-i mai aștept acordul, mi-am încolăcit brațele în jurul taliei lui și l-am tras mai aproape de mine.

Chiar dacă melodia avea un ritm alert, noi ne mișcăm încet. Jason mă ținea de șolduri și eu îmi lipisem obrazul de tricoul lui albastru, frecându-mi nasul de materialul moale.

De obicei, îmi plăcea cum mirosea, un amestec de scorțișoară și țigări, dar în noaptea aceea mirosea diferit, a ceva nou, ceva ce mi-a ridicat părul pe ceafă.

— Miroși ciudat.

— Ți-am pregătit o surpriză, mi-a răspuns, ignorându-mi observația.

Mi-am simțit fața aprinzându-se ca un pom de Crăciun, nerăbdarea și curiozitatea, laolaltă cu tequila, eclipsându-mi îngrijorarea.

— Ce e?

— Vino să-ți arăt!

Și-a împletit degetele cu ale mele și m-a condus departe de foc, în întuneric. Ne-am furișat prin noapte. Străzile zumzăiau din cauza zgomotului scos de becurile stâlpilor de iluminat și al gâzelor care se izbeau în ele.

Când am cotit pe strada lui Roman, m-am smuls din mâna lui și i-am spus:

— Nu vreau să mă întorc acolo.

În spatele nostru, artificiile explodau într-o jerbă de culori deasupra arcului întunecat al podului. Albastru iridescent, roșu, galben și verde scânteiau pe cer. Voiam să mă întorc la petrecere, să aprind un artificiu și să-mi scriu numele cu el, să creez un soi de dovadă de netăgăduit că am fost acolo – că am existat.

— Hai, iubito! Nu face nazuri! Vreau doar să-ți arăt ceva.

Jason a dat din nou să mă ia de mână și, pentru că nu voiam să mă întorc pe jos tot drumul până la petrecere de una singură, l-am lăsat să mă conducă.

Ne-am apropiat de casa lui Roman. Cartierul era tăcut și nemișcat. Majoritatea familiilor erau plecate la pod sau deja se întorseseră și se

culcaseră. Casa lui Roman era cufundată în întuneric. Chiar și becurile de pe stradă erau stinse.

Am tras adânc aer în piept și m-am oprit. Atunci am recunoscut și mirosul, cel care se impregnase în tricoul lui Jason și care acum plutea ca un nor în jurul casei lui Roman. Benzină. Iarba peluzei și șipcile de lemn ale casei erau ude. Și nu plouase de mai multe zile.

Am auzit un râs ca de copil, venind din spatele casei. Jason deja o pornise pe alee spre intrare.

— Hai, iubito! m-a chemat el.

Am trecut în fugă pe lângă el, trezită brusc din beție, cu toată căldura tequilei scursă din corp și înlocuită de un frig pătrunzător.

Am găsit-o pe Cellie ghemuită în curtea din spate, cu o grămăjoară de ghemotoace de hârtie de ziar și iarbă uscată la picioare. Ținea în mână o cutie de chibrituri.

— Cellie, nu!

Și-a ridicat brusc capul, de parcă o speriasem. Jason s-a dus și s-a așezat lângă ea.

— Nu vreau asta! i-am spus lui.

M-a privit confuz, complet uluit.

— Ți-am zis să nu-i spui și ei, a intervenit Cellie. E slabă.

Jason m-a apărat.

— Taci, Cellie!

Apoi s-a întors spre mine:

— Nu înțeleg, Alice. Noi am făcut asta pentru tine. Vrei ca el să le mai facă rău și altor copii?

— Nu mai face rău niciunui copil. Statul i-a luat pe toți. Oricum o să bea până moare – destul de curând, am încercat eu să argumentez.

Jason și-a coborât privirea și de-abia am deslușit ce spune.

— Și cum rămâne cu ce ne-a făcut nouă? *Mie?* Tu nu-l mai vezi, nopțile? În vise?

Sigur că da, aș fi vrut să-i răspund. Îi vedeam fața lui Roman în fiecare noapte, în tencuiala

pereților și-n scândurile dușumelei scârțâitoare. Dar am clătinat din cap.

— Ce ne-a făcut nouă, mai ales ție, a fost un lucru groaznic. Dar nu așa se rezolvă lucrurile, Jason. Trebuie să iertăm, să uităm, să mergem mai departe. Singura putere pe care el o mai are acum este cea pe care i-o dăm noi. Nu vrei să faci asta. Sunt sigură. Nu e felul tău.

A zâmbit într-o parte.

— Tu nu știi absolut nimic despre mine.

Și, în acel moment, chiar nu știam. Nu mai reușeam să recunosc expresia dură de pe fața lui sau sclipirea malițioasă din ochi. Cellie a aprins prima chibritul, inhalând cu nesaț mirosul sulfuros. Toate oasele din corp parcă i s-au relaxat. I-a întins cutia de chibrituri lui Jason, iar el a aprins la rândul său un băț.

— Vă rog! i-am implorat.

Dar nu m-au ascultat. Poate că n-au putut să-mi audă vocea peste furia și tristețea din ei. Puteam simți cum emanau din ei, radiind în valuri, dorința lor, nevoia lor compulsivă de-a arde ceva. Pentru că, în mintea lor, încă se mai luptau cu Roman, încă mai erau încleștați în acea bătălie de proporții mitologice. Amândoi au ridicat bețele de chibrit și le-au dat drumul din mână.

CAPITOLUL 11

COD ROȘU

O las pe Sara să mă ia în brațe, când mă întorc în mașină. Mă ține strâns, chiar dacă sunt udă de zloată. Am stat în cimitir mai mult decât cele treizeci de minute permise și sunt mișcată și recunoscătoare că a avut suficientă încredere în mine cât să mă aștepte și n-a sunat alarma de îndată ce am depășit timpul. Îmi îngădui să plâng cu fața îngropată în gâtul ei, și asta mă face să mă simt aproape ca în familie. Aproape. Mă desprind din îmbrățișare înainte s-o facă ea. Pornește motorul mașinii și dă drumul la căldură.

— L-ai iubit mult.

Întoarce volanul și lăsăm cimitirul în urmă.

— Da.

Nu pot spune decât acest unic cuvânt.

— Și eu am iubit pe cineva așa, odată.

— Așa, cum?

Mă șterg la nas. Nu arăt prea bine după ce plâng. Obrajii mi se umflă și ochii mi se înroșesc.

— Profund, mistuitor. În liceu, când eram cam de vârsta ta. Dar situația noastră n-a fost nici pe departe asemănătoare cu a voastră. Deși despărțirea a fost dureroasă.

Sara oftează și pare să se piardă în amintirile ei.

— Primele iubiri sunt întotdeauna speciale, adaugă ea și mă bate încurajator pe genunchi. Ai avut o după-amiază grea.

Îmi reazem capul de geamul rece al portierei. Mă gândesc la Jason și la noaptea în care a luat foc hambarul, la zâmbetul său fericit când a zis: *Rahat, iubito! Am luat foc de-a binelea.* Declanșează ceva în mintea mea. Am mai văzut acel zâmbet odată. Genul de zâmbet care, la început, pare maniacal, apoi se transformă mă bucurie, pentru ca în final să devină un râu liniștit, genul de zâmbet care pare

alcătuit, în egală măsură, din plăcere și durere. Totul se întrepătrunde dintr-odată, de parcă ar fi ițele unei funii groase, strâns împletite.

Îmi aduc aminte de plăcerea cu care urmărise cum ardea casa lui Roman. Îmi aduc aminte de focul din pădure și de inorogul său tatuat pe mână. Și îmi aduc aminte, pentru prima oară, că lui Jason îi plăcea la fel de mult focul ca și lui Cellie. Nu pot să cred că nu mi-am dat seama înainte. Sau poate că am ales să ignor acest lucru, din cauză că voiam atât de mult să iubesc și să fiu iubită.

∵

Când ne întoarcem de la înmormântarea lui Jason și eu îmi reiau locul obișnuit în spital, cina deja s-a terminat. Asistenta Dummel spune că o să-mi aducă un sandviș de la cantină, dar ultimul lucru pe care mi-l doresc acum e să mănânc.

Tot timpul ăsta am fost oarbă la întunericul din inima lui Jason, într-o fericită ignoranță, iar acum totul năvălește peste mine cu furia unui râu care și-a ieșit din matcă: felul în care ochii lui sclipeau de plăcere la vederea unui foc, felul în care se lingea pe buze, înfometat parcă după acea căldură. Uneori chiar își stingea țigara numai ca s-o poată aprinde la loc.

Mă duc în camera mea. Mi-a mai rămas puțin timp până la ședința de terapie individuală și trebuie să-mi fac ordine în gânduri, să despic firul în patru și să-mi dau seama cum de-a putut să-mi scape ceva atât de important.

Mă întind pe pat. Stomacul mi se revoltă și capul începe să-mi zvâcnească. E prea multă liniște în cameră și nu-mi place. Amelia tot nu s-a întors. Nimeni n-a deranjat șoarecele de hârtie de pe perna ei. Mă uit la el până mi se împăienjenesc ochii. Durerea de cap face să pulseze totul în jur, de parcă însuși aerul ar avea o bătaie de inimă. Mă ridic și mă sprijin de perete. Fața îmi e prea încinsă, iar camera mi se pare prea rece.

Intru în baie și mă spăl cu apă rece pe față. Mă aplec peste chiuvetă și îmi încleștez mâinile pe marginea de porțelan. O șuviță de păr îmi cade pe frunte și-n minte aud, automat, cuvintele lui Jason: *Îmi place părul tău așa*, *rebel.* E prea mult pentru mine. Închid ochii. Părul meu – o cătușă care mă leagă de Jason.

Înainte să-mi dau seama ce fac, ies în fugă din baie. Îngenunchez pe covor, smulg sertarul din mijloc al comodei mele și scotocesc în ascunzătoarea din perete. Nu-mi ia prea mult să găsesc ce caut. Un aparat de ras Bic, cu mâner roz.

Mă întorc în baie. Apuc o șuviță de păr și-o țin departe de cap. Cellie nu mă lăsa niciodată să mă tund. Voia să arătăm la fel și insista că părul lung e cel mai frumos. Odată, când am încercat să mi-l tai, m-a strâns dureros de mână și mi-a spus că sunt o vrăjitoare mică și mincinoasă.

Mânuind aparatul ca pe un fierăstrău, ciopârțesc șuvița până când îmi alunecă printre degete și cade pe podea. Nu mă gândesc la ce fac sau la ce semnificație are. Tot ce contează este ca amintirea lui Jason și a cuvintelor lui să dispară. Tai mai departe, vărsând lacrimi urâte, izvorâte de undeva din adânc, dintr-un loc despre care nici măcar nu știam că exista. Durează mult.

Când în sfârșit sunt gata, mă privesc în oglindă. Părul îmi atârnă în unghiuri strâmbe în jurul umerilor. Noua tunsoare îmi face fata mai ascuțită și ochii mai mari. Zâmbesc timid și-mi ating reflexia din oglindă. Îmi place cum arăt acum. Diferită de Cellie. Departe de Jason.

Aud un bip în spatele meu, urmat de fâsâitul discret al ușii de la dormitor. Donny strigă de afară:

— Gata, Allie, e timpul să mergem la doctorul…

Se oprește, rămâne cu gura căscată, șocat, cu o expresie uluită. Probabil că arăt ca o țicnită, stând în mijlocul grămezii mele de păr. *Ce-am făcut?*

Ce-am făcut? Smulge stația radio de la brâu într-o clipită. Pentru asta e antrenat.

— Cod roșu, cod roșu! anunță el.

Vreau să mă duc la el, să-l apuc de braț și să-i spun că e o greșeală. Cellie este cea impulsivă. Nu eu. Eu nu sunt așa. Nu sunt nebună. Dar nu mai apuc.

Răspunsul e aproape instantaneu. În câteva secunde, camera e invadată de supraveghetori și de asistente. Vine până și doctorul Goodman, alergând în urma lor. Sunt copleșită de frică, paralizată. Și sub toată această frică e neajutorare. Tot ce credeam că știu despre Jason a fost o minciună. Greutatea zdrobitoare a adevărului mă lasă fără niciun strop de putere de împotrivire. Cu mine nu negociază, așa cum au procedat cu Amelia. Nicio voce nu mă îndeamnă, blând, să ies afară din baie. Nimeni nu mă invită, calm, să stăm de vorbă. Ceva îmi este înfipt în braț și, dacă nu m-ar durea sufletul atât de tare, poate c-aș simți durerea. Mi se înmoaie genunchii și mă țin de inimă, când cad în genunchi.

O parte din mine își dorește asta. E pedeapsa pentru că am întors capul la tenebrele din inima lui Jason și la nebunia lui Cellie. O merit.

O amorțeală caldă îmi cuprinde întâi gâtul, apoi celelalte părți ale corpului. Mă simt de parcă m-aș îneca, dar senzația nu este în întregime neplăcută. Mi-au administrat ceva – un medicament puternic, care va alunga întunericul, scufundându-mă cu totul în el.

Apoi va urma tăcerea.

Apoi va urma *nimicul.*

DIN JURNALUL LUI ALICE MONROE

Focul a izbucnit rapid și violent. N-am avut decât o secundă ca să mă feresc de suflul lui. Până acum, incendiile pe care le stârnise Cellie fuseseră niște arderi naturale, lente, însă acesta era unul exploziv. Ardea cu viteza unui țipăt.

Instinctul a intrat în acțiune și am rupt-o la fugă prin iarba uscată, apoi pe aleea din spatele casei. De-abia atunci mi-a trecut prin cap că, pentru prima oară, nu fugeam *cu* Jason și Cellie, ci fugeam *de* ei.

Am continuat să fug până când n-am mai auzit mugetul flăcărilor. M-am oprit la patru sau cinci cvartale distanță, când picioarele mele au refuzat să se miște. M-am împiedicat și am căzut, julindu-mi genunchii de asfalt. Pietricele mărunte și praf mi-au intrat în palme. M-am ridicat anevoie în picioare și m-am rezemat de un gard șubred. Artificiile încă mai luminau cerul, dar erau parțial ascunse de un nor de fum gros și negru. Sirenele urlau în depărtare și cineva țipa. De la distanța asta, suna de parcă ar fi strigat sub apă.

Mi-au mai trebuit încă vreo două minute până să-mi recapăt suflul și să regret ce-am făcut. Fugisem de Cellie și de Jason, panicată și înspăimântată. Îi lăsasem în urmă. Dacă fuseseră prinși? Sau, mai rău, dacă rămăseseră blocați în mijlocul flăcărilor? Trebuia să mă întorc. Să mă asigur că erau în siguranță. Le datoram acest lucru. Mi-o datoram mie însămi. Nu puteam să-i abandonez și eu la fel cum o făcuseră atâția alții înainte.

M-am întors, făcând un ocol, de data asta apropiindu-mă de casa lui Roman dinspre stradă, nu pe aleea din spate. Mașinile de pompieri și de poliție sosiseră deja. Banda galbenă cu care se marchează scena unei crime împrejmuia toată zona. Mi-am făcut loc prin mulțime, căutându-i speriată pe Cellie și pe Jason. Doi pompieri încercau să spargă pereții cu topoarele, dar vâlvătaia era prea puternică, prea fierbinte, așa c-au trebuit să se retragă. Nu mai puteau face nimic, decât să încerce să nu lase incendiul să se întindă. Tot cartierul se adunase să privească.

Am simțit cum mă înconjoară niște brațe și-am sărit speriată.

— Ssst! mi-a șoptit Jason.

Corpul meu a răspuns micului său îndemn de-a mă calma. În ciuda emoțiilor contradictorii, o mulțumire neagră câștiga teren, încetul cu încetul.

— Unde-i Cellie? l-am întrebat.

— Am trimis-o acasă. E în siguranță. M-am gândit că putem rămâne doar noi doi, o vreme.

M-a strâns mai tare în brațe, sprijinindu-și bărbia pe creștetul meu.

— Nu fi supărată, mi-a spus, dându-mi o șuviță de păr după ureche. Am făcut-o pentru tine și pentru Cellie. Pentru noi. Acum suntem liberi. O să fie mult mai bine, ai să vezi.

A continuat să vorbească, să-mi murmure la ureche, în timp ce ne uitam cum ardea casa. Mi-a spus că, după absolvire, o să ne ia, pe mine și pe Cellie, în California, unde o să ne fie mereu cald. Mi-a spus că o să cumpere o casă pentru noi, cu o cadă și cu șifoniere suficient de încăpătoare încât să putem dormi în ele. Mi-a spus că ar face orice pentru mine. *Orice.*

Am închis ochii și am inspirat mirosul de benzină și de cenușă. Interiorul pleoapelor îmi părea învăluit într-o lumină de un portocaliu nefiresc de strălucitor. Jason mi-a sărutat golul de deasupra claviculei, însă apoi s-a desprins brusc de mine. Soția lui Roman, Susan, stătea chiar lângă noi. Era într-o cămașă de noapte plină de funingine. Părul îi era zbârlit, ca electrizat, închipuind un halou în vântul încins.

— Îmi aduc aminte de voi doi, ne-a spus, cu o voce bântuită, visătoare.

M-am gândit că probabil era șocată și că nu realiza ce se întâmplase. După care mi-am dat seama că știe *exact* ce se întâmplase.

— E încă înăuntru, a zis ea, sec. Credeți că va reuși să iasă?

Am deschis gura să răspund, dar eram prea stupefiată ca să pot vorbi.

— Doamnă, trebuie să vă ducem la spital, ne-a întrerupt un pompier care venise la noi, punându-i o pătură pe umerii lui Susan. Vă rog să nu vă mai îndepărtați.

Susan l-a lăsat pe pompier să o apuce de braț. Dar, înainte ca el s-o ia de lângă noi, s-a aplecat spre mine. Obrazul i s-a atins de al meu și am simțit granulele aspre de cenușă frecându-se de fața mea. Avea o respirație plăcută și caldă, care m-a făcut să mă gândesc la dulciuri și la o stâncă ce se cocea la soare. A șoptit ceva doar pentru urechile mele:

— Dormea în fotoliul lui.

Mi-am adus aminte de fotoliul acela încăpător, cu tapițeria aspră și cârpită. De acolo obișnuia să arunce în noi cu cutii de bere, când ne așezam în fața televizorului.

Buzele lui Susan, lipite de urechea mea, s-au arcuit într-un zâmbet.

— Am trecut chiar pe lângă el.

CAPITOLUL 12

LA IZOLATOR

Sunt amorțită. Totul e tulbure. O ceață albă de supraveghetori, asistente și doctori se vântură ba înăuntru, ba afară din camera de izolare. Pompează în mine medicamente până ajung la saturație și apoi mă storc de informații până când mă secătuiesc.

— Alice, zice doctorul Goodman.

Privirea mi-e neclară și mi se pare că văd doar o reflexie a lui într-o casă a oglinzilor de bâlci.

— Trebuie să știm unde ai găsit aparatul de ras.

Bălmăjesc ceva incoerent și încerc să-i întorc spatele, dar membrele îmi sunt prea grele, mult prea grele pentru puterile mele, și oasele prea dense pentru pielea mea.

— E foarte important să ne spui, Alice. Unde ai găsit aparatul de ras?

Scot un geamăt și închid ochii. Chiar și așa, îndopată cu medicamente, șovăi s-o trădez pe Amelia. Dar numele ei îmi stă pe limbă. E doar o chestiune de timp până când se va strecura, accidental, afară.

— Amelia, spun și simt gustul amar al trădării.

Doctorul se îndepărtează și vorbește cu asistenta Dummel, la picioarele patului. Conversația lor e în surdină, dar reușesc să disting o notă de tulburare și de îngrijorare. Nu prind decât vreo câteva cuvinte:

— Percheziționați camera.

Mă lupt cu somnul – un flux întunecat, ce vrea să mă tragă în adâncuri – cât pot, dar, în cele din urmă, mă învinge. Când mă trezesc, doctorul stă lângă mine. Îmi verifică perfuzia și aruncă o privire pe fișa medicală.

— Alice?

Îmi spune numele, apoi anunță pe cineva din spate:

— Se trezește.

Am senzația că inima mea adăpostește o greutate de o sută de kilograme. Vederea mi se împăienjenește, apoi mi se focalizează. Dintr-odată, tot ce se află în cameră pare că-și recapătă coerența, încerc să-mi ridic brațul, dar ceva mi-l ține. Încheieturile mi-au fost legate de pat.

— Alice, începe doctorul. Efectele medicamentelor care ți-au fost administrate încep să treacă. Inspiră adânc. Fii calmă! Ești într-un loc sigur.

Fac ce zice doar pentru că nu am de ales. Chiar dacă vocea îi este blândă, există în ea o umbră de amenințare. *Inspiră adânc. Fii calmă! Altminteri…* îmi mișc degetele de la picioare și picioarele, ușurată să descopăr că numai mâinile îmi sunt legate de pat. Mi se pare că și sângele începe din nou să-mi circule prin vene, de parcă ar fi curs cu încetinitorul, iar acum deodată a apăsat cineva pe un buton de „play”.

— Cum te simți? mă întreabă doctorul Goodman.

Mă uit înjur. Camera e goală, nimic pe pereți, niciun mobilier în afara patului în care stau întinsă și a scaunului pe care stă doctorul. În partea de sus a peretelui se află o fereastră mică, prin care reușesc să zăresc un petic de cer. Nori cenușii sumbri se adună. Picături de ploaie mari și grele izbesc în geam. Donny stă într-un colț, sprijinindu-se de perete, cu brațele încrucișate la piept.

— Alice, cum te simți? mă întreabă din nou doctorul Goodman.

Probabil că așa îi învață la facultatea de psihologie – să pună aceeași întrebare, din nou și din nou, până când obțin un răspuns. Tortura înecului parțial pentru minte.

— Mi-e sete.

Vocea mi-e aspră și mă doare când vorbesc, deși nici pe departe la fel ca atunci, după incendiu. Totuși, îmi simt gâtul iritat și mi-e greu să înghit.

— Ne putem ocupa de asta.

Doctorul face un semn cu capul spre o asistentă pe care n-o observasem până atunci. Ea îmi ridică la buze un pahar de plastic cu apă.

— Mulțumesc, murmur eu.

Când apleacă paharul spre gura mea, zăresc ceva stacojiu cu coada ochiului. Am primit o brățară roșie. Super!

În timp ce sorb apa, îmi evaluez starea corpului și observ că mi-au dat jos hainele de stradă și m-au îmbrăcat din nou cu salopeta lor jerpelită. Când termin de băut, asistenta se grăbește să se retragă, de parcă aș putea începe să scuip sau să arunc cuțite spre ea.

— Știi de când te afli aici? mă întreabă doctorul.

Are fișa mea în poală, deși sunt sigură că deja a învățat-o pe de rost.

Cercetez din nou camera, de data asta în căutarea unui ceas sau a unui calendar, dar nu găsesc nimic. Apoi ochii mi se opresc asupra lui Donny. Ține două degete în sus. La început, nu înțeleg de ce-mi face semnul păcii, apoi pricep. Două degete. Două zile.

— Două zile.

Îl zăresc cu coada ochiului pe Donny clătinând din cap. Mimează cuvântul *ore.* Încerc grăbită să-mi corectez greșeala.

— Adică, două ore.

Doctorul Goodman se răsucește și dă cu ochii de Donny.

— Am fost toți foarte îngrijorați din pricina ta, Alice, îmi spune, întorcându-se iar cu fața la mine. Îți amintești ce-ai făcut? De ce ești aici?

Nu văd niciun motiv pentru care să stăm la taclale. Știm amândoi ce face. Doctorul Goodman se află aici ca să mă evalueze, ca să-mi aprecieze

nivelul actual de psihoză și să determine dacă sunt sau nu aptă să mă întorc între ceilalți pacienți.

— Mi-am tăiat părul, răspund.

— Da.

Tace. Nu înțeleg de ce așteaptă mereu ca eu să umplu aceste pauze din conversație.

— Aș vrea să te ajut să înțelegi motivul.

Îmi las capul înapoi pe pernă și rămân cu ochii pironiți în tavan. Mi-ar plăcea să am o hârtie pentru origami. Mă mănâncă nasul. Ridic mâna involuntar ca să mi-l scarpin, dar legăturile mă împiedică.

Doctorul oftează.

— Nu cred că ai vrut să-ți faci rău, Alice. Deși ți-ai schimbat impulsiv înfățișarea și unii psihologi ar cataloga un astfel de gest ca pe o cădere nervoasă.

Eu l-aș cataloga, mai degrabă, ca pe un pas înainte, dar ceva îmi spune că mai bine-mi țin gura.

— Totuși e împotriva regulilor să deții și să folosești un aparat de ras fără supervizarea personalului. Și, ori de câte ori un pacient este prins cu un obiect periculos, trebuie luate măsuri de siguranță.

Doctorul mă întreabă dacă am mai ascuns și alte lucruri.

Clatin din cap că nu.

Mă întreabă dacă mă simt pregătită să mă întorc în camera mea și să stau împreună cu ceilalți pacienți.

Dau din cap că da.

Mă mai întreabă dacă îmi mai e rău.

Din nou clatin din cap că nu.

Stomacul mi-e întors pe dos și încă mă mai simt amorțită, dar pun aceste senzații pe seama faptului că mi s-au administrat o mulțime de medicamente, care acum îmi galopează prin corp. Doctorul îi spune ceva asistentei, despre eliberarea mea. Vrea

să mă trimită înapoi în camera mea, dar o să-mi mai taie din privilegii.

Asistenta îmi desface legăturile, iar eu îmi frec încheieturile pe care mi-au rămas urme roșii. Îmi oferă un scaun cu rotile și mă prăbușesc fără vlagă în el. Îmi simt genunchii ca de gumă și nu sunt sigură că pot sta în picioare. Donny îmi împinge scaunul până în cameră și mă ajută să mă sui în pat. Mă întind pe o parte, cu fața spre patul Ameliei. Șoarecele a dispărut și cineva a dormit în pat. Probabil că s-a întors Amelia. Mă întreb dacă a avut probleme din cauza aparatelor de ras. Îmi îndrept privirea spre comodă, unde ar trebui să fie menajeria de hârtie, dar a dispărut. Mi-a dispărut și setul de hârtie pentru origami. Închid ochii și mă fac ghem. Un întuneric amar se pogoară peste mine. Umple spațiul în care obișnuiam să-l simt pe Jason. Acum n-a mai rămas decât țărâna, țărâna uscată, care-mi astupă gâtul. Într-una din zile cred c-am s-o las pur și simplu să mă înece.

Din jurnalul lui Alice Monroe

Niște copii din cartier mi-au spus că polițiștii i-au găsit rămășițele lui Roman printre ruinele înnegrite și fumegânde și că în mână încă mai strângea o cutie de bere. Oameni în uniformă i-au cărat cadavrul într-un sac, dar plasticul gros n-a reușit să rețină mirosul de carne friptă și de bere acră. Duhoarea a intrat în copaci și a plutit în cartier zile întregi.

A doua zi după incendiu, Jason și-a făcut primul tatuaj. În timp ce mirosul de benzină încă mai stătea lipit de tricoul său, am mers la Tiger Lily, un salon de tatuaj și piercinguri unde proprietarii nu cereau niciun act de identitate, iar, în schimb, clienții nu verificau cât de sterile erau acele de tatuaj. Podeaua era lipicioasă, localul duhnea a țigări și a alte chestii pe care le fumează lumea.

Era genul de speluncă unde hepatita și gonoreea se întâlnesc și trag o petrecere.

Jason i-a strecurat artistului tatuator niște bani și i-a spus ce-și dorește. După care și-a scos tricoul și s-a întins pe masă. Eu am rămas într-un colț, în timp ce Cellie răsfoia niște albume cu tatuaje. Un tip imens, cu mâneci tatuate, ne-a oferit bere, mie și lui Cellie. Eu am clătinat din cap, dar Cellie a primit, hlizindu-se când tipul i-a dat o bere rece din minifrigider.

— Mersi, i-a spus ea, aplecând gâtul sticlei deschise spre el.

El i-a imitat gestul și au ciocnit sticlele.

Uriașul și-a ridicat o sprânceană blondă:

— Vrei să-mi vezi cabina de tatuaje? a întrebat-o.

— Condu-mă, i-a răspuns Cellie.

S-a ridicat și a pornit pe urmele lui, dispărând împreună într-o cameră din spate. Am dat să mă duc după ei, căci îmi făceam griji pentru ea.

— Alice! m-a strigat Jason.

Mi-am mușcat buza și am șovăit, ochii mei refuzând să se dezlipească de ușa pe care dispăruse Cellie.

— E-n regulă, iubito. Las-o în pace. Vino să mă ții de mână.

A întins mâna, dar nu i-am luat-o. În schimb, m-am apropiat mai mult de el. Am privit cum acul îi intră și-i iese din piele, transformând carnea din roz în neagră ca tăciunele. Mi-am adus aminte de noi trei, înghesuiți în debaraua aceea, cu mulți ani în urmă. Îmi făceam griji că sufletul lui Jason rămăsese cumva blocat acolo și că, de fapt, el nu-și dăduse niciodată seama cum să și-l ia înapoi.

Când artistul a terminat, Jason s-a ridicat în picioare, și-a dezmorțit umerii masivi și mi-a arătat tatuajul. Cuvintele *Voia Domnului* îi erau scrise acum între omoplați cu niște caractere din scrierea englezească veche.

De-a lungul anului ce-a urmat, Jason și-a mai făcut câteva tatuaje. Erau, toate, trofee din incendiile pe care le stârnise. Un pâlc de copaci îi acoperea șalele. Un inorog îi acoperea încheietura mâinii. Toate acele instantanee familiare erau învăluite-n foc, flăcările întrepătrunzându-se, cu dragoste parcă, la fel ca mâinile iubitoare ale unei mame.

∵

Jason a obținut o slujbă în construcții, la negru. A reușit să strângă o sumă suficientă ca să-și cumpere un Oldsmobile rablagit de la o femeie de pe strada noastră, care avea nevoie de bani să-și scoată fiul pe cauțiune din închisoare. Mașina era un hârb și scotea zgomote astmatice când frâna, dar ne-a adus o libertate pe care n-am fi crezut niciodată că o vom obține. În timpul verii, îi încărcăm portbagajul cu pături și băuturi și ne duceam la râu.

Râul era un afluent lat, de vreo sută cincizeci de kilometri lungime, care străbătea păduri seculare și câmpuri agricole. Când era suficient de cald, localnicii se adunau pe malurile sale pietroase, cu plute improvizate și genți frigorifice pline cu bere. În fiecare vară, garda de coastă emitea avertismente cu privire la curenții periculoși și, în fiecare vară, câte un adolescent băut hotăra că a sosit momentul să facă o baie sau să sară de pe vreo stâncă înaltă și se înece.

Jason a întins pe jos o pătură și s-a culcat pe burtă, în timp ce eu îi dădeam pe spate cu loțiune solară. Mi-am plimbat degetul pe literele tatuajului *Voia Domnului* și m-am gândit la vremea în care locuiserăm în casa lui Roman, cum predica Roman în zilele de duminică, ținându-și mereu pumnii strânși, care se abăteau asupra noastră ca pedeapsa divină de foc și pucioasă.

— Crezi în Dumnezeu? l-am întrebat.

El s-a întors cu fața spre mine și a închis ochii, mijindu-i sub soare.

— Nu. Nu cred în nimic. Nu mai cred.

Răspunsul m-a întristat.

— În nimic?

Terminasem de întins loțiunea și îmi ștergeam mâinile pe pătură.

El a deschis un ochi și mi-a surâs. M-a apucat de încheietura unei mâini.

— Ei, poate că nu chiar în *nimic.* Cred în tine și în mine.

Am aruncat o privire la Cellie, care se juca în apă. Căuta raci. Jason îi spusese că, dacă va prinde destui, îi vom putea fierbe. Îi spusese că în apă fiartă scoteau un zgomot comic, de parcă țipau. Cellie găsise deja doi și i-a pus în geanta frigorifică. S-a întors spre mine și mi-a făcut cu mâna, dar bucuria i-a pierit imediat când a văzut că Jason și cu mine ne țineam de mână. În ultima vreme, părea că nu vrea să se mai dezlipească de noi. De când dăduse foc casei lui Roman, stătea mereu pe lângă mine. Credeam că era îngrijorată din cauza reapariției lui Jason în viețile noastre și de cât de apropiați deveniserăm noi doi. Uneori, mă trăgea deoparte și-mi reamintea de promisiunea pe care i-o făcusem cu mulți ani în urmă, că nu ne vom despărți niciodată. Mă străduiam s-o liniștesc, mângâind-o pe păr sau pe mână, dar începusem să simt că nu mă mai credea. Iar declarația lui Jason, *Cred în tine și în mine,* m-a îngrijorat, pentru că îl doream pentru mine, dar, în același timp, aveam *nevoie* ca el să o pună la socoteală și pe Cellie când se gândea la noi.

— Și în Cellie. Da? l-am întrebat.

El mi-a îndepărtat câteva șuvițe de păr de pe față.

— Bineînțeles, iubito. În tine, în mine și în Cellie. Întotdeauna.

CAPITOLUL 13

COMPILAȚIE COMATOASĂ

N-am chef de vorbă. Au trecut douăzeci și patru de ore de când mi s-a dat drumul de la izolare și, în cea mai mare parte a timpului, am stat în cameră. În afară de vizitele la baie, tot ce fac este să dorm, iar atunci când somnul nu vine, zac întinsă în pat și privesc cum lovește ploaia în fereastră. Doctorul Goodman vine și-mi zice că nu cooperez și că-mi fac rău singură. Îmi las bărbia în jos și pleoapele să mi se închidă. Nici nu-și imaginează el cât de mult mă doare.

Așa cum am dedus, Amelia s-a întors din Camera Tăcerii. Dar nu mai e la fel. Stă vizavi de mine și pare pierdută. N-a mai rămas din ea decât o umbră, o urmă palidă din ce-a fost înainte. Toată acea energie de spiriduș s-a evaporat. Îmi aduce aminte de Susan, soția lui Roman, deja moartă pe dinăuntru. În timp ce eu privesc ploaia, ea mă privește pe mine. Mă așteaptă, știu, mă așteaptă să ies din starea asta de… ce o fi. Dar nu mă simt capabilă, nu acum. Încă nu. Poate niciodată.

Cineva intră în cameră. Nu ridic capul ca să văd cine. Nu-mi pot aduna niciun dram de interes sau de îngrijorare. Dar, judecând după pașii ezitanți, nu este vorba de un supraveghetor, de o asistentă sau de doctorul Goodman. Pașii lor sunt mari, întotdeauna hotărâți, cu un scop precis. Un miros de balsam de rufe i-o ia înainte celui care a intrat. E Chase, care s-a folosit de cheia sustrasă ca să vină să-și verifice prietena superspecială. Pe mine.

— N-ai voie aici, spune Amelia, însă el o ignoră.

Chase se apropie și se oprește în fața mea, astfel încât coapsele lui se află la nivelul ochilor mei. Are o mână în buzunar, iar în cealaltă tine căștile

alea imense ale lui și un iPod. Închid ochii strâns și-mi afund capul în pernă.

— Îmi place noul tău look, îmi spune. E foarte Bettie Page[16]. Amelia pufnește din celălalt pat și-mi imaginez cum își dă ochii peste cap. Aud niște pași furioși, urmați de trântitul ușii. Am rămas singură cu Chase. Timp de o clipă, ropotul ploii de afară umple camera. Vreau ca el să plece și să mă lase.

— N-ai chef de vorbă? În regulă, te înțeleg.

Se oprește un moment, iar eu îl simt cum îmi examinează profilul.

— Am venit doar să-ți aduc ceva. Sora mea trecea și ea prin stări din astea. Eu îi făceam o compilație. Aproape numai din melodii ale anilor optzeci, teribil de proaste. O ajuta mereu, înveselind-o.

Simt pe piele că se apropie de mine – o ușoară schimbare de temperatură în aer – apoi căștile de plastic rece și căptușit cu burete îmi sunt așezate pe urechi.

— Doar să le ascunzi când vor veni să te verifice.

Dă să se îndepărteze, dar, înainte să o facă, începe muzica. Îmi atinge cu blândețe brățara roșie de la încheietură. Apoi pleacă.

După câteva melodii, timp în care cameră a rămas nemișcată în jurul meu și n-a mai intrat nimeni, îmi las mâna să alunece și o strâng în jurul iPodului. Îl apuc mai bine, îl ridic și mi-l așez pe piept, apăsându-l acolo unde mă doare cel mai tare. Privesc în jos, la ecran, și apăs butonul ca să văd lista de melodii. Se numește „Compilația Comatoasă a Mayei, muzică pentru căderi nervoase, plâns și depresie”.

Începe o nouă piesă și o fisură mică, subțire ca un fir de păr, începe să se formeze în crusta dură care-mi îmbracă inima. Prin deschizătura cât un vârf de ac, lumina începe să pătrundă în întuneric. Tâmpitul de Chase și oribilul său gust în materie

de muzică. Un surâs timid, foarte timid, îmi trage de colțul buzelor. Dau volumul mai tare, îi las pe cei de la Styx să gonească bezna cântând *Come Sail Away* și mă cufund într-un somn adânc.

∵

Ignor privirile surprinse în timp ce străbat holul, în seara următoare. Am ascultat ore întregi compilația Mayei; cânta și când am adormit, cântă și când mă trezesc. Iar când mă trezesc, stomacul îmi chiorăie. Pentru prima oară în trei zile la rând, mi-e foame – de mâncare, de prezența altora, de viață. Ceasul de pe perete îmi arată că e timp de voie. Mă dau jos din pat, îndes căștile și iPodul lui Chase în buzunarul hanoracului și ies din cameră.

Doi supraveghetori stau lipiți de zid, la câțiva pași distanță de ușa mea, și mă urmăresc de parcă aș fi o bombă plantată sub mașină sau pedofilul din vecini. Îmi trec o mână prin păr și-mi acopăr capul cu gluga.

Ajung în camera comună. Pacienții sunt împrăștiați prin toate colțurile; unii se leagănă înainte și înapoi, alții se plimbă, iar alții stau perechi-perechi și joacă vreun joc sau vorbesc între ei. Mă uit prin cameră, căutând o șapcă neagră sau o claie de păr roz. Amelia nu-i. Dar îl zăresc pe Chase. Stă pe o canapea ce pare întotdeauna prea tare, uitându-se la *Înapoi în viitor*[17].

Mă apropii și mă plantez în fața lui, blocându-i vederea spre televizor. Scot iPodul și căștile din buzunar și i le arunc în poală.

— Ai niște gusturi de rahat în materie de muzică!

Le prinde și un surâs ce exprimă parțial ușurare, parțial bucurie, îi apare pe față, după care își ridică privirea spre mine.

— Și iată din nou gura aia spurcată.

Bate cu palma pe locul de lângă el. Mă așez și-mi ridic genunchii la piept. Mă joc cu marginea de cauciuc a tălpii tenișilor. Mi-ar plăcea să am niște

hârtie pentru origami, însă doctorul Goodman mi-a confiscat toate foile. Mi-a spus că stau în calea progresului meu, că le folosesc pentru a-i evita pe ceilalți.

La televizor se aude zgomotul unei explozii, un pârâit de electricitate, apoi un bărbat cu părul alb strigă:

— Șosele… Unde mergem noi, nu avem nevoie de șosele.

— Ce film prost, zic eu.

— Ei, nu-i așa că debordezi de veselie, astăzi?

Cuvintele lui mă fac să mă gândesc la focul din seara aceea de 4 Iulie – culori extraordinare, casa lui Roman arzând și bucuria dezaxată de pe chipul lui Jason. Îmi plec capul și mi-l prind în mâini. Înainte să mă pot stăpâni, încep să plâng fără zgomot, cu lacrimi mari și calde, care pornesc să mi se rostogolească printre degete, șiroindu-mi pe brațe.

— Hei!

Chase se întoarce spre mine.{18}

— Hei!

Îmi ia mâinile de la față.

— Părul o să-ți crească la loc și știi că mi-am exprimat admirația față de noul tău look – întotdeauna mi-au plăcut fetele din pictoriale.

Deși încerc să mă abțin, tot îi dăruiesc un zâmbet ud. Dar el nu înțelege. Nu plâng din cauza părului, ăsta e cel mai puțin important, un grăunte de nisip în deșert.

— Cred că mă fac praf și pulbere, îi spun, iar adevărul acestei mărturisiri mă sperie.

El ridică din umeri, neimpresionat.

— Oamenii își pierd adesea busola, Alice. Cu toții ne destrămăm aici. Doar că tu ai făcut-o într-un mod foarte spectaculos. De fapt, pe chestia asta ai putea fi chiar regina noastră, glumește el.

Zâmbesc, deși e un zâmbet distant și șters.

— Regina Debusolaților?

— Are un anumit farmec, nu crezi?

Zâmbetul îmi dispare și valul de întuneric mă trage din nou la fund.

— Nimic nu mai are sens pentru mine. În noaptea aceea, afară, când ne-am dus la pavilionul D, mi s-a părut că-l văd pe Jason…

Mă opresc, nemaiputând să continui. Nu-i mai spun și restul, pentru că mi-e prea rușine, e prea umilitor să recunosc că Jason a fost un hoț, un criminal, un incendiator. Mi-e cu atât mai rușine cu cât, în ciuda tuturor acestor lucruri, în ciuda faptului că acum știu totul, încă îmi lipsește și încă-l mai iubesc. Aș face orice ca să-l am înapoi fie și pentru o singură zi, o oră, un minut.

— Poate că vezi, de fapt, mâhnirea ta, sugerează Chase.

Mă șterg la nas cu dosul palmei.

— Crezi?

— Da. Uneori, și mie mi se pare că văd lucruri. Pe sora mea, de exemplu – e moartă, dar am impresia că o văd peste tot, mai ales aici.

Rămân cu gura căscată. E prima oară când Chase îmi vorbește despre el. Despre sora lui. Maya. Moartă?

— Sora ta, Maya?

Se foiește stânjenit în canapea.

— Îmi aduci aminte de ea, știi? O mică pasăre cu o aripă frântă.

Zâmbesc.

— Ești un ticălos cam țicnit, știi? Te dai la mine doar pentru că-ți plac fetele din pictorialele anilor ’50 și că-ți aduc aminte de sora ta?

Îmi zâmbește și el.

— Nu uita gura ta spurcată și fascinația pentru animalele de hârtie.

— Ești un ciudat afurisit.

— Cine se asemănă se adună.

Tăcem din nou și ne uităm la film.

— N-am nevoie de tine, știi?

Nu sunt sigură de ce o spun, de unde mi-au venit cuvintele astea. Îmi ies din gură, pur și

simplu, și plutesc liber prin aer. Îmi imaginez că doctorul Goodman ar spune că am o nevoie patologică de a-i respinge pe ceilalți, de-a nu lăsa pe nimeni să se apropie, de a-i răni pe oameni înainte să mă rănească ei pe mine. Poate că are dreptate. Poate că sunt și eu pe jumătate meduză și tot ce mi-a rămas este otrava care-mi curge prin vene.

Chase nu se uită la mine, nici măcar nu se sinchisește să-și miște capul în direcția mea.

— Asta nu-i adevărat. Eu sunt vântul care-ți poartă aripile-n văzduh, zice el pe un ton glumeț, însă apoi devine serios. În plus, chiar dacă tu n-ai nevoie de mine… poate că am eu nevoie de tine.

DIN JURNALUL LUI ALICE MONROE

Mulțumită lui Jason, noua îndeletnicire favorită a lui Cellie (în afară de stârnirea incendiilor) devenise prinderea gâzelor. Uneori prindea exemplare din specii diferite, de pildă, o albină și o lăcustă, apoi agita borcanul, enervând albina, ca să le poată privi cum se luptă între ele. În acele clipe mi se părea că nu mai sunt legată emoțional de Cellie, ci de bietele gâze torturate.

Noaptea, când era liniște în casă și Candy dormea pe canapea, noi trei ne furișam afară și urcam pe acoperiș, unde ne uitam la stele.

— Ooh, aud greieri! a exclamat Cellie într-o noapte.

S-a dat repede jos de pe acoperiș, folosindu-se de un arțar uscat în chip de scară.

Jason a chicotit văzându-i exuberanța. Stătea întins lângă mine, cu privirea ațintită asupra cerului întunecat. Poluarea luminoasă a orașului ascundea vederii mare parte din stele, dar tot puteam să zărim câteva, iar Jason îmi spusese că stelele care străluceau cel mai tare erau cele mai puternice. Erau la fel ca noi, zisese el, o lumină ce

strălucește cu putere prin toată mizeria pe care a creat-o omul.

— Mă bucur atât de mult că te-am găsit din nou, a spus el, aplecându-se spre mine.

Mi-a atins fața și i-am simțit atingerea prin tot corpul, din vârful fiecărui fir de păr și până în vârful degetelor de la picioare.

— Și eu, am murmurat, îngăduind mâinilor mele să-i rătăcească pe față și să-i atingă cicatricea lăsată de Roman deasupra sprâncenei drepte.

L-am sărutat pe obraz și amândoi odată am tras brusc aer în piept.

— N-o să te mai pierd niciodată, a spus, plimbând un deget peste o sprânceană de-a mea.

A spus-o într-un fel care m-a făcut să cred că l-ar fi ucis, literalmente, dacă am mai fi fost vreodată despărțiți. O puteam auzi pe Cellie în curtea din spate, făcând mișcări scurte în timp ce-și urmărea prada prin iarbă. Ea nu ne putea vedea, pentru că eram de cealaltă parte a acoperișului. Faptul că eram feriți de privirea ei iscoditoare îmi dădea un sentiment de siguranță și un plus de îndrăzneală.

Jason și-a îngropat capul în părul meu și m-a sărutat după ureche. Fiecare dintre mișcările lui era ca un curent electric trecând prin mine. S-a ridicat ca să mă privească în ochi.

— Ești atât de frumoasă, mi-a șoptit.

Mâna i-a coborât și s-a oprit pe șoldul meu, aproape lipindu-mi corpul de al lui, încât nici cea mai subțire rază a lunii n-ar mai fi reușit să pătrundă între noi. Mi-am trecut mâinile prin părul său, iar mâinile lui s-au furișat sub tricoul meu subțire. Toate simțurile mi s-au ascuțit – deslușeam foșnetul vântului prin frunzele plopilor tremurători, adulmecam mirosul ierbii muribunde din curtea de dedesubt, îi simțeam pielea atingându-se de a mea. Îl doream. Ne-am sărutat, oferind și luând în egală măsură. Era de parcă încercam să eliminăm golul de timp din viața

noastră când fuseserăm despărțiți, să recuperăm tot ce pierduserăm. Și am știut că amândoi gândeam același lucru. O mare pierdere, faptul că rămăseserăm atât de mult timp departe unul de altul. Buzele i s-au desprins din sărut, lunecând iute peste maxilar și, mai jos, pe gât.

Arțarul de lângă acoperiș s-a zgâlțâit ca de cutremur. Ne-am smuls unul de lângă celălalt și imediat i-am auzit glasul lui Cellie:

— Să vedeți câți am prins, a zis ea, coborând din copac pe acoperiș.

Jason a rânjit și s-a ridicat în picioare. I-a dat o mână și-a ajutat-o să debarce. Eu m-am ridicat în coate. Cellie a observat că gâfâiam, iar suspiciunea i-a întunecat privirea.

— Ce se întâmplă?

— Nimic, i-a răspuns Jason fără să clipească. Arată-mi ce-ai prins.

Cellie a așteptat o clipă, cu ochii mijiți, fixați asupra mea. Jason i-a luat borcanul din mână și l-a examinat în lumina lunii.

— Oau! a exclamat.

A lăsat borcanul jos și și-a aprins o țigară.

— Ai prins o grămadă.

Se uita la ea de parcă tocmai ce prinsese soarele în plasă.

Ea a înflorit la atenția lui, ca un copil care-și etalează capodopera. El a întrebat-o ce avea de gând să facă cu ei, iar ea i-a răspuns că voia să aștepte până dimineață, să-i lase pe acoperiș și să-i privească prăjindu-se pe măsură ce soarele se înălța pe cer.

Am mai zăbovit o vreme pe acoperiș, până când ochii ni s-au îngreunat de somn. În tot acest timp Cellie a stat între noi, urmărindu-ne cu atenție. Parcă știa. Știa ce simțeam eu – că o rază de fericire, la fel de subțire și de strălucitoare ca lumina lunii, își făcuse loc înăuntrul meu. Iar ea de-abia aștepta s-o smulgă de-acolo.

Ne-am dat jos de pe acoperiș și ne-am dus în camerele noastre. După ce ne-am vârât fiecare în paturile noastre mici, așezate unul lângă altul, Cellie a început să vorbească pe un ton aspru, crud:

— Știi că el doar se joacă cu tine, da?

Eu nu credeam asta, dar nu i-am spus-o. Am rămas doar nemișcată, privindu-i chipul, în timp ce ea mă făcea harcea-parcea.

— Doar nu crezi că el te-ar dori pe tine sau pe mine. Lui îi e milă de noi. Atâta tot.

S-a întors cu fața la perete. Prin mine alergau furia și tristețea, în timp ce vorbele ei îmi deșirau dâra de speranță. Lacrimi mari mi-au izvorât din ochi și-au început să se rostogolească pe obraji. Mi-am tras nasul.

Cellie a oftat și s-a ridicat din pat. M-a mângâiat pe păr.

— Nu plânge, Allie. Mă ai pe mine, nu-i de ajuns?

S-a urcat la loc în patul ei, s-a foit un pic, apoi a adormit.

Nu era de ajuns. Niciodată nu avea să fie de ajuns. Dar Cellie n-ar fi înțeles niciodată asta, deoarece, pentru ea, eu eram de ajuns. În afară de dat foc și de privit insecte agonizând, eu eram singurul lucru pe care și-l dorea. Mi-am aruncat păturile de pe mine și m-am strecurat afară din cameră, desculță. Până să-mi dau seama ce fac, eram deja pe acoperiș. Borcanul rămăsese exact unde-l lăsase ea. Greierii țârâiau zgomotos, aproape înnebuniți, de parcă ar fi știut ce soartă îi așteaptă și voiau să mai cânte o dată. Un ultim cântec.

Am luat borcanul și am făcut cei câțiva pași până la marginea acoperișului, unde arțarul muribund, uscat, stătea rezemat de casă. Am deșurubat capacul borcanului și am lăsat greierii să cadă printre crengile dese. *Cellie va fi foarte furioasă,* mi-am zis în gând.

Tocmai când mă pregăteam să mă întorc, m-a oprit un mieunat slab. M-am uitat mai bine în jur. În tufișurile lipite de tencuiala scorojită a casei se afla o pisicuță, cu blană lungă. Am ridicat-o de jos și i-am privit ochii negri. Părea schiloadă și plină de purici, și arăta mai degrabă ca un criminal decât ca un animal drăguț. Dar era a mea. În spatele casei, în capătul pajiștii, se afla un mic șopron dărăpănat pentru scule, pe care nimeni, cu excepția lui Jason, nu-l folosea. Știam că el n-ar fi spus niciodată nimic. Ținând pisicuță strâns la piept, am străbătut peluza cu iarbă uscată până la șopron. Am lăsat pisicuță acolo, asigurându-mă că n-ar fi avut ce să dărâme. Mi-aș fi dorit să mai stau puțin cu ea, să las pisicuță să se ghemuiască lângă mine și să adoarmă, dar mă aștepta Cellie.

În noaptea aceea, am încercat să visez greieri și pisicuțe care torceau încetișor. Dar n-am visat-o decât pe Cellie. Pe Cellie și iubirea ei distrugătoare.

CAPITOLUL 14

CABINETUL DOCTORULUI

Urmăresc filmul o vreme, alături de Chase, cufundați într-o tăcere confortabilă. La un moment dat, nu sunt sigură când, degetele lui le-au găsit pe ale mele. Rămânem așa, cu degetele întrepătrunse, până când Donny vine să-mi spună că a sosit momentul ședinței de terapie individuală cu doctorul Goodman. Merg după el și-i urmăresc chica legănându-se la fiecare pas. Când ajungem la ușă, Donny bate în locul meu și doctorul Goodman deschide imediat. Zâmbește călduros și își împinge ochelarii în sus pe nas.

— La timp.

De parcă aș fi avut de ales. Intru în cabinetul său cu pași târșâiți, cu gluga încă strânsă în jurul feței și cu mâinile vârâte în buzunarele hanoracului. Zăresc pe biroul său teancul meu de foi pentru origami și o pungă de plastic sigilată în care sunt animalele mele de hârtie.

— Bine ai venit înapoi!

Face semn să ne ocupăm pozițiile obișnuite, așa că mă instalez în fotoliul meu, tânjind să am o hârtie de origami în mâini.

— Cum te simți, Alice?

Cum mă simt? O întrebare complicată. Nu știu cum să răspund. Bâjbâi în căutarea unui răspuns potrivit: emoțiile mele variază de la tristețe întunecată la speranță îndârjită.

— Mai bine, mint eu.

Nu mă simt mai rău. Ci la fel.

Își așază un picior peste celălalt și întinde mâna după carnetul său galben.

— Mi-ar plăcea să discutăm despre ce s-a întâmplat, ce te-a determinat să-ți tai părul?

Ridic din umeri.

— Simțeam nevoia unei schimbări de înfățișare.

El mă studiază cu atenție.

— O decizie destul de pripită, nu crezi?

Îi ignor întrebarea.

— Îmi poți da o foaie de hârtie pentru origami?

Îmi frec palmele, simțind parcă suprafața netedă și încrețiturile dure.

— Mai târziu, Alice. Deocamdată, aș vrea să te concentrezi.

Îmi încleștez pumnii.

— Hai să vorbim despre ce te-a condus la această decizie. Ai mers la funeraliile lui Jason. Cum a fost?

— N-au fost funeralii.

Doar un gropar și o grămadă de doi metri de pământ.

Doctorul scrie ceva în carnet.

— A mai venit și altcineva în afară de tine și Sara?

— Nu.

Arunc o privire pe fereastră, la plasa de sârmă și la ceața cenușie.

— Nici Sara n-a venit.

— Sara nu te-a însoțit? întreabă surprins.

— A parcat la poartă. Am rugat-o să rămână în mașină.

Oftează și lasă pixul jos.

— Vrei să știi ce cred eu? Cred că s-a întâmplat ceva în ziua aceea, ceva important. Cred că, poate, ți-ai adus aminte de ceva, o amintire pe care ți-o reprimaseși. Cum stai cu memoria, Alice?

Estompată și tulbure pe alocuri.

— Nu știu.

Se apleacă spre mine.

— S-a întâmplat ceva în timpul înmormântării, Alice?

— Nu sunt sigură.

Încep să mă prăbușesc, să mă nărui sub privirea lui permanent îngrijorată.

— Te pot ajuta, dacă mă lași.

Nu cred că poate. Nu cred că poate cineva. Poate că locul meu e aici. Poate că asta-i pedeapsa mea adevărată. *Cum am putut iubi pe cineva care era atât de rău?* Îndoiala mă copleșește și-mi umple plămânii. Nu, nimeni nu mă poate ajuta.

Mă frec la ochi.

— Pot să mă duc înapoi în camera mea, acum? Sunt obosită.

El se lasă pe spate în fotoliu, evaluându-mă cu răceală.

— Ești liberă să pleci când dorești.

Mă ridic din fotoliu și-mi șterg palmele de salopetă. Când ajung la ușă, mă oprește:

— Alice?

Mă întorc. Îmi întinde două pahare de carton. Mă duc la el și iau paharele. Pilulele albe de seara îmi dau somn. Dimineața, când mă trezesc după ce le-am luat, mă simt dezorientată, amețită, și trebuie să fac eforturi ca să-mi aduc aminte cine sunt, unde sunt. Dintr-o mișcare, arunc pilula în gură. De obicei, o ascund sub buza de sus, dar de data asta o las să-mi alunece pe gât cu înghițitura de apă. Și, mâine-dimineață, n-o să-mi pese dacă-mi amintesc sau nu. Pentru că asta și vreau. La noapte vreau să uit.

Amelia deja doarme, când ajung în cameră. Acum doarme foarte mult. Când nu doarme, se poartă distant. Mi-e teamă să vorbesc cu ea, mi-e teamă că e supărată pe mine pentru că am ciripit despre aparatele de ras. Mă urc în pat și mă uit pe fereastră. E lună plină, o lună sticloasă și strălucitoare. Aș vrea să pot urla la ea.

∵

— De ce crezi că e internată aici? mă întreabă Chase, indicându-mi o blondă bucălată care stă într-un colț.

E luni. Au trecut patru zile de la căderea mea nervoasă. Încă mai port brățara roșie, sunt forțată să port salopeta asta zdrențuită și Amelia tot nu vorbește cu mine. Ne învârtim una în jurul

celeilalte, ocupăm același spațiu, dar nu interacționăm deloc. Chase tot nu m-a părăsit.

O asistentă socială stagiară ne conduce în camera de arte și meserii. Se presupune că ar trebui să facem colaje, în schimb Chase și cu mine ne jucăm un joc. Încercăm să ghicim de ce au fost internați oamenii la Savage Isle. Până acum, avem un ucigaș cu toporul, unul căruia îi place să-și facă nevoile în public și pe cineva care păstrează borcane pline cu scuipat sub pat. Astăzi, Chase pare să aibă o obsesie cu funcțiile fiziologice.

Îmi mestec obrazul pe dinăuntru și încerc să formulez o ipoteză despre blonda bucălată.

— Nu știu. Arată destul de normal.

Mă folosesc de forfecuța pentru copii ca să decupez ochii unui model dintr-o revistă.

— Dar aparențele înșală… Gata, știu! Îi place să vomite.

Îmi vâr degetele pe gât, ca să-mi întăresc ideea.

— Nu. Ai înțeles complet greșit. Tu te uiți la ceea ce este evident. Trebuie să cauți sub aparențe. Pe ea scrie cu litere mari că este o deviată sexual.

— Deviată sexual?

— Da, știi tu…

Își joacă sprâncenele, sugestiv.

Deschid gura pentru a-i da replica, dar uriașul coleg de cameră al lui Chase îmi atrage atenția. Stă la masa de lângă noi și murmură încet la colajul său. Ridică vocea, apoi dă cu pumnul în masă și exclamă:

— Urăsc nenorocitele astea de furculițe!

Un supraveghetor vine la el și-i pune o mână pe umăr, pentru a-l calma. Îl mai privesc un minut, apoi mă întorc la lipitul ochilor pe colajul meu.

— Ce arătare! zice Chase, făcând semn din cap spre colajul meu.

Mă uit la ce-am creat: chipul unei femei, cu niște ochi disproporționat de mari. Arată ca o pictură schizofrenică de-a lui Picasso, și asta mă face să râd, în sinea mea, firește.

Afișez un zâmbet mieros.

— L-am făcut pentru tine, îi spun, vârându-i colajul sub nas.

El râde și dă să spună ceva, dar suntem întrerupți:

— Alice și Chase. Ce mai fac pacienții mei preferați?

Doctorul Goodman stă chiar în fața noastră, cu mâinile în buzunare.

Chase înțepenește pe scaun și evită contactul vizual.

— *Boule*, murmură foarte încet.

Mă întreb ce i-a făcut doctorul Goodman lui Chase, fiindcă pare să nu-l poată suferi.

— Scuze, Chase! N-am înțeles ce-ai spus.

— Am zis: *mbine.*

Doctorul se răsucește spre mine, întorcându-i efectiv spatele lui Chase. Reflexia colajului meu îi sclipește în ochelari.

— Alice, astăzi nu ne putem vedea pentru ședința de terapie individuală. O să ne întâlnim, dar Sara și avocatul tău vin să clarifice niște lucruri cu noi. O să te conducă Donny la locul de întâlnire. Dar, din moment ce astăzi nu ne vom putea ține ședința ca de obicei, m-am gândit să vin să te întreb dacă vrei să mai vorbim despre ceva.

Clatin din cap, atentă să nu-i întâlnesc privirea. Îi spun că ne vedem mai târziu. El mai aruncă o privire lungă spre colajul meu înainte să se îndrepte spre altcineva.

Chase îl urmărește pe doctor retrăgându-se.

— Despre ce crezi că e vorba? mă întreabă.

— Nu știu și nici nu mă interesează.

Chase pare că vrea să mă mai întrebe ceva, dar, din moment ce n-am chef să discut despre bunul nostru doctor, mă hotărăsc să-i abat atenția lui Chase de la subiect.

— Zi-mi un secret!

Ochii îi scapără de surpriză, dar apoi i se umplu iar de căldură. Își desface pumnii. Se pare că i-a

pierit curiozitatea. A funcționat. Îmi adresează un zâmbet subțire:

— Un secret?

Din nu știu ce cauză, palmele încep să-mi transpire, așa că mi le șterg de salopetă.

— Da, zi-mi ceva ce nu știe nimeni de aici.

El se gândește o clipă, în timp ce mărul lui Adam îi saltă în sus și-n jos de parcă ar înghiți în sec.

— Sunt, ăă, chiar extraordinar de bun la baseball.

— Și modest, pe deasupra.

Îmi regret numaidecât sarcasmul.

— Scuze, spun.

El dă din cap, aparent împăcat.

— Aș fi putut intra în liga profesionistă.

— Ce s-a întâmplat?

Rotește un deget, indicând spitalul din jur. Îmi mestec iar obrazul, neștiind cum să continui.

— Sunt sigură că o mulțime de jucători de baseball au cazier. Aș fi vrut ca afirmația mea să sune a mângâiere, dar a ieșit cu totul pe dos. Sună de parcă îl descos să aflu mai multe informații. Ceea ce, probabil, la un nivel inconștient, chiar asta fac.

Deschide gura, dar se răzgândește. *Credea că nu știu.* Mi-e rușine din cauza lipsei mele de tact, mai ales când pare că se întristează și își lasă capul jos.

— Mda, probabil că au, zice cu o voce foarte slabă.

Apoi însă își alungă tristețea și-mi oferă iar zâmbetul lui tipic.

— E rândul tău. Zi-mi un secret.

Mi se pare nedrept să-l refuz.

— N-am văzut niciodată oceanul.

El pufnește neîncrezător.

— Suntem la, să spunem, vreo două ore depărtare de coastă. N-ai fost niciodată pe plajă?

Clatin din cap. Odată, Jason, Cellie și cu mine am chiulit de la școală ca să mergem până acolo,

dar n-am ajuns. Nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la cum s-ar fi schimbat lucrurile dacă am fi reușit să ajungem pe plajă în ziua aceea. Îi cer lui Chase să-mi mai spună un secret, dar, de data asta, îi specific. Vreau să știu de ce îi e cel mai tare frică.

Pipăie zgârieturile din tăblia mesei. Începe nehotărât.

— Mă tem…

Înghite în sec și își drege glasul. Când vorbește, pare că toată gura i se încleștează.

— Mă tem că n-am să fiu niciodată în stare să mă iert.

Continuăm tot așa. Ne înșirăm temerile unul în fața altuia. Dar nu descoasem, nu întrebăm de ce sau cum. Ceea ce face totul mult mai ușor. Ne împărtășim chestii superficiale și evităm părțile mai întunecate. Sărim cu atenție peste lucruri de genul: motivul exact pentru care Chase se află la Savage Isle și adevăratul meu plan de răzbunare pe Cellie.

Asistenta socială stagiară bate din palme și începe să vorbească. Ne laudă pe toți pentru lucrările noastre și spune că speră că ne-a plăcut această activitate.

Când începem să strângem, mâna lui Chase mi-o oprește pe a mea.

— Îmi dai voie să păstrez ăla?

Privirea îi e îndreptată spre colajul meu oribil.

Mă uit la foaia cu lipituri, studiind cu atenție chipul mic al femeii și ochii ăia prea mari – ochi ce inițial aparțineau altei fețe. Clatin din cap.

— E urât.

Mă privește de parcă l-am dezamăgit.

— N-ai auzit niciodată că frumusețea stă în ochii privitorului?

Îmi vine să-i zic că e un poet chiar mai prost decât comicul care se crede. Dar pare sincer, așa că-mi țin gura. Totuși nu-i dau colajul lui Chase, ci

îl mototolesc și-l îngrop în coșul de gunoi, sub restul hârtiilor.

În pofida cuvintelor lui, știu eu mai bine. Colajul e urât. Și e destulă urâțenie pe lumea asta.

Din jurnalul lui Alice Monroe

— N-ai s-o mai găsești niciodată!

Cellie mă zeflemisea de pe mal. Îi puteam simți bucuria bolnavă prin toate încrețiturile apei râului. Valurile clipoceau lovindu-mă în față, în timp ce încercam să plutesc. Deasupra noastră, soarele începea să răsară, pătând cerul plumburiu cu o explozie încețoșată de roz și portocaliu.

Jason stătea în picioare lângă Cellie, pe mal.

— Ce dracu' ai făcut? a întrebat-o.

Era furios, mai furios decât îl văzusem vreodată. I se umflaseră venele la gât și mușchii i se încordaseră de-a lungul maxilarului.

Mi-am ținut respirația și m-am băgat din nou sub apă. Era rece, atât de rece încât mă dureau dinții de la atâta clănțănit, și nici nu-mi mai simțeam picioarele. Cu toate astea, mi-am împins corpul și mai jos, căutând cu furie pe fundul nisipos. Starea lui Cellie se înrăutățea și, în ultima vreme, furia, haosul și nebunia din mintea ei se năpustiseră asupra mea. Mă prefăceam că nu știam de ce, dar, de fapt, știam. Era furioasă din cauză că Jason și cu mine deveneam un cuplu. Cu cât mă apropiam mai mult de Jason, cu atât mai instabilă devenea Cellie.

N-aș fi putut spune ce mă durea mai tare, corpul din pricina efortului fizic de a mă scufunda și a înota sau sufletul.

Am rămas sub apă cât de mult am putut. Ochii mă înțepau din cauză că era murdară, dar continuam să-i țin deschiși, cercetând cu atenție fundul apei, în căutarea a ceva ce nu-și avea locul acolo. Plămânii mă ardeau și dioxidul de carbon din ei cerșea să fie eliberat. Am fost silită să revin

la suprafață. Am țâșnit deasupra apei și am inspirat cu nesaț. Jason a clătinat din cap și s-a ghemuit la mal, înmuindu-și bocancii în apă. Și-a aprins o țigară și m-a privit cu atenție.

— Te rog, ajută-mă! am țipat, trăgând în piept o gură mare de apă, aproape înecându-mă.

Corpul începea să-mi obosească și rochia mea albastră specială pe care o purtasem în ziua aceea, prima mea zi ca elevă în anul doi de liceu, mi se tot înfășură de picioare, amenințând să mă tragă în adânc.

— E o prostie. N-ai s-o găsești, a spus Jason.

Totuși și-a scos țigara din gură, și-a dat jos ghetele și tricoul și a intrat în apă.

— Are dreptate, Alice. N-ai s-o mai găsești niciodată, m-a tachinat Cellie.

Ea n-a făcut niciun gest să ne-ajute, doar stătea pe mal, cernând nisipul printre degetele de la picioare.

În timp ce Jason înota spre mine, eu m-am scufundat din nou. Nu-mi puteam permite să pierd vremea, așteptându-l să ajungă la mine. Era greu să vezi ceva în apa tulbure, așa că mi-am pus speranța în mâini ca să explorez adâncurile. Am atins o altă piatră, dar, în loc de granit rece, mâna mea a simțit un sac din pânză moale. Entuziasmul a venit și m-a părăsit cu aceeași viteză. Durase prea mult. Trecuseră prea multe minute. Cu toate astea, am întins mâna spre sac, pipăindu-l înfrigurată, ca să fiu sigură că găsisem ceea ce căutam.

Am ieșit la suprafață, ținând sacul în sus. Era îngrețoșător de greu.

— Am găsit-o! am răcnit.

Fusese legat la gură cu sfoară. Degetele mele amorțite trăgeau de noduri, încercam să le desfac, dar mi-era imposibil să mă lupt și cu apa și cu nodurile în același timp. O dată sau de două ori mi-a alunecat capul sub apă, dar am continuat să țin sacul deasupra.

— O să te înec!

Jason m-a apucat de talie și mi-a încolăcit picioarele în jurul lui.

— Te-am prins.

M-am luptat cu nodurile, clănțănind din dinți, în timp ce el înota cu mine spre mal. Când am ajuns într-un loc în care puteam sta în picioare, el a început să meargă. Am încercat să mă dau jos din spinarea lui, dar m-a ținut strâns.

— Nu, a zis. Tu ține-te de mine, iubito!

Când am ajuns pe mal și m-a lăsat jos, reușisem să desfac două din cele trei noduri. Mi-au tremurat mâinile când l-am desfăcut pe ultimul. Nu reușeam să-mi dau seama dacă tremuratul era de la răceala apei sau de la faptul că știam ce urma să găsesc în interiorul sacului de pânză. Ultimul nod a cedat cu ușurință.

Jason și-a scos pachetul de țigări din buzunarul tricoului, a luat o țigară și a aprins-o.

Am desfăcut sacul și am băgat mâna înăuntru. Am atins blana udă. Nicio mișcare, nici măcar un semn de viață. Era prea târziu. Am scos ghemul de blană. Pisicuța cu blană lungă pe care o găsisem și-o ținusem ascunsă în șopronul lui Candy aproape un an părea mică în mâinile mele.

— Nu!

Am dus pisica la piept și mi-am apăsat obrazul pe capul ei. Trupul mi-a fost zguduit de suspine. Nu mă așteptasem s-o găsesc vie, totuși sperasem.

Cellie se hlizea batjocoritor în spatele meu.

— Biata Alice. S-a zbătut mult.

Jason și-a pus tricoul pe el.

— Asta e demență curată, Cellie. De ce nu i-ai lăsat pisica în pace?

Cellie s-a schimbat la față, părând că se încrețește precum hârtia unei cărți vechi. Buza de jos îi tremura.

— Îmi pare rău. Credeam că fac o glumă. Îmi pare rău!

Și-a încrucișat brațele la piept.

— Te rog să nu fii supărată pe mine! Îmi pare rău.

Eu mă legănam înainte și înapoi. Țineam pisica la piept cu o mână și cu cealaltă săpam în pământul moale și nisipos de pe mal. Cellie m-a atins pe umăr.

— Nu mă atinge! am urlat, aruncându-i un pumn de nisip în față.

A fost surprinsă, pentru că nu mai făcusem niciodată așa ceva. Expresia ei șocată ar fi fost destul ca să mă înmoaie. Dar ceva din adâncul meu crăpase și mă simțeam înnebunită. M-am chinuit să mă ridic în picioare. Am aruncat în ea un alt pumn de nisip, apoi încă unul și încă unul. În tot acest timp strângeam pisica la piept, dorindu-mi să-i pot insufla din nou viață în trup.

— Distrugi totul. Te urăsc. Mă distrugi pe mine! am țipat, aruncând din nou în ea cu nisip.

Cellie a dat înapoi, acoperindu-și ochii.

— Am spus că-mi pare rău, Alice.

Dar nu-i părea. Știam că erau doar cuvinte goale. Nu însemnau nimic. Aer.

Jason mi-a înconjurat talia cu un braț. Pentru o clipă m-am împotrivit, dar apoi m-am întors spre el și am plâns pe umărul lui.

— Mă distruge!

— Ssst! a zis Jason, trecând o mână prin părul meu ud. Cellie, ar trebui să pleci.

— Nu mă goni! Allie?

A încercat din nou să-mi atingă umărul, dar m-am ferit, împingându-mă și mai mult în trupul lui Jason.

— 0 să-ți găsesc o altă pisică, mi-a șoptit el la ureche.

Am auzit cum scrâșnește nisipul. Cellie alerga pe plajă, spre pădure, dispărând din raza mea vizuală.

De corp mi se lipiseră nisipul și tristețea. Jason s-a așezat și m-a ținut în poală, legănându-mă, în timp ce eu plângeam. Își plimba continuu degetele

prin părul meu, apăsându-și degetul mare peste venele sub care zvâcnea sângele, și încerca să mă liniștească, să-mi alunge toate gândurile negre. Mi-a lins apa de pe față și mi-a supt stropii de apă murdară de pe buza de jos.

Am îngropat pisica în pădure, nu departe de malul râului. Hainele murate ne îngreunau mișcările, dar am reușit s-o scoatem la capăt. Rochia mea albastră era totuna, dar nu mai conta. Oricum n-aveam de gând să o mai port vreodată. Mi-ar fi adus mereu aminte de ziua asta.

După ce am terminat, am pornit cu Jason prin pădure, ținându-ne de mână. Nu mai știam unde începea el și unde mă terminam eu. Atunci mi-am dat seama de importanța a trei lucruri. Unu: îl iubeam la nebunie – o iubire fierbinte, explozivă și, poate, un pic periculoasă. Doi: pe el îl iubeam mai mult decât o iubeam pe Cellie. Trei: într-o zi, Cellie ar fi putut încerca să mă omoare la fel cum îmi omorâse pisica.

CAPITOLUL 15

COMPLICITATE

Imediat după cină, exact la ora șase treizeci, Donny vine după mine. Străbatem holul, trecem de cabinetul doctorului Goodman și ajungem la capăt, unde se află o sală de consiliu. N-am mai fost niciodată aici. E o încăpere mică, fără ferestre. Un calorifer șuieră și gâlgâie în capătul opus. Donny mă urmează înăuntru și-și ocupă locul lângă ușă.

Sara și doctorul Goodman sunt deja prezenți. Lângă ei se află un bărbat pe care nu-l recunosc, un bărbat ce pare întruchiparea dezordinii, de la costumul șifonat, până la părul vâlvoi. Stau toți trei de aceeași parte a mesei. De partea cealaltă, se află un singur scaun, care presupun că este pentru mine. Asistenta Dummel stă într-un colț. Dintr-un buzunar al uniformei sale se ițește o seringă, iar în mână are o stație radio, cu degetul mare pregătit să apese butonul de apel. Una peste alta, e cam înghesuială. Le simt privirile ațintite asupra mea ca pe un șireang în jurul gâtului.

— Alice, mă salută Sara, ridicându-se și zâmbind.

Își deschide brațele și dau să mă duc la ea, dar doctorul Goodman îi face semn să se așeze la loc, iar ea se supune. Mă încrunt la el. Sara pare neliniștită, chiar mai îngrijorată decât de obicei.

— Ia loc, Alice, zice doctorul Goodman.

Scaunul râcâie ascuțit podeaua, când îl trag ca să mă așez.

— Înainte să începem, aș vrea să stabilim niște reguli pentru întrevederea aceasta. Pentru siguranța și protecția oaspeților noștri, nu vor fi niciun fel de atingeri. Dacă la un moment dat mi se pare că această întâlnire devine nesigură pentru oricare dintre noi, ne oprim și o reprogramăm pentru altă dată, când vei fi mai pregătită. De asemenea, aș

dori să precizez foarte clar că eu consider că e prea devreme să discutăm acest subiect. Însă avocatul tău, Alice – doctorul îl arată pe tipul de lângă Sara –, a stăruit că este o chestiune urgentă și, ca atare, mi-am dat acordul. Ne-am înțeles?

Încuviințez din cap și la fel procedează și restul celor de față, chiar și asistenta Dummel.

— Prea bine.

Doctorul Goodman își aduce palmele față-n față, unindu-și vârfurile degetelor.

— Alice, îl mai știi pe domnul Robert Cohen, avocatul tău din oficiu?

— Îmi pare rău, nu-mi aduc aminte de dumneavoastră, îi spun lui Cohen, zâmbind timid.

Cohen îmi întinde mâna. Privirea mi se mută la doctorul Goodman, iar Cohen își retrage mâna, apoi și-o trece prin păr.

— Ne-am întâlnit la spital, spune el, de parcă asta îmi va ajuta memoria.

— Alice nu-și mai amintește mare lucru din timpul ședерii în spital, răspunde doctorul Goodman în locul meu. O parte din terapia ei aici este de-a o ajuta să-și recapete memoria.

Cohen dă din cap.

— Da, păi, se pare că te refaci rapid, spune Cohen, uitându-se la mine.

Fără veste, arsurile de pe umeri încep să mă mănânce, iar eu fac eforturi să rezist impulsului de a mă scărpina pe sub tricou. Caloriferul pornește singur și mici broboane de transpirație încep să se adune pe buza de sus a lui Cohen. Deschide încuietorile aurii ale servietei așezate dinaintea sa.

— Oricum, cred c-ar trebui să trecem direct la subiect.

Scoate un teanc gros de hârtii, legate între ele.

— Procurorul ne-a făcut o propunere foarte generoasă în privința cazului tău.

Îmi întinde câteva hârtii.

Iau hârtiile și le așez pe masă, în fața mea. Îi arunc avocatului o privire nedumerită.

— Nu înțeleg.

— Da, păi…

Cohen se foiește în scaun. Scoate din buzunar o batistă pătată și își șterge fruntea.

— Îmi cer scuze. Nu explic eu prea bine…

Doctorul Goodman intervine:

— Ce vrea să spună domnul Cohen, Alice, este că au avut loc câteva progrese în cazul tău. Domnul Cohen a colaborat cu procurorul pentru o înțelegere în ceea ce te privește, iar astăzi au reușit să ajungă la un consens.

— Bine.

— Din păcate, înțelegerea asta are o durată determinată și expiră foarte curând. De aceea a trebuit să ne întrunim în seara asta.

— Da, mulțumesc, spune Cohen. Da, înțelegerea. Cred că este o ocazie importantă pentru tine, Alice. Ceea ce o face atât de importantă este faptul că n-ai să fii condamnată la închisoare. Condamnarea ta va trebui executată aici, la Savage Isle, și durata ei va fi stabilită de doctori, nu de judecător sau de un juriu.

Urmăresc cu degetul cuvintele de pe foaie. Se amestecă laolaltă într-un amalgam de jargon avocățesc pe care nu-l înțeleg. Degetele mi se opresc deasupra unui acronim.

— Ce înseamnă NVMN?

Pe buza de sus a lui Cohen se adună mai multă nădușeală, iar gura pare că a început să caute cuvintele potrivite:

— NVMN este un termen juridic și înseamnă că acuzatul, tu, nu este responsabil pentru acțiunile sale din cauza unei afecțiuni mintale sau psihologice. Și, din moment ce tu nu-ți aduci aminte ce s-a întâmplat în noaptea aceea – atunci avem un caz clar de NVMN.

Trag aer în piept cu dificultate. De ce se învârte în jurul cozii?

— De la ce vin, *mai exact*, inițialele acestea? insist eu și îl ațintesc pe Cohen cu privirea.

Cohen pare că se face mic, înainte să răspundă:

— NVMN înseamnă „nevinovat din motiv de nebunie”.

Împing hârtiile din fața mea de parcă mi-ar putea arde mâinile.

Cohen oprește teancul să cadă de pe masă, lăsându-și mâna pe el ca un prespapier.

— Eu nu sunt nebună.

Cohen se bâlbâie și fața îi devine roșie și congestionată.

— Alice, cred că ar trebui să iei în considerare acest apel, intervine doctorul Goodman.

Să-l iau în considerare? Cum aș putea? În primul an de liceu, ni s-a dat de citit, pentru ora de engleză, *Vrăjitoarele din Salem*[19]. Mă rog, eu n-am citit-o. Am văzut filmul, cel cu Winona Ryder. Într-una dintre scenele finale, John Proctor este condamnat pentru vrăjitorie și se gândește dacă să semneze sau nu o confesiune. Ține un mare discurs despre numele său, despre cum a fost deja deposedat de tot ce avea, și strigă: „Lăsați-mi numele!” Ei, în clipa asta și eu sunt *un fel de* John Proctor.

— Nu, spun liniștit.

— Nu? se încruntă doctorul.

— Nu vreau să pledez nevinovată, căci nu sunt nebună, și nu semnez înțelegerea.

— Alice, eu cred că este spre binele tău, continuă doctorul Goodman.

— Eu nu cred.

Mă ridic în picioare.

Cohen privește neliniștit de jur-împrejurul camerei. Donny face un pas înainte, însă doctorul Goodman îi face semn să stea pe loc.

— Te rog, Alice, zice Sara, cu glas coborât și cu multă blândețe, care parcă taie prin mine.

Mă prăbușesc înapoi pe scaun. Sara împinge hârtiile spre mine. Chiar înainte să le iau, își lasă mâna peste a mea. Îi privesc mâinile cu atenție: sunt mâini care reprezintă viața pe care aș fi putut

s-o am și eu. Are unghii curate și piele netedă, fără niciun cusur. Doctorul Goodman stă foarte drept în scaun, dar nu-i dă la o parte mâna Sarei, cum a făcut înainte.

— Citește-le, zice ea.

Și le citesc, pentru că Sara mi-a cerut asta. Pentru că, într-o altă viață, aș fi putut fi ea.

∵

Îmi ia douăzeci de minute să citesc tot rezumatul înțelegerii dintre avocat și procuror, și nu pricep cea mai mare parte. Firește că este pomenit și numele lui Cellie. Îmi sar în ochi termeni precum *complice*, *accidental* și *în necunoștință de cauză*. Cohen transpiră atât de tare, încât mi-e teamă că se va deshidrata. Ridic privirea, din când în când. Sara și doctorul Goodman mă urmăresc îndeaproape. Ajung la ultima pagină, pe care se află o linie cu un spațiu gol deasupra, unde trebuie să semnez. Procurorul a semnat deja. Mă holbez până când mi se umezesc ochii și totul devine încețoșat.

Sara mă strânge de mână.

— Cred că așa e cel mai bine pentru tine, spune ea. Poți da toate acestea deoparte, ca să te concentrezi asupra terapiei de aici. În curând, vei împlini optsprezece ani și te poți maturiza foarte mult într-un an. Încă nu e prea târziu să te gândești la facultate, să te gândești la viitorul tău.

Îmi plec capul și câteva lacrimi mi se rostogolesc pe obraji. Le șterg repede, înainte să le vadă cineva. *Taci și înghite*, *Alice.*

— Tot ce am de făcut este să semnez?

— E alegerea ta, la fel ca toate celelalte. *Tu* deții controlul, spune Sara. Dacă te vei concentra, dacă te vei deschide cu adevărat, vei putea ieși de-aici destul de repede. Vei putea să începi o nouă viață.

Ce spune ea sună ispititor. E ca mărul din Grădina Edenului. Numai că știm cu toții cum s-a terminat povestea aceea. Sara îmi promite aceleași lucruri pe care mi le-a promis Jason înainte de

marea noastră evadare – un viitor plin de posibilități, departe de Cellie. Tot ce trebuie să fac este să semnez. Să mărturisesc o crimă pe care n-am comis-o. Să recunosc că am jucat un rol neînsemnat, fără voia mea, în moartea celui mai bun prieten al meu. Să recunosc că sunt instabilă și poate, doar poate, un pic periculoasă.

Dar Jason s-a înșelat și la fel se înșală și Sara. De Cellie nu voi scăpa. Mi-o imaginez plimbându-se în sus și-n jos prin mica ei celulă din pavilionul D, murmurând incoerent, strivind muște pe pereți și așteptând, pândind ocazia, momentul în care o ușă va fi lăsată nesupravegheată sau în care un supraveghetor nu va fi atent la ea. Și atunci va veni după mine.

Ridic stiloul care a apărut lângă mine ca prin farmec. Să semnez acest document, îmi dau eu seama, este doar un mijloc de a atinge un scop. Numai că nu e scopul pe care și-l imaginează Sara, doctorul Goodman sau domnul Cohen. Nu pot ajunge la Cellie, cât timp port o brățară roșie sau stau închisă în spatele unor gratii. Și trebuie să ajung la ea înainte să ajungă ea la mine. Mâna îmi ezită deasupra hârtiei. Îmi mușc buza. O parte din mine simte că merit asta. Este prețul pe care trebuie să-l plătesc. Am iubit-o. Și, din cauză că am iubit-o, i-am fost complice. Cum a spus Chase? *Mă tem că n-am să fiu niciodată în stare să mă iert.* Și eu.

Îmi scriu numele în locul desemnat. Și, cât ai clipi, sunt cu un pas mai aproape de Cellie și de eliberare.

Tot aerul pare că inundă la loc camera. Cohen înșfacă repede contractul, de parcă s-ar teme că o să mă răzgândesc, o să-mi șterg numele. Îl îndeasă în servietă și-mi dau seama că de-abia așteaptă să plece acasă și să se spele ca să scape de mirosul de spital. Mă întreb dacă are o familie, vreo doi copii, o soție. Poate că-i va îmbrățișa ceva mai strâns la noapte și le va povesti despre fata pierdută și sora

ei geamănă piromană, care trăiește într-un spital de boli mintale.

Sara mă îmbrățișează, ignorând încă o dată regula „fără atingeri” a doctorului. Cohen și Sara pleacă împreună, iar eu mă împotrivesc impulsului de a-mi încolăci brațele în jurul Sarei, implorând-o să mă ia cu ea.

— Astăzi ai făcut un mare progres, Alice, îmi spune doctorul Goodman și îi face semn asistentei Dummel să se apropie. Cred că ești pregătită să scapi de anumite restricții.

Asistenta Dummel scoate din buzunarul halatului o pereche de foarfeci argintii. Mă apucă de încheietură și metalul rece îmi apasă pe piele.

Dintr-un foc, îmi taie brățara roșie și mi-o înlocuiește cu una galbenă. Mă frec involuntar acolo unde m-a apăsat foarfecă. Doctorul îmi spune că pot pleca, iar Donny mă conduce înapoi în cameră.

Amelia stă întinsă în patul ei. Nu-i văd fața din cauza unei reviste, iar ea nu o lasă jos când aude că intru. Mă sui în patul meu, îmi trag cearșafurile peste cap și las tăcerea dintre noi să devină din ce în ce mai grea, plină de lucrurile nerostite.

Mai târziu, asistenta Dummel bate la ușă. Mi-a adus hainele, spălate și împăturite frumos. Deasupra hainelor se află o pungă de plastic cu menajeria mea de hârtie și un teanc de coli în culori strălucitoare, pentru origami. Mi le înmânează, iar eu le așez pe comodă. Hotărând că mai pot sta o vreme îmbrăcată în salopetă, rămân pe marginea patului și mă uit la haine până când culorile încep să se amestece între ele. Dintr-un motiv pe care n-aș ști să-l descriu, gândul de-a mă schimba în hainele mele, în ciuda faptului că sunt curate și miros frumos, mă face să mă simt murdară.

Sunt surprinsă când simt salteaua lăsându-se sub greutatea Ameliei. S-a așezat lângă mine. La

încheietură are o brățară roșie. Îmi trosnesc degetele.

— Le-am spus despre aparatele de ras, îi mărturisesc. Îmi pare rău dacă te-am vârât într-un bucluc și mai mare.

— E-n regulă.

Se împinge cu umărul în umărul meu.

— Mersi pentru șoarece.

Nu fusesem sigură că găsise șoarecele din hârtie gri pe care-l făcusem pentru ea. Se ridică și se duce la comoda ei, scotocește prin sertare, apoi se întoarce cu șoarecele de hârtie.

Îl iau de la ea și îi ating una dintre urechile în formă de triunghi.

— Cum ar trebui să-l numim?

— Ce zici de Clovis?

Râd.

— Clovis este un nume îngrozitor.

Se strâmbă și își duce mâna la inimă, prefăcându-se indignată.

— Clovis e numele bunicului meu. Înseamnă „luptător”.

Zâmbește, îmi ia șoarecele din mână și se întoarce la comodă.

— Îmi pare foarte rău, să știi, spun eu, încetișor.

Umerii îi înțepenesc o clipă, apoi se relaxează.

— E-n regulă, Alice. Serios. Nu știu ce-a fost în capul meu când am furat aparatele alea de ras.

Se oprește și așază șoarecele în sertar.

— Am o experiență urâtă cu obiectele ascuțite.

DIN JURNALUL LUI ALICE MONROE

Exact la ora 12:01 a.m., a doua zi după cea de-a șaisprezecea noastră aniversare, Cellie și cu mine ne-am sărbătorit ne-aniversarea, împreună cu Jason. El ne-a cumpărat fiecăreia o plăcintă cu mere, cu o crustă din fâșii de aluat împletite, în mijlocul cărora ardea câte o lumânare. Din moment ce vremea se răcea și Mama Natură trăgea

cortina toamnei peste vară, am început să reparăm șopronul din fundul curții lui Candy. Am transformat șopronul în locul nostru preferat, înglobând în el o părticică din noi înșine. Jason a pictat pereții cu siluetele unor copii ce țineau pistoale în mâini. Cellie a adunat păpuși și animale împăiate de prin tot cartierul și le-a atârnat de tavan. Iar eu am făcut porumbei din hârtie albă și i-am legat între capetele de păpuși și ursuleții de pluș plini de noroi.

Am suflat în lumânări, în timp ce Jason și-a aprins un joint. A tras un fum lung, iar aerul s-a umplut de mirosul de marijuana și de benzină. Șopronul era și locul în care lui Jason îi plăcea să-și țină substanțele catalizatoare.

M-am uitat la plăcinta mea.

— Rahat, n-avem nicio furculiță! am exclamat.

— Aduc eu imediat, a sărit Cellie.

De când îmi înecase pisica fusese foarte drăguță cu mine, încercând să construiască o punte peste actul acela de trădare. Deja îi știam nebunia suficient de bine încât să-mi dau seama că venea în valuri. În momentul acela era la reflux.

De îndată ce ușa s-a închis în spatele ei, Jason mi-a oferit jointul. În mod normal, i-aș fi refuzat propunerea, aș fi strâmbat din nas și mi-aș fi întors capul, dar în seara aceea am vrut să încerc. Am vrut să aflu cum te simți când fumezi așa ceva. L-am luat de la el peste plăcintă și un pic de scrum a căzut chiar în mijloc. L-am ținut ca pe o țigară și am tras un fum lung, scoțând mici colăcei rotunzi când l-am suflat, de parcă aș fi fumat o viață întreagă. Drogul mi-a luat-o la vale prin corp ca un vin bun.

— De primă clasă, iubito, mi-a spus el.

I-am zâmbit un pic diferit și mi-am înfipt mâna liberă în plăcintă. Am scobit un căuș de umplutură lipicioasă de afine amestecată cu aluat fraged și l-am dus la gură, sugându-l de pe degete.

Privirea lui Jason a devenit înfocată. A gemut și s-a trântit pe spate, într-un fotoliu-sac. Am călcat jointul cu piciorul, stingându-l, mi-am dat capul pe spate și-am râs. Totul mi se părea foarte amuzant și simțeam că plutesc. M-am dus de-a bușilea până la Jason, m-am suit pe el și am încălecat peste șoldurile lui.

Avea ochii pe jumătate închiși și mâinile i s-au strecurat în jurul meu, înlănțuindu-mă.

— Ești un animal, l-am auzit spunând.

Am râs din nou, de data asta ceva mai încet, mai răgușit. Apoi l-am mânjit cu plăcintă pe buze.

— Vrei să ne jucăm? m-a întrebat.

Gura i s-a arcuit într-un zâmbet pervers. Apoi, mai iute ca fulgerul, m-a răsturnat și s-a suit peste mine. Mâinile lui mi-au imobilizat încheieturile.

— Doamne! a exclamat, aplecându-se peste mine, apoi vocea i-a devenit aproape solemnă: Te iubesc în cel mai rău mod cu putință.

A lins plăcinta de pe buzele mele și apoi s-a aplecat pentru un sărut mult mai apăsat.

Ușa șopronului s-a deschis cu un scârțâit. Ceva a căzut pe jos, scoțând un clinchet metalic pe beton. Ușa s-a trântit la loc și s-au auzit niște pași rapizi, stingându-se în depărtare.

Pentru o clipă, grija mi-a făcut trupul ca de cârpă. Mi-am zis că ar trebui să mă duc după Cellie. Să o fac să înțeleagă că aveam nevoie de amândoi. Să-i spun că-mi aduc aminte de ultima îmbucătură de tort și că n-am să uit niciodată. Dar apoi am simțit pe gât buzele lui Jason. Își vârâse mâinile în părul meu și corpul i se mișca deasupra mea. Iar grija mi s-a topit sub căldura lui. Și nu mi-a mai păsat. Nu mi-a mai păsat deloc. Nu mă puteam gândi decât că *sunt a lui. Trup și suflet sunt a lui. Sunt a lui.*

CAPITOLUL 16

HIP-HOP ȘI FERICIRE

Marțea au loc excursii în aer liber și, din moment ce am avansat la statutul de brățară galbenă, am voie să merg și eu. Amelia încă mai poartă brățară roșie, și e bosumflată.

— O să-ți aduc ceva când mă întorc, îi spun.

Suntem în camera noastră și tocmai am reușit să mă schimb, lăsând deoparte salopeta uzată și îmbrăcând hainele mele obișnuite.

— Ce porcărie! Tu ți-ai tăiat părul *după* ce am luat-o eu razna. Ar fi trebuit să primesc o brățară galbenă până acum.

Bănuiala mea este că ei i s-a dublat pedeapsa, o dată pentru acrobația cu Elvis și o dată pentru șterpelirea aparatelor de ras. Chiar dacă ne-am lămurit și mi-am cerut scuze, încă pare fragilă și nu întru totul ea însăși. Camera Tăcerii îți face asta.

Brățara roșie de la încheietură îi alunecă în jos. Cicatricele par mai alburii, astăzi. A mai slăbit, și cicatricele îi ies în relief pe pielea uscată, arătând mai încrețite și mai urâte. Pot număra cel puțin cinci, încrucișate, pe sub arsurile de țigară. Ciudat, până acum nu le observasem.

Îmi fac de lucru cu tivul hanoracului și mă gândesc la înțelegerea cu procurorul și la ușurarea din ochii Sarei și ai doctorului Goodman când am semnat documentul. Cum mi-am vândut numele pentru câteva hârtii de origami și o brățară galbenă, încerc să mă conving că este bine pentru ce are să urmeze. Trebuie să rămân cu un pas înaintea lui Cellie și nu pot face asta dacă sunt închisă la izolator. Bunicul obișnuia să spună că, uneori, trebuie să te faci frate cu dracul ca să treci puntea. Înțelegerea cu procurorul este o daună colaterală.

Amelia scoate un sunet parțial mârâit, parțial scâncet. Își încrucișează brațele, se smiorcăie și se trântește înapoi pe pat.

— Nu-i corect. Aș vrea ca părinții mei să vină și să mă ia. Ar cam fi timpul să vină, știi?

Acum numai despre asta vorbește, despre părinții ei care trebuie să sosească. Se agață de speranța asta. Nu-i mai amintesc că și dacă părinții ei ar veni, nu li s-ar permite să o vadă. Ea nici măcar n-ar afla că ei au trecut pe aici. Ar fi întorși din drum la ușă. Pe de-o parte, mă întreb dacă ea chiar are părinți. N-au vizitat-o niciodată. Și am mai văzut în orfelinate copii ca ea. Copii care spuneau întruna că părinții lor aveau să vină curând. Priveau pe ferestre, pândind mașini familiare care să treacă pe stradă și apoi se simțeau dezamăgiți când nu venea nimeni. Și Jason fusese așa. Totuși – încă nu pot împăca băiatul plin de speranță care fusese cu tânărul dezaxat care devenise.

— Nu-i corect, aprob eu.

Mă așez pe pat, lângă Amelia.

— Dacă aș putea, ți-aș da ție brățara mea.

Zâmbește, dar slab și distant. Aș vrea să o capăt înapoi pe vechea Amelia. Cea care o numea pe Monica mâncătoare de rahat și spunea că poartă chiloți murdari.

— Cine știe? zice ea. Poate că, până veniți voi înapoi, eu voi fi plecată.

Cuvintele ei mi se așază ca o greutate în capul pieptului. Îmi iau la revedere de la ea, promițându-i încă o dată că-i voi aduce ceva de afară. Nu știu ce anume, căci nu am niciun ban. Poate o frunză, un bulgăre de pământ, o gură de aer proaspătă?

Mă întâlnesc cu ceilalți pacienți care au voie să iasă. Ne adunăm în camera de recreere. Tuturor ni se fixează dispozitive de monitorizare la gleznă și ni se dau instrucțiuni clare despre comportamentul în public. Un tip cu părul împletit în codițe face un gest obscen. Chase stă la câțiva pași distanță, cu

căștile în jurul gâtului. Doctorul Goodman și asistenta socială stagiară ne însoțesc, împreună cu alți câțiva supraveghetori și asistente, inclusiv Dummel. Tot personalul este îmbrăcat cu haine obișnuite.

Suntem scoși afară și ne suim într-un autobuz școlar galben. Îmi fac loc pe culoarul îngust dintre bănci și ocup un scaun pe la mijloc. Cineva a scris cu o cariocă pe spătarul din vinilin verde și uzat din fata mea: M-AM PIȘAT UNDE TE-AI AȘEZAT TU. Gura mi se arcuiește într-un zâmbet. Ridic picioarele și acopăr cu ele mare parte din scris. Chase se trântește pe locul de lângă mine. Monica trece pe lângă noi cu nasul pe sus.

— Ea de ce crezi că a fost internată? mă întreabă Chase în șoaptă.

Îmi mușc buza.

— N-am idee. Probabil că nu se poate opri din desenat penisuri peste tot.

Chase râde.

— Vrei să asculți muzică?

— Depinde.

— De ce anume?

— Ce ai?

— Azi am avut chef de niște gangsta rap, ce zici?

— Zic că e cu atât mai bună, cu cât e mai spurcată.

— M-am gândit eu că așa ai să zici.

Chase își pune căștile, dar întoarce una spre mine. Mă aplec spre el și-mi lipesc urechea de cască. Dă volumul mai tare. Începe o melodie ritmată și aud unele dintre cele mai îngrozitoare versuri pe care le-am ascultat vreodată. N-am mai auzit niciodată cuvintele mamă, coaie și colac de veceu combinate într-un mod atât de creativ. Ascultăm tot drumul până la grădina botanică. Chase bate darabana pe picior în ritmul muzicii și eu mă sprijin de el, dorindu-mi ca ziua asta să nu se mai sfârșească niciodată. Să pot simți vântul

prin geamurile deschise, să simt mirosul de plastic al scaunelor și pe cel de ploaie până la sfârșitul sfârșitului. Ca această fericire calmă să nu dispară niciodată și să pot păstra acest moment doar pentru mine, tot restul vieții.

Din jurnalul lui Alice Monroe

Cellie, Jason și cu mine ne-am oprit la un magazin mic, un refugiu anonim pentru camionagiii de pe Autostrada 101, în drum spre plajă. Lui Cellie îi plăceau mult popasurile pentru camioane. Chiuleam de la școală. De fapt, Cellie și Jason chiuleau. Eu doar îi însoțeam, incapabilă să rezist zâmbetului dulce al lui Jason și gropițelor care-i apăreau în obraji. În plus, nu pierdeam mare lucru din cursuri. Jason anunțase că e o amenințare cu bombă (ideea lui Cellie), așa că oricum cursurile se suspendaseră, o vreme.

Jason mă ținea cu un braț, lipindu-mă strâns de el. În fața noastră, Cellie făcea piruete și râdea.

— Ups! a exclamat, când a dărâmat de pe raft o sticlă cu lichior.

Jason a chicotit. Tipul de la casă, care arăta de parcă inhalase prea multe gaze de eșapament de-a lungul anilor, s-a încruntat. S-a dus în spate, a luat o mătură și a venit să curețe. Cellie s-a apropiat de tip. Puțin prea mult. A început să flirteze cu el, să se hlizească și să-l atingă pe piept. În timp ce ea îi distrăgea atenția, Jason a intrat în spatele tejghelei și a început să-și îndese în buzunare țigări, bani și bilete de loterie. Eu am rămas pe loc, mai aproape de Cellie. Chiar dacă mă simțeam mai în siguranță lângă Jason, am considerat că era mai bine pentru tip dacă acum rămâneam aproape de Cellie. În felul ăsta puteam interveni, dacă ea ar fi sărit calul. Tipul și-a scos șapca și și-a șters ceafa. Pe tricoul de lucru pătat de benzină avea brodat numele, *Earl.*

— Ești sigură că ai optsprezece ani? a întrebat-o Earl pe Cellie.

— Aproape optsprezece.

Îl privea cu niște ochi mari, larg deschiși, și își răsucea o șuviță de păr pe după deget. Noi de-abia împliniserăm șaptesprezece ani, mai aveam până la optsprezece.

— Ei, atunci…

S-a îndepărtat, târșâindu-și picioarele. Când și-a ridicat din nou capul, ceva nu era în regulă. Privea într-un punct fix, foarte concentrat, cu trupul încordat. Cellie și-a dat seama. I-a urmărit privirea. Earl se holba în oglinda rotundă care stătea atârnată într-un colț al magazinului, chiar deasupra lăzilor cu bere. Oglinda convexă reflecta trei sferturi din magazin și chiar în mijlocul imaginii era Jason, cu mâinile în casa de marcat, cu o țigară neaprinsă în gură. Cellie și-a rotunjit buzele într-o exclamație mută.

— E timpul să plecăm, Allie.

M-a înșfăcat de braț și m-a tras după ea, din greșeală sau poate intenționat băgându-mă între ea și Earl.

Chiar dacă Earl s-a prins mai greu ce se întâmpla, a reacționat cu iuțeală. M-a apucat de mână, strâns.

— Hei, nu pleacă nimeni! a zis apăsat.

Răsuflarea lui era stătută și acră. Mi-a adus aminte de Roman, ceea ce m-a făcut să tresar.

Jason s-a năpustit asupra lui într-o clipă. A sărit peste tejghea, trântind casa de marcat și risipind bomboanele.

— Jos labele de pe ea!

Degetele lui Earl mi s-au înfipt în piele, iar carnea din jurul lor a căpătat o nuanță de un purpuriu murdar.

— Jason!

Eram înspăimântată. Lacrimi mari mi-au izvorât din ochi. Eu nu eram dură. Dacă Earl ar fi prins-o

pe Cellie, ea l-ar fi scuipat în față și i-ar fi tras una între picioare.

Înainte să realizez ce se petrece, înainte chiar s-apuc să clipesc, Jason l-a atacat pe Earl. Și el, și Cellie. Ea l-a zgâriat pe față și l-a lovit în fluierul piciorului. Strânsoarea lui Earl a rămas ca de menghină și, când a început să se clatine și să se aplece ba în față, ba în spate, ca un turn în timpul unui cutremur, am căzut amândoi. Am căzut grămadă, pe podea. Cellie m-a ajutat să mă rostogolesc de sub el, apoi ne-am dat deoparte, sprijinindu-ne cu spatele de geamul vitrinelor frigorifice.

Uluite, l-am urmărit pe Jason lovindu-l cu pumnii pe Earl. Pumn după pumn, până când fața lui Earl s-a transformat într-un purpuriu murdar, asemenea vânătăilor de pe brațul meu. Până când mâinile lui Earl au coborât, nemaifiind în stare să-și apere fața. Până când Earl a rămas complet nemișcat și Jason și-a vărsat toată furia. Zgomotul bătăii încă mai plutea în aer. Un pumn izbind un obraz, rupând un os, pârâind ca pietrele spărgând un geam. Apoi, deodată, s-a făcut mai liniște decât în timpul unei ninsori fără vânt.

Jason mi-a atins fața și a descoperit că-i umedă, de la lacrimile mele și de la sângele lui de pe mâini.

— Ești bine? m-a întrebat.

Am tresărit și mi-am întors capul. Din nu știu ce motiv, tot ce puteam vedea era chipul lui Roman, suprapus peste chipul lui Jason. Îmi amintesc că a fost pentru prima oară când mi-a fost frică de el. Eram înfricoșată și îngrețoșată.

— Cred că l-ai omorât, a zis Cellie, de lângă mine.

Se holba la Earl cu o curiozitate morbidă.

Jason a aruncat o privire peste umăr la Earl, care zăcea într-o poziție nefirească.

— Încă mai respiră, a spus Jason și a ajutat-o pe Cellie să se ridice. Ar trebui s-o ștergem, a

adăugat, întinzându-mi o mână. Ar putea veni poliția.

Însă eu nu i-am luat mâna. M-am ridicat singură, cu ochii pironiți asupra lui Earl.

— El a cerut-o, Allie, a zis Cellie.

Cine ar cere să încaseze o bătaie soră cu moartea? Jason și-a aprins o țigară. Sângele de pe mâinile lui au mânjit hârtia țigării. A început să fumeze, iar roșul a început să se usuce – arzând și transformându-se în scrum.

— Trebuie să plecăm, iubito. O să-și revină.

Eu tot nu m-am mișcat. Picioarele îmi prinseseră rădăcini în podeaua acoperită cu gresie.

— Uite, a oftat el, dacă te face să te simți mai bine, o să sunăm la numărul de urgență de îndată ce pornim la drum, să le dăm adresa.

Eram încremenită. Un bloc de gheață îmi rămăsese blocat în piept, iar sângele mi se răcise în vene. Earl era atât de nemișcat. Și respira atât de încet.

Cumva, nu știu exact cum, am reușit să mă întorc la mașină, încet, împleticit și încă nevenindu-mi să cred. Am plecat. Jason n-a făcut cum a zis. N-a oprit ca să sune la numărul de urgență. A continuat să conducă, iar eu am privit copacii unindu-se unul cu altul, părându-mi-se că sunt învăluiți într-o pâclă roșie și apoasă.

CAPITOLUL 17

GRĂDINA

Grădina botanică japoneză e ca o simfonie pentru ochi. Chiar dacă e iarnă, peste tot se văd culori strălucitoare. Se suprapun și curg una într-alta, creând o bogăție de nuanțe de verde, roșu, galben, maro și gri pe care cu greu ți le poți imagina. Norii de deasupra noastră sunt încărcați de ploaie, dar deocamdată e uscat. O ghidă ne întâmpină la poartă. E bătrână și pare să nu-i pese că grupul de copii din fața ei vine de la Savage Isle. Ne face un tur complet, indicându-ne anumite plante și vorbindu-ne despre importanța echilibrului și simetriei în grădinile japoneze. Supraveghetorii, asistentele și doctorul Goodman se răspândesc, încadrând grupul de copii. Chase și cu mine rămânem mai în urmă, aproape de Donny.

Ploaia a atins tot ce se afla în grădină. Stropi mărunți au rămas în continuare pe frunze și sclipesc pe aleea de pietriș. Ghida oprește grupul ca să arate ceva. Eu îmi privesc reflexia într-o băltoacă. Îmi dau gluga jos. Mă gândesc la cât de mult îi plăcea lui Jason părul meu și cum obișnuia să-și plimbe degetele prin el.

Spunea că-i aduce aminte de lemn negru și de pământul dintr-o pădure deasă. Cine-a mai auzit că murdăria arată frumos?

Din afara grădinii, dincolo de zid, se apropie un camion, unul mare, atât de mare, încât îi poți simți greutatea de câteva tone zguduind betonul.

— Aș putea fi o criminală, spun eu.

Chase arcuiește o sprânceană, deși nu pare surprins, ci doar vag interesat. Deja s-a obișnuit cu mine, cu comentariile mele neașteptate, cu momentele în care dau frâu liber gurii mele spurcate.

— Chiar așa?

Ni s-au oferit douăzeci de minute de voie, în grădină. Supraveghetorii, asistentele și doctorul Goodman se plimbă cu ochii în patru prin perimetrul îngrădit.

Îmi pun la loc gluga pe cap.

— Da. Nu sunt sigură, îi răspund.

Chase cotește la dreapta, îndreptându-se spre un pod arcuit ce duce într-o grădină separată, în care se află o pagodă cu panouri shoji și un helești cu pești koi.

— Ei, probabil că asta ar fi ceva ce ți-ai aminti, nu crezi? E ca un tatuaj pe față sau ca mersul pe bicicletă. Chestiile astea nu se uită.

Chicotesc și nu-i spun că încă n-am învățat să merg pe bicicletă. Ne îndreptăm spre pagodă și-mi plimb degetele pe hârtia delicată a panoului shoji. Pagoda străjuiește helești, în care pești koi portocalii și roșii ca macul săgetează în toate direcțiile. În timp ce peștii taie apa, clipocitul produs seamănă cu un foarte liniștitor cântec de leagăn.

— M-au acuzat de moartea lui Jason. Mi-au oferit o înțelegere: să pledez nevinovată pe motiv de nebunie.

Chase se strâmbă.

— Iisuse, spune și intră în pagodă.

— Am acceptat.

Îi urmăresc cu atenție reacția, așteptând să-i văd oroarea.

Panoul shoji îi aruncă umbre mișcătoare pe față, astfel încât nu-i pot citi expresia.

— De ce?

Pășesc și eu înăuntru. Pagoda miroase a lemn de cedru proaspăt tăiat, a ulei de lămâie și a apă de ploaie. Pare o binecuvântare picată din cer.

— Altminteri, ar fi trebuit să merg la tribunal, la proces, iar acolo ar fi fost și Cellie. Și aș fi putut intra la închisoare. Pledând NVMN, rămân la Savage Isle și aș putea ieși mai devreme.

Sau să ajung mai devreme la Cellie, adaug în gând.

— Crezi că ești nebună?

Își scoate șapca și-și trece degetele prin păr.

Prin fața ochilor îmi trec tot felul de imagini: instantanee alb-negru care sângerează color – trupul nemișcat al lui Earl, învinețit și zdrobit. Surâsul parșiv al lui Cellie. Jason fumând o țigară însângerată.

— Nu știu, răspund și mă înfior. Nu cred că sunt nebună. Dar cred că este ceva în neregulă cu mine. Cred că în mine zace ceva întunecat, care atrage persoane nepotrivite, de care apoi începe să-mi pese.

Pe obraz îmi alunecă o lacrimă. Doamne, de câte ori am plâns în fața lui Chase?

— Atunci, ce spune asta despre mine? întreabă Chase și rămâne nemișcat în centrul pagodei, cu mâinile în buzunare și cu șapca pe cap.

Are din nou fața umbrită, de data asta de cozorocul șepcii, astfel încât nu reușesc să-mi dau seama ce vrea să spună, ce mă întreabă de fapt.

— Despre tine? întreb eu, confuză.

— Da, despre mine. Ai zis că e ceva în neregulă cu tine – și cu persoanele de care alegi să-ți pese. Ce spune asta despre mine? Despre noi doi?

E furios. L-am mai văzut scos din fire o singură dată, pe câmp, când am crezut că era Jason, scăldat în lumină și în electricitate. Dar atunci era în primul rând confuz și speriat. Însă acum văd la el un nou tip de furie, apărută pentru că se simte rănit.

Peste noi plutesc voci, peste noi și peste plante, strecurându-se prin panourile shoji, deși sunt departe. Suntem încă singuri. Mă dau un pas înapoi, rezemându-mă cu spatele de unul dintre stâlpii de lemn care încadrează panourile.

— Nu știu.

Face câțiva pași, intrând în spațiul meu personal. Și-a aplecat capul și a zis:

— Sunt eu una dintre persoanele nepotrivite?

Îmi ajunge la nări parfumul plăcut al balsamului său de rufe și încă un miros, unic, doar al lui Chase. Mă gândesc la toate expresiile lui Chase – fața lui calmă, atunci când a venit la mine în cameră și mi-a adus compilația aia oribilă, cu muzică din anii optzeci. Seninătatea lui veselă, atunci când îmi spune cele mai proaste bancuri din lume. Le compar cu ale lui Jason, cu expresia acestuia plină de dorință când privea arzând casa lui Roman. Cu trăsăturile dure, care nu păreau niciodată mișcate de vină sau regret, nici măcar atunci când aproape că l-a omorât pe Earl. Oare Chase este o persoană nepotrivită pentru mine?

— Nu, șoptesc eu.

În mod cert nu.

Îmi oferă o jumătate de zâmbet, unul făcut din fericire și din altceva, pe care nu-l pot deslușI – vină, poate și regret, dar nu, ceva nu se potrivește. De la câțiva pași distanță se aud voci estompate, niște pacienți ce stau de vorbă, râsul plin de încredere al unui supraveghetor sau al unei asistente. Dar aici suntem la adăpost. Nimeni nu ne poate vedea.

Îi studiez fața lui Chase. Cicatricea lui prea albă, ochii deschiși la culoare, curbura obrazului și conturul buzelor. Stăm aproape unul de celălalt, atât de aproape încât îi pot simți căldura corpului. A trecut mult timp de când nu m-am mai simțit încălzită.

— Povestește-mi despre el.

Se referă la Jason.

— Povestește-mi în ce fel era persoana nepotrivită. L-ai iubit?

Îmi umezesc buzele brusc uscate. Închid ochii și mă gândesc la Jason, la ochii săi verzi și la părul lui. Încerc să-mi amintesc cum îmi plimbam mâinile prin buclele lui. L-am iubit pe Jason, dar dragostea pe care o nutream pentru el devenise din ce în ce mai străvezie. Întotdeauna mă gândeam că

el era cavalerul meu, cel care mă ținea departe de calea întunericului, dar acum știu că el doar mă conducea pe o altă cale, cu mult mai întunecată. Și, totuși, răspund cu sinceritate la întrebare.

— Da, l-am iubit.

Probabil, o parte din mine îl va iubi mereu.

— Crezi că ai mai putea iubi vreodată pe cineva la fel?

Deschid ochii. Nu știu dacă vreau să mai iubesc vreodată pe cineva la fel, arzător, orbește.

— Nu cred că i-ar putea lua cineva locul.

Însă Chase e aici. Jason a murit, Chase e aici.

— Pe de altă parte, nu cred că există o singură mare iubire sau că nu avem decât o singură șansă la fericire.

O spun pentru că, dacă aș crede asta – că nu putem iubi decât o singură dată în viață – ar însemna că probabil eu n-aș mai iubi niciodată pe nimeni. Împrejurările mi-au forțat mâna. Îi ating fața lui Chase, urmărindu-i cicatricea cu degetele, pe unde e mai netedă și mai adâncă. Și, în sfârșit, îi pun întrebarea pe care am vrut de atâta timp să i-o pun:

— Tu de ce ești aici? De ce ești internat la Savage Isle?

Închide ochii, de plăcere sau de durere, nu-mi dau seama, poate amândouă.

— Am făcut ceva cuiva. Am rănit o persoană… pe care o iubeam. Am dezamăgit pe cineva.

Înghite un nod din gât și închide ochii, strâns. Tot nu mi-a răspuns la întrebare. O ocolește. De ce atâtea secrete? Face un pas în spate, ceea ce mi se pare că nu reprezintă decât o recunoaștere a vinovăției.

Eu fac un pas spre el și continui să-i pipăi fața, ca o nevăzătoare.

— Așa ai căpătat asta?

— Da, îmi răspunde.

— Cineva ți-a făcut asta?

Îi ating pleoapele cu degetul mare și sunt surprinsă să le descopăr umede.

Își trage nasul și-și ferește capul.

— Da…

Se șterge la ochi cu dosul palmei, atât de apăsat, încât cred că îl doare.

— Persoana pe care ai rănit-o?

Încuviințează. Așa cum mi-am închipuit: el a rănit pe cineva, o persoană care l-a rănit, la rândul său. Nu știu de ce mă simt ușurată. Chase este zdruncinat, la fel ca mine, dar nu ca Jason sau Cellie.

— Acum unde e?

— Nu știu.

Mă privește, mă privește de parcă cu aș avea răspunsurile, de parcă aș ști un secret și el ar fi gata să facă orice pentru mine, doar să i-l spun.

— Îmi pare rău, zic eu, pentru că nu știu ce altceva să zic, dar mi se pare că trebuie să vorbesc.

Întinde mâna și îmi mângâie obrazul, urmărind linia maxilarului. Îmi prinde capul în palme, dându-mi încet gluga jos.

— Micuța mea pasăre cu o aripă frântă.

Închid ochii și-ncerc să-l încui pe dinafară, să mă apăr de tandrul lui asalt. Dar ceva se strecoară înăuntru, poate că s-a strecurat puțin câte puțin în tot acest timp, doar că eu am fost prea orbită ca să observ. Înflorește în mine precum cerneala în apă sau sângele în zăpadă. Chase circulă prin mine, pătrunde într-o parte a sufletului meu care e întinată, unde răul și întunericul și-au făcut sălaș. La fel ca Jason, el nu se teme s-o atingă.

Mă podidesc lacrimile și închid ochii, fie să le rețin, fie să le dau drumul. Nu-mi dau seama. O lacrimă reușește să scape, coborând pe obraz. Chase mi-o șterge, mai întâi cu un deget, apoi cu gura.

— Dacă e să mă iau după cum ai mâncat acel mango, pariez că nu săruți chiar grozav, hm?

Râde încet și-mi atinge buza de jos cu degetul mare.

— Mda, pariez că săruți ca un Velociraptor furios.

Scoate un oftat prefăcut.

— Bănuiesc că nu există decât un singur mod în care pot afla.

Zâmbesc pentru că-i amuzant și drăguț și pentru că apreciez faptul că destramă tensiunea dintre noi. Buzele ni se întâlnesc și, în loc de scorțișoară, simt gust de sare și de mentă. E înviorător și plin de speranță. O lumină puternică mi se aprinde în spatele ochilor. Chase mă sărută ca și cum eu aș fi ploaia și el ar fi pierdut în deșert. Ca și cum am fost făcuți dintotdeauna unul pentru celălalt, o jumătate în căutarea celeilalte.

Brusc, se aude un strigăt urmat de sunetul unui fluier. Doctorul Goodman ne cheamă înapoi. E timpul să plecăm.

Chase își apasă fruntea de a mea. Răsuflarea lui îmi adie pe față.

— Ar trebui să mergem, spune.

— Da, încuviințez, dar niciunul dintre noi nu se clintește câteva momente lungi.

Când în sfârșit ieșim din grădină, ne ținem de mână, dar, când ajungem la grup, ne desprindem și ne îndepărtăm. În autobuz, stăm unul lângă altul. Chase pune Eagles și ascultăm *Desperado* de patru ori la rând. Și, în ciuda gustului său execrabil în materie de muzică, îmi place de el. Îmi place mai mult decât am crezut că este posibil.

Pe drum, la un moment dat, el oprește muzica și se întoarce spre mine:

— Știi că poți avea încredere în mine, da?

Îmi dau ochii peste cap.

— Ăă, da, mă rog.

— Nu. Vorbesc serios.

Îmi pune o mână pe genunchi.

— Orice-ar fi, poți avea încredere în mine. Ai încredere în mine, da?

Întrebarea asta pare extrem de importantă pentru el, așa că mă gândesc puțin.

— Da, îi răspund, în cele din urmă. Da, am.

Ceea ce nu știe Chase, ceea ce nu poate afla niciodată, este că, pentru mine, să-i spun asta, înseamnă chiar mai mult decât un *Te iubesc.*

DIN JURNALUL LUI ALICE MONROE

Ne-am cazat la un motel, ca să ne curățăm. Sau, mai exact, ne-am furișat într-o cameră după ce o cameristă a terminat pregătirile. Camera era ieftină, păturile uzate și prin pereți fojgăiau șobolani ori cine știe ce insecte. Ne-am adăpostit o vreme acolo. Cellie s-a așezat pe pat și s-a pus pe fumat. Jason a făcut duș. A ieșit din baie îmbrăcat doar cu blugii, care-i atârnau pe șolduri. Nu voiam să-l privesc, cum arăta atunci, pe jumătate gol, cu picăturile de apă lăsându-i dâre umede peste tatuaje. Și nici nu mai voiam s-o văd pe Cellie cum tot aprinde bețe de chibrit și le pune pe limbă. Am înșfăcat telecomanda, sperând să găsesc niște desene animate sau vreo emisiune de divertisment care să-mi distragă atenția, dar, în timp ce mă pregăteam să deschid televizorul, mi-am surprins chipul reflectat în ecranul pătrat și negru. Eram plină de dâre de sânge. De ce nu observasem mai devreme? Ochii îmi ieșeau în evidență din marea de roșu ce-i înconjura – globi albi, strălucitori, ce luminau în niște orbite goale.

Am apăsat butonul de pornire, am schimbat canalele. Dar nu exista nicio scăpare. M-am văzut din nou acolo, captivă în acel ecran pătrat, acum animat de electricitate și culoare. Jason, Cellie și cu mine eram peste tot la știri.

— Să fiu a naibii, suntem faimoși! a cotcodăcit Cellie.

Camerele de supraveghere din magazinul acela surprinseseră totul: pe Cellie flirtând cu Earl; pe Earl prinzându-mă de braț; pe Jason sărind la Earl.

Imaginile se repetau la nesfârșit, în timp ce vocea unei prezentatoare le comenta din studio:

— *Nimeni nu știe ce-a determinat un atac atât de violent. Presupușii atacatori păreau că vor să jefuiască magazinul, când totul a luat-o razna. Victima se numește Earl Sanders. Din primele informații, se pare că a fost transportat cu un elicopter, după bătaia încasată. Starea lui Earl este critică – soția și cei doi copii speră că va putea supraviețui peste noapte.*

Jason s-a interpus între mine și ecran, pentru a-mi bloca vederea, apoi l-a închis.

— Nu te mai uita la porcăria asta.

M-am holbat la el de parcă ar fi fost un străin.

— Ar putea muri, m-am înecat eu.

— N-o să moară. Vino! O să te ajut să te cureți.

— Nu!

M-am dat îndărăt, până m-am lipit cu spatele de perete. Apoi am început să mă plimb agitată în sus și-n jos prin cameră.

— Trebuie să sunăm la poliție, să ne predăm.

M-am apropiat repede de Jason și l-am prins de umeri, încercând să-l scutur. Dar era ca și cum aș fi încercat să mut o stâncă.

— Să le spunem adevărul, cum avea de gând să ne facă rău mie și lui Cellie și tu ai intervenit și ne-ai salvat.

Dând din cap, am continuat să mă agit, făcând potecă în covor.

— Da, să le spunem adevărul.

O tot țineam așa, fără să observ cât de nemișcați rămăseseră Jason și Cellie, cum mă priveau ca pe o nebună, afectată probabil de vreun foarte contagios virus mâncător de creier.

Cellie și-a ridicat genunchii la piept, și-a pus mâinile peste urechi și-a început să fredoneze.

— Încetează, i-a spus Jason lui Cellie.

Dar ea nu l-a ascultat. A început să lălăie mai tare, iar eu am continuat să vorbesc, încercând să raționez cu toată gălăgia ei.

Jason mi-a tăiat calea.

— Oprește-te! mi-a zis, zgâlțâindu-mă. Amândouă, lăsați-mă să mă gândesc.

M-am oprit; s-a oprit și Cellie; îl priveam amândouă cu ochi mari.

— Nu ne putem duce la poliție, a spus el.

Am deschis gura să protestez, dar el mi-a apăsat un deget pe buze. Glasul și privirea i s-au îmblânzit.

— Nu ne putem preda. Pe tine și pe Cellie or să vă închidă iar. Nu-mi pasă de mine, dar știți ce-or să vă facă vouă. Pe Cellie or s-o încuie într-o celulă capitonată. Și pe tine la fel.

Mi-a așezat o mână pe cap.

— Gândește-te puțin, a insistat.

Am înțeles că Jason avea dreptate. Dacă ne predam, nu ne mai trimiteau la Pleasant Oaks. Eram prea mari. Urma să fim trimise pe Savage Isle și, potrivit zvonurilor, pe lângă acel loc, Pleasant Oaks părea o zi petrecută la spa.

— Nu-i lăsa să mă pună sub cheie, Alice.

Vocea lui Cellie a sunat ca un scâncet de copil și ceva dinăuntrul meu a sărit s-o protejeze.

Mi-am îndreptat spatele și mi-am șters lacrimile.

— Atunci, ce facem?

Jason a zâmbit, ușurat.

— Lasă totul în seama mea.

M-a sărutat, încet și apăsat. M-am topit ca zăpada într-o băltoacă.

— Vino! Hai să te cureți!

M-a condus la baie și a dat drumul la apă în cabina de duș. Am intrat cu hainele pe mine și am privit cum alunecă sângele în jos, dispărând în scurgere ca un pârâiaș roșu.

Nu ne mai puteam întoarce la Candy. Era doar o chestiune de timp până ce polițiștii ne aflau numele. Credeam că avem vreo două zile la dispoziție să dispărem din oraș, să începem o nouă viață. Dar ne înșelam. Nu aveam câteva zile. Ci ore.

CAPITOLUL 18

PARTENERI PE VIAȚĂ

După excursie, ne întoarcem în camere și așteptăm terapia de grup. A început din nou să plouă, o burniță ușoară, care mă face să mă simt de parcă am trăi în mijlocul unui nor – sau poate că e doar senzația de plutire de după sărutul lui Chase.

O găsesc pe Amelia în fața ferestrei zăbrelite, privind la lumea umedă și încețoșată de afară. Se întoarce când aude ușa închizându-se în spatele meu, cu un zgomot ușor ca o șoaptă.

Zâmbește șovăielnic.

— În sfârșit, au venit părinții mei.

Privirea îmi alunecă spre patul ei, în mijlocul căruia tronează o geantă de voiaj nouă-nouță.

— Oh! zic eu.

Își prinde mâinile una de alta, vrând să scoată în evidență faptul că i-a fost scoasă brățara roșie. Îmi mușc obrazul pe dinăuntru.

— Oh, zic din nou, mai slab, de data asta.

Dintr-odată, simt mâncărimi în gât și o durere în piept. Am senzația că inima mi s-a triplat și acum se chinuie să bată normal într-o cușcă prea mică.

— Mă mută la Green Lake.

Green Lake este o clinică privată de boli mintale, în care pacienților li se repartizează camere individuale și salopete de designer, și pot alege ei ce delicatese să mănânce la cantină.

— E bine, nu? mă întreabă, cu speranță.

Are nevoie să-i spun că e bine. Că o să fie bine.

— Asta e bine. Am auzit că este drăguț acolo, reușesc să îngaim, chiar dacă ceva asemănător mâhnirii adânci mi se furișează în sus, pe beregată.

Deodată, Amelia sare la mine și mă trezesc din nou cuprinsă într-una din îmbrățișările ei. Mă strânge și mă tot strânge, până când încerc și eu să-mi încolăcesc brațele în jurul ei.

— Păstrăm legătura, zice ea.

Păstrăm legătura. Asta murmura și mama lui Jason, printre buzele-i amorțite de vin.

— Desigur, îi răspund când ne desprindem din îmbrățișare.

— Ți-am scris acolo informațiile de contact, spune Amelia, indicându-mi un pătrat albastru de hârtie pentru origami de pe comodă. Mă poți suna la orice oră. Ni se permite să avem telefoane mobile la Green Lake.

Își mușcă degetul mare și se leagănă pe călcâie.

— Mă așteaptă ai mei. Au sosit acum vreo două ore, dar eu am insistat să rămân până te întorci.

— Ar trebui să pleci, atunci.

Arunc o privire la ceas.

— Și eu trebuie să plec. Terapia de grup, știi?

— Da.

Secundele trec, dar niciuna dintre noi nu se mișcă.

— Bine, o să plec eu prima.

Amelia își ia geanta de voiaj pe umăr și mă strânge de braț, trecând spre ușă.

— Să nu mai înghiți rahaturile Monicăi, da? Și, în legătură cu Chase… ai grijă! Știu că îți place de el. Doar să te asiguri că și lui îi place de tine.

Îmi forțez colțurile gurii să schițeze un zâmbet.

— Nu-ți face griji! Puicuțe înainte de cocoși, corect?

— Întotdeauna!

Amelia îmi zâmbește cu dinții ei albi ca perlele, afectuos și sincer. Și eu zâmbeam așa înainte. Zâmbeam așa ori de câte ori eram cu Jason. Dar acum nu mai reușesc.

Nu reușesc nici măcar s-o privesc pe Amelia ieșind pe ușă.

∵

— În seara asta, vreau să discutăm despre relații, spune doctorul Goodman la terapia de grup.

Chase stă lângă mine. Nu e atent. Din căștile acelea mari, petrecute în jurul gâtului, răzbate un

bas slab, suficient de încet încât nimeni să nu-l audă, cu excepția noastră. Din când în când, își schimbă poziția în fotoliu și piciorul i se atinge de al meu. Tot corpul îmi vibrează la atingerile astea. Au trecut câteva ore de la sărutul nostru din pagodă, dar tot îl mai pot simți, îi pot simți buzele pe buzele mele și trupul lipit de al meu.

Scot hârtia albastră de origami din buzunarul hanoracului. O desfac și citesc din nou informațiile de contact ale Ameliei. Amelia a plecat. Mă bucur pentru ea. Și sunt tristă pentru mine. E ciudat cum două emoții se războiesc în tine.

Dar nu sunt îngrijorată pentru ce-a spus despre Chase. Bazându-mă pe sărutul de mai devreme, aș zice că și lui îi place de mine. În plus, i-am povestit unele lucruri. Lucruri pe care nu le-am mai spus nimănui. I-am dat voie să dețină o parte din mine, o parte pe care am ținut-o încuiată chiar și pentru Jason.

— Vreau să ne evaluăm relațiile din trecut și pe cele din prezent, spune doctorul Goodman. Hai să discutăm cum ne comportăm în cadrul lor, cum reacționăm – să studiem cu adevărat cum definesc ele cine suntem și ce alegeri facem.

Încep să împăturesc biletul Ameliei în forma unei lebede.

Mi se pare că doctorul Goodman a extras tema discuției de astăzi din capul meu. Înainte, totul obișnuia să fie alb sau negru. Cellie era rea. Jason era bun. Dar amintirile mele au căpătat nuanțe diferite, în ultima vreme. Mă gândesc la Cellie și la dragostea ei nocivă. Mă gândesc la Jason și la felul în care dragostea lui era tot nocivă, deși într-un mod diferit (și, probabil, mult mai periculos), numai că eu n-am fost în stare, la vremea aceea, să-mi dau seama.

Chase îmi dă un ghiont.

— Știi că lebedele își găsesc un partener pentru toată viața, nu? îmi șoptește el și îmi smulge

lebăda dintre degete ca s-o privească mai îndeaproape.

Mă abțin să râd.

— De unde știi?

Chase se lasă pe spate în fotoliu.

— Ce pot să zic? Sunt un miracol de informații bizare și inexplicabile. Lumea ar da bani frumoși ca să mă studieze.

— Și eu de ce te plac?

Surâde și o mică gropiță îi apare în obraz.

— Pentru că sunt înalt și aproape extraordinar?

Îmi face cu ochiul. Îi smulg lebăda din mână și-o bag în buzunarul meu, în siguranță.

Doctorul Goodman își drege glasul, punând capăt intenționat conversației noastre private.

— Alice, ai ceva de adăugat?

Clatin din cap.

Doctorul Goodman se întoarce spre Chase.

— Chase?

Chase spune *nu* mai răspicat decât pare necesar. E chiar pornit împotriva doctorului Goodman, dar nu știu de ce. În timp ce doctorul își reia discuția, eu scot o altă foaie de hârtie (verde, de data asta) și fac o a doua lebădă.

Ședința de terapie de grup continuă netulburată și doctorul Goodman termină cu obișnuitul său discurs despre ce bună treabă am făcut noi și cum ar trebui să ne batem unii pe alții pe spinare, felicitându-ne pentru progresul realizat. Chase și cu mine suntem ultimii din șirul care se scurge spre ieșire. Când să trecem pe lângă doctorul Goodman, Chase se împiedică. Mă împinge în spate cu umărul lui masiv și eu cad la podea, cu o bufnitură puternică. Aterizez în patru labe și durerea îmi explodează în genunchi și-mi înțeapă palmele.

— Doamne, Allie, ești bine? Rahat, îmi pare foarte rău, spune Chase, lăsându-se pe vine ca să evalueze pagubele și să mă ajute să mă ridic, însă doctorul Goodman i-o ia înainte.

— E-n regulă, zic eu, smulgându-mă din mâinile doctorului Goodman.

Fac un pas și-mi aranjez hanoracul.

— Ești sigură că ești bine? mă întreabă doctorul Goodman, sincer îngrijorat.

— Sunt bine, îi răspund, frecându-mi palmele care mă ustură. Mulțumesc.

Pornesc glonț spre ușă, cu obrajii arzându-mi.

Chase mă prinde din urmă.

— Sigur ești bine? Te-ai prăvălit ca o tonă de cărămizi.

Își scoate șapca și își trece degetele prin păr.

— Mersi pentru observație!

— Ești supărată.

— Din nou, o altă observație perspicace din partea lui Chase Ward.

Chase pune o mână pe umărul meu și mă oprește.

— Îmi pare rău.

— Cum zici tu.

Îmi dau ochii peste cap când înțeleg că am exagerat.

— Oricum, de ce te-ai împiedicat?

— De nimic.

— Nu pricep.

— Poate că m-am împiedicat intenționat.

— De ce-ai face așa ceva?

— Ca să obțin ceva, zice el. Ca să obțin ceva *pentru tine.*

— M-ai trântit la podea ca să obții ceva pentru mine?

Rânjește.

— Da, și, înainte să-ți arăt, îți dau voie să te prosternezi la picioarele mele, exprimându-ți mulțumirile și recunoștința.

Îmi încrucișez brațele la piept și-l aștept pe Chase să treacă la subiect. Suntem din nou singuri, cum am fost în grădină, doar că, de data asta, îmi dau seama că n-are de gând să pluseze. Are în minte ceva complet diferit.

Încet, îngrozitor de încet, scoate din buzunar o legitimație albă, atașată de un șnur roșu, pe care mi-o leagănă prin fața ochilor. Atunci mă luminez. Chase a șterpelit o altă legitimație de acces. Și nu o legitimație oarecare. Fotografia din mijlocul ei zâmbește la mine, o față îngustă, cu o pereche de ochelari cu rame metalice: doctorul Goodman. Sub poza doctorului sunt cele mai prețioase patru cuvinte din lume pe care le-am văzut vreodată: accesul permis peste tot.

Apăs legitimația de pieptul lui Chase, acoperind plasticul alb cu o mână.

— Ăsta s-ar putea să fie cel mai valoros cadou pe care l-am primit vreodată.

Privirea lui Chase devine din ce în ce mai serioasă, ba chiar poate un pic sumbră. Își pune o mână pe obrazul meu.

— Vreau să te ajut să-ți găsești sora.

— Când?

Mă delectez cu atingerea lui, simțindu-mă alinată.

— Diseară, îmi spune el. Vino în camera mea.

Mâna îi coboară pe umerii mei, apoi peste cicatricele îngroșate lăsate de arsuri și mai jos, pe braț, până ajunge în buzunarul hanoracului. Scoate cea de-a doua lebădă împăturită, cea verde.

— O să păstrez eu asta.

Apoi dispare.

∵

În timp ce mă îndrept spre camera mea, un glas în mintea mea cântă: *La noapte*, *Cellie*, *vin după tine. La noapte*, *Cellie, vin după tine*. Dar glasul meu sună mai șovăitor și mai slab decât înainte. Undeva, între jurământul meu de-a o ucide pe Cellie și sărutul furat în pagoda japoneză, hotărârea mea a început să se clatine. Chase s-a furișat pe sub pielea mea. Și nu mai sunt sigură dacă sunt dispusă să dau la schimb căldura lui pe răceala răzbunării.

DIN JURNALUL LUI ALICE MONROE

Nu știu cum de ne-au găsit ascunzătoarea din acea cameră mizerabilă de motel. Dar am fost înconjurați. Cineva a bubuit în ușă. O voce a strigat la noi să ieșim afară, cu toate cele zece degete de la mâini ridicate spre cer. Când n-am cooperat, când am refuzat să ieșim, au spart ușa.

Jason și cu mine am căzut în genunchi, cu mâinile la ceafă. Am fost lipiți de podea, cu obrajii îngropați în covorul jegos și cu mâinile prinse strâns în cătușe, în poziții incomode, dar Cellie s-a împotrivit. N-ar fi fost Cellie dacă nu s-ar fi comportat așa. A râs tot timpul, ca o maniacă, un râs ascuțit, ce acoperea vocile polițiștilor și urletul sirenelor.

Ne-au târât afară și ne-au băgat, pe Cellie și pe mine într-o mașină, iar pe Jason în alta. În timp ce-l îmbrânceau pe locul din spate, el ne-a făcut cu ochiul și i-a spus polițistului c-a meritat.

Am fost duse la secția de poliție locală. După ce ni s-au luat datele, Cellie și cu mine am fost trimise la Savage Isle. Am urinat în niște recipiente și am discutat cu un consilier psihologic, care a bifat niște întrebări standard de pe o listă. Eu am făcut cunoștință cu doctorul Goodman, care m-a studiat atent pe deasupra ochelarilor. Cellie țipa în biroul de alături. El m-a întrebat dacă sora mea era sănătoasă. Iar eu i-am răspuns că nu, n-a fost niciodată sănătoasă. Camera lui Cellie era situată vizavi de-a mea, și în fiecare noapte începea să urle.

Într-o zi, a venit la mine și s-a proțăpit în fața mea, în timpul orelor de artizanat. Încetase să mai vorbească din ziua în care fuseserăm internate. Avea fața suptă și sfrijită în luminile galbene din plafon. Cum de nu observasem că era atât de slabă? Sub ochii întunecați și înfundați în orbite îi apăruseră pungi negre. Nu se simțea bine, iar eu nu știam cum să o ajut. Am întins mâna spre ea, cu

gând s-o invit să se așeze lângă mine. Cu gând să-i fac un animal de hârtie sau să-i spun povești din copilăria noastră, poate una din timpul ședерii noastre în casa lui Pam și-a lui Gayle – casa în care îi plăcuse ei cel mai mult. Dar n-am avut ocazia. Mâna i s-a încleștat în jurul încheieturii mele și-a încercat să-și înfigă dinții în antebrațul meu.

Supraveghetorii au fost nevoiți să intervină și s-o ia de pe mine. Au târât-o în Camera Tăcerii, unde a urlat toată noaptea. A urlat până a răgușit, iar asistentele au fost nevoite să vină și să-i administreze un calmant, cu un ac lung și ascuțit. Eu am privit din ușă, chiar dacă supraveghetorii au încercat să mă împiedice. Voiam să fiu acolo când deschideau ușa. Am crezut, ca o proastă, că, dacă mă va vedea, se va calma. Dar prezența mea a agitat-o și mai tare. S-a zbătut, a țipat și s-a văitat. Și tot ce-a spus, repetând la nesfârșit, a fost: *Toată lumea minte. Toată lumea minte.*

CAPITOLUL 19

CAMERA LUI CHASE

Nu mă deranjez să bat, când ajung la ușa camerei lui Chase. În schimb, trec cardul de acces prin fața cutiei negre, știind că țiuitul care precede deschiderea ușii îl va alerta. Când intru, observ că numai lumina din baie e aprinsă. Dar se răspândește în toată camera, deși slab, ca lumina unei lumânări. Pe noptiera lui stă lebăda mea verde.

— Hei, zic eu, mișcându-mă încurcată de pe un picior pe altul, în prag.

Chase e întins pe pat, cu un braț sub cap, în timp ce cu degetele celeilalte mâini bate darabana în ritmul unui cântec. Îmi zâmbește.

— Unde ți-e colegul? întreb.

Patul de alături e gol și nedesfăcut.

— A făcut o criză, ceva mai devreme. A început să strige că urăște furculițele. Azvârlea cu tot ce-i pica în mână; a lovit-o pe Dummel drept în ochi cu un pantof.

Chase îmi face loc în pat și bate cu palma în saltea.

Rămân o clipă nemișcată. De ce mi se pare dintr-odată totul atât de stingheritor?

— Hai, spune el. Am un cadou pentru tine. Am uitat să ți-l dau în autobuz.

Ridic o sprânceană și fac un pas mai aproape. Două cadouri în aceeași zi? Ăsta-i un record pentru mine. Scoate ceva din buzunar. Revăd brusc în minte o secvență cu Cellie scoțând din buzunar o brichetă cu un inorog pe ea și mi se întoarce stomacul pe dos. Dar când Chase desface pumnul, nu are o brichetă. Ci o piatră cenușie, pestriță.

Las cartela de acces pe noptieră, mă așez pe pat și iau piatra. O studiez cu atenție.

— Mersi.

Nu știu ce să spun. Îl cunosc pe Chase suficient de bine, încât să-mi dau seama că el nu face vreun lucru fără motiv. Dar nu pot nici în ruptul capului să mă gândesc la un posibil motiv pentru care mi-ar dărui o piatră.

— E din grădina japoneză. Am luat-o când ieșeam.

Se ridică în capul oaselor, astfel încât ajungem față în față.

— N-ai observat ce formă are?

Întorc piatra între degete. Abia acum îmi dau seama cu ce seamănă.

— O inimă?

Îmi atinge talia.

— Este ca să-ți aducă aminte…

Privirea îi radiază sinceritate.

— Ca să-ți aducă aminte că meriți să fii iubită.

Strâng piatra în palmă. Nu știu cum să-i înțeleg cuvintele. Ceva din mine le tăgăduiește. Îmi cobor pleoapele.

— Toată lumea merită să fie iubită, dar asta nu înseamnă că se și întâmplă mereu.

Își lasă capul într-o parte, simțindu-mi cinismul. Gura i se arcuiește într-un surâs, iar glasul îi este atât de plin de căldură, încât simt că ar putea topi și un ghețar (ori inima-mi de gheață).

— Tu o să fii.

O spune atât de încet, încât aproape că nu-l aud.

Mă sărută pe buze, atât de ușor și de dulce și de plin de promisiune, încât îmi vine să plâng. Brațele mi se încolăcesc în jurul lui. Ne sărutăm din nou și din nou, sărutări mărunte care se transformă în guri deschise și flămânde. Ne strângem unul pe altul în brațe și ne întindem pe pat. În clipa aceea, imaginea lui Jason îmi plutește prin fața ochilor și mă transportă înapoi, la noaptea de pe acoperiș, când ne-am sărutat pentru prima oară. Clipesc, iar Chase mă sărută prelung și apăsat, îndepărtând orice amintire despre Jason. Îmi sărută urechea, apoi obrazul, pleoapa, o venă care pulsează pe gât.

— Îți promit! N-o să te dezamăgesc, Alice!

Continuă să murmure între săruturi: *N-o să te dezamăgesc.*

Ne întrerupem, mai mult din cauză că trebuie să ne recăpătăm răsuflarea. Îmi așez capul pe pieptul lui.

— Asta a fost…

Nu știu să continui. Nu mai am cuvinte.

El râde încetișor, iar uruitul pe care i-l simt pe sub tricou mă face să zâmbesc.

— Ah, Doar Alice, chiar știi cum să faci un tip să se simtă bine!

Mă sărută pe frunte.

— Rămâi cu mine la noapte.

Încerc să mă desprind de lângă el, dar mă ține în brațe.

— Putem doar să dormim. Vreau să rămâi aici. O să pun ceasul să sune înainte de verificarea de dimineață.

Ar trebui s-o găsim pe Cellie, să mergem din nou la pavilionul D. Însă, deodată, dorința mea de răzbunare e întrecută de dorința de-a sta în brațele lui Chase toată noaptea. Pentru că starea de acum n-o să dureze. Indiferent ce ar înflori între noi acum, în mod sigur o să se ofilească și o să dispară. Încă mai țin piatra în mână, gândindu-mă că forma ei de inimă mi s-a imprimat în palmă acum, după ce am strâns-o atât de tare. Mă alint cu obrazul de tricoul lui.

— Bine.

O să rămân. N-o să mă mai gândesc la Cellie, pentru că poate toată lumea merită să fie iubită. Măcar puțin. Măcar o noapte.

∵

Adormim îmbrățișați. Mă trezesc tremurând, în camera inundată de lumină albastră. Se crapă de ziuă. Chase e lângă mine, întins pe spate, respirând regulat și adânc. Casc și mă ridic din pat, dând cu piciorul de piatra de la Chase. Nu știu cum a ajuns acolo. Zâmbind, mă aplec s-o iau de jos. În timp ce

îndes piatra în buzunarul de la spate, privirea îmi cade asupra unui obiect îndesat sub saltea. Se vede un colț de hârtie.

— Alice? aud vocea somnoroasă a lui Chase.

Îi arunc un zâmbet și îmi întorc din nou atenția asupra hârtiei vârâte între saltea și cadrul patului.

— Ce-i asta? întreb.

Îmi urmărește privirea, cu îngrijorarea zugrăvită pe față. Curiozitatea mea devine de două ori mai mare, de trei ori.

— Allie.

Vocea sugerează parcă un avertisment.

— Nu-i nimic.

Întinde mâna spre obiect în același timp cu mine. Dar eu sunt mai aproape și mai iute, așa că ajung prima.

Îl scot afară. E un dosar gros.

Chase mijește ochii.

— Dă-mi-l înapoi, Allie. Nu e important.

Se repede să mi-l smulgă din mâini, dar eu fac un pas în spate.

Mă plimb prin fața patului, suficient de departe încât el să nu mă poată ajunge. Chase își trece neliniștit o mână prin păr. Rămâne în genunchi pe pat și înjură. Citesc numele de pe dosar. La început sunt curioasă, apoi surprinsă, apoi nedumerită. Simt cum fața mi se albește.

— Chase?

El își întoarce capul – de rușine? stingherit? Nu sunt sigură. De ce nu se poate uita la mine?

Spun din nou numele lui Chase. Îl spun atât de încet, încât de-abia mișcă aerul din cameră. Privesc în jos, la dosarul din mână, doar ca să fiu sigură nu mă-nșală privirea. Dar pe eticheta de pe dosar scrie clar Alice Monroe.

Din jurnalul lui Alice Monroe

Jason a reușit să ne găsească peste numai o lună. Petrecuse două săptămâni într-un centru de

detenție juvenilă, apoi fusese eliberat în grija lui Candy, în așteptarea procesului. Ne vizita în fiecare săptămână. Și, înconjurați de mirosul de cafea învechită și de zgomotul familiilor care se întâlneau cu cei dragi, eu plângeam. Mai plânsesem și înainte, dar niciodată în hohote. Ceva se frânsese în sufletul meu, și mă simțeam de parcă Cellie mă sfâșia bucată cu bucată. Oriunde mă duceam, auzeam ecoul urletelor sale. Ajunsesem la concluzia că nu eu eram cea anormală, ci ea, *Cellie,* și, pentru prima oară, m-am gândit că ar fi mai bine pentru amândouă dacă ea ar muri. Acesta este un lucru pe care nimeni nu l-ar putea înțelege vreodată: decizia de-a o ucide pe Cellie nu s-a născut din ură. S-a născut din dragoste. O iubeam. Dar dragostea nu este o linie dreaptă. Este șerpuită și întortocheată, iar uneori este mai bine dacă e tăiată.

Jason îmi ținea mâna și-mi desena în palmă mici cercuri cu degetul mare.

— M-au acuzat de ultraj și lovire, mi-a spus el, în timpul primei sale vizite.

Îi văzusem chipul peste tot la știri (Cellie avea dreptate: eram faimoși), așa că știam deja acuzațiile care i se aduseseră, l-am întors mâna ca să-i văd inorogul tatuat.

— Nu cred… am început eu, dar m-am înecat.

Cuvintele păreau un zid înalt de trei metri, imposibil de escaladat.

— Nu cred c-o să rezist aici. Starea lui Cellie se înrăutățește. Nu se oprește din țipat și…

M-am oprit din nou, incapabilă să recunosc ceea ce de fapt gândeam. Curând, doar una dintre noi va mai fi capabilă să supraviețuiască.

— Ce-i cu Cellie? m-a întrebat.

Mi-am întors capul și, involuntar, mi-am dus mâna la vânătăile lăsate de strânsoarea lui Cellie, când voise să-și înfigă dinții în brațul meu.

— Alice!

Jason m-a luat de bărbie și m-a silit să-l privesc în ochi.

— Ce s-a întâmplat cu brațul tău?

Urmele negre-albăstrii erau imposibil de ignorat.

— Ea ți-a făcut asta?

Să încerc să recunosc că într-adevăr mă rănise fizic era unul dintre cele mai dificile lucruri din viața mea. Și, de fapt, nu mă puteam hotărî s-o fac. Dar nu conta. Răspunsul mi se putea citi cu ușurință pe față.

— Locul tău nu-i aici, a zis el.

S-a aplecat în față, astfel încât nu-i mai puteam vedea decât spatele. Felul în care tricoul i se mula pe umeri m-a făcut să mă gândesc la tatuajul de dedesubt – *Voia Domnului.* Și-a lăsat capul în jos.

— Pot avea eu grijă de tine.

M-am aplecat și eu și mi-am așezat urechea pe omoplatul lui. Îi puteam auzi bătăile inimii. Voiam să mă las învăluită de siguranța lui, de forța lui. M-am gândit la nopțile acelea din casa lui Roman, la orele reci, petrecute înghesuiți în ungherul întunecat al unei debarale. Și la cum făceam eu lei de hârtie. *Inima mea de leu.*

Mi-a ținut obrazul în palmă și m-a sărutat pe frunte.

— Dacă te-ai putea duce oriunde, oriunde în lume, unde te-ai duce?

Mi-am îngropat fața în pieptul lui. Frânturi de imagini cu casa bunicului și cu nori cenușii și îngreunați de zăpadă mi-au trecut prin fața ochilor.

— Undeva unde e cald. Și multă lumină.

— Am putea merge într-un asemenea loc.

— Unde? l-am tachinat eu.

Jason mi-a ridicat bărbia în sus și m-a privit în ochi.

— Vorbesc serios. Te pot scoate de-aici. Am venit prin intrarea vizitatorilor. Nu este chiar atât de păzit pe cât crezi.

Mi-am imaginat cum ne vom trăi viața, tot timpul pe fugă, și mi s-a părut romantic, dar nu imposibil. La urma urmei, nu asta făcuserăm toată viața? Fuseserăm dați de colo colo de către stat, de către guvern, aruncați dintr-o casă în alta, trăind la limită. Ceea ce-mi propunea Jason era să ne luăm viețile înapoi. Viața mea înapoi. Fără cămine temporare. Fără spitale. Fără Cellie. Posibilitatea asta mi se părea un fel de drog puternic injectat în vene. Sentimentul era, în același timp, și plăcut, și greu de renunțat la el.

— Aș merge cu tine oriunde.

Ne-am petrecut restul timpului planificându-ne evadarea. Eram nerăbdătoare să ne punem planul în acțiune, să mă eliberez chiar în ziua aceea, dar Jason a zis că mai are nevoie de timp, ca să facă aranjamentele necesare.

Când s-a ridicat să plece, ne-am sărutat de despărțire. Căldura buzelor lui mi s-a răspândit prin corp ca un foc mistuitor. Există multe feluri de-a arde. În sărutul lui Jason era unul dintre ele. De mâna lui Cellie era altul.

CAPITOLUL 20

MĂRTURISIRI

— Ce dracu', Chase?

Oftează, își freacă mușchii de la ceafa și se ridică în picioare, calm, lângă pat.

— N-ar fi trebuit să vezi ăla.

Nu, zău.

— Ce caută dosarul meu la tine?

Clatină din cap.

— Nu pot să-ți spun.

— Nu poți să-mi spui! îl îngân prostește. Cred că am dreptul să știu. L-ai furat?

M-a mințit tot timpul. Îmi citea dosarul și râdea de mine, pe la spate.

— Nu…

Se poticnește. Cel puțin are decența să arate rușinat.

— Ca să te ajut.

— Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? îl reped eu. De ce?

Strâng dosarul la piept, unde inima mi se frânge, se dezintegrează în mâinile lui Chase.

Ridică din umeri și își îndeasă mâinile în buzunare.

— Nu pot să-ți spun. Încă nu ești pregătită.

— Ești un laș! pufnesc eu.

Arunc dosarul cât colo și foile de hârtie se împrăștie pe podea. Fotografia mea din cazier, de când am fost arestată drept complice la bătaia lui Earl, aterizează cu fața în sus. Plângeam în poză și îmi aduc aminte că mâinile îmi tremurau atât de tare, încât de-abia reușeam să țin placa pe care era scris numele meu.

Privirea lui Chase se împlântă fulgerător în a mea.

— Ce?

Calc hârtiile în picioare, lăsând o urmă de talpă pe fotografia aia hidoasă, învârtindu-mă așa până ajung la câțiva centimetri de fața lui Chase.

— Am spus că ești un laș, Chase Ward, un laș mizerabil și nenorocit. Te ascunzi în spatele unui simț al umorului de tot rahatul!

Clatin din cap.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Nu poți fi sincer nici măcar cu tine însuți, așa că de ce naiba să fii sincer cu mine?

Mă întorc să plec. Nu-l aud venind în spatele meu decât când e prea târziu.

— Așteaptă!

Mă apucă de mână. Mă răsucesc și încerc să-mi eliberez mâna, dar mă ține prea strâns.

— Nu mă atinge! șuier eu. Mi-e silă de tine.

Crezusem că e diferit de Jason. Dar e la fel. Un sac de minciuni. Un trădător.

Îmi dă imediat drumul, retrăgându-se de parcă l-am opărit, de parcă l-am rănit undeva în adâncul sufletului – și pot vedea în ochii lui că într-adevăr l-am rănit.

— Nu vorbești serios, șoptește el, sfâșietor.

— Ba, bineînțeles că da. Nu ești cu nimic diferit de restul.

Îi întorc spatele și pun mâna pe clanță. Nici nu-mi pasă dacă e vreun supraveghetor pe hol. Vreau doar să ies din camera lui Chase și din pânza lui de păianjen țesută cu minciuni.

— Poate că eu sunt un laș, dar și tu ești la fel.

Vocea rece a lui Chase mă oprește în loc și-mi reaprinde furia. Umerii mi se încordează.

— Vrei sinceritate, Alice? Atunci, de ce să nu începem cu tine? De ce nu-mi spui ce cauți aici? De ce ești atât de pornită să pătrunzi în pavilionul D?

Nu mă ostenesc să mă întorc cu fața la el. Îmi lipesc fruntea de metalul rece al ușii.

— Ți-am spus, sora mea e acolo.

El pufnește, neîncrezător.

— Mda, sigur. Vrei să pătrunzi în pavilionul D ca s-o vezi pe Cellie? Ca să faci ce?

Așteaptă o secundă și sunt sigură că-mi poate auzi bătăile inimii răsunând în liniștea din cameră. Bum. Bum. Bum. Știe. De bună seamă, știe. Probabil că mi-a ghicit intenția încă de la început.

Îmi înghit mânia, resentimentul și frica.

— Bine, spun. O să fiu sinceră. Vreau s-o omor pe Cellie. Vreau să intru în pavilionul D. Și vreau să o găsesc și să o tai ca pe un cancer ce este.

Adevărul ascuns m-a chinuit atât de multă vreme, încât e o ușurare să-l pot rosti în sfârșit cu voce tare.

El scoate un icnet slab, strangulat.

— Ce crezi că o să obții? Asta n-o să-l aducă pe Jason înapoi.

Mă întorc, în cele din urmă, cu pumnii încleștați.

— Nu-i pronunța numele.

Face un pas înapoi și apoi izbucnește:

— Oh, Doamne, asta e, nu-i așa? Crezi că dacă o vei ucide pe Cellie, cumva, vei reuși să-l readuci la viață pe Jason?

— Nu-i pronunța numele. Nu-i pronunța numele.

Clatin cu putere din cap. Inima-mi bubuie și sângele îmi vuiește în urechi. Abia dacă mai pot respira.

Dar Chase nu se lasă, ca un câine cu un os.

— Jason. Jason. Jason. Jason e mort, Allie. Jason e mort, dar eu sunt aici.

Îmi ia o mână și, deși încerc să mă feresc, el mă ține bine. Îmi desface degetele cu forța și mi le așază pe pieptul său.

— Eu sunt aici. Sunt real.

Vrea să renunț, să alerg în brațele sale și să renunț cu totul la Jason. Îi ignor implorarea și mă uit urât la el.

Îmi apăs mâna pe pieptul lui și-l împing. El dă înapoi și se clatină puțin.

— Acum fii și tu sincer. De ce ai fost trimis la Savage Isle?

Îmi dă drumul și eu las mâna să-mi cadă pe lângă corp.

— Sora mea.

Mă privește scrutător, de parcă m-ar provoca să-i strig că blufează.

— Sora ta. De asta ești aici?

— Da, răspunde.

Își ridică bărbia, sfidător.

— Baliverne.

— Ce?

E surprins.

— Am spus baliverne. Care-i *adevăratul* motiv pentru care te afli aici, Chase? Care-i treaba cu dosarul, cu vârâtul nasului în treburile altora?

— Te ajut, încearcă el.

— De ce?

— Pentru că am zis că te voi ajuta.

— Mă ajuți pentru că îți aduc aminte de sora ta.

Cuvintele lui de-acum câteva zile încă îmi răsună în minte.

Îmi aduci aminte de ea, știi? Micuța mea pasăre cu o aripă frântă.

— Vrei să mă ajuți să mă fac bine, pentru că n-ai putut s-o ajuți pe sora ta. Vrei să mă ajuți, dar poate că eu nu vreau să fiu ajutată.

— Te înșeli amarnic, îmi spune.

Dar, când îmi vede expresia, dă înapoi.

— Poate că asta a fost la început. Dar nu și acum. Acum e diferit.

— Atunci spune-mi adevăratul motiv pentru care ești aici, cu mine.

De ce tot încerci să mă ajuți, fără motiv?

El evită să se uite în ochii mei.

— Nu pot, nu încă. Îți promit că o să-ți spun totul – doar că încă nu e momentul potrivit.

Lasă capul în jos și face câțiva pași în spate, până ajunge să se lipească de perete.

— E o pierdere de vreme, zic eu. Am terminat.

— Te rog. Sunt anumite lucruri pe care nu ți le pot dezvălui, dar pot…

Înghite în sec, apoi continuă:

— Pot să-ți spun că am ucis pe cineva.

Îngheț complet pe dinăuntru, iar inima își încetinește bătăile, se poticnește, apoi mi se oprește. Amelia a avut dreptate. Chase a ucis pe cineva.

— Pe cine?

Însă el privește în altă parte.

— Pe cine? insist.

— Mi-am ucis sora.

Vocea îi e firavă, slabă, învinsă.

A făcut câteva aluzii și înainte, că ar fi ucis o persoană pe care o iubea, dar acum e prima oară când îl aud mărturisind-o fără echivoc.

— Ți-ai ucis sora? întreb, căci mi se pare că nu are de gând să continue. Cum?

Vreau să știu toate detaliile. Ce cale întunecată l-a adus pe Chase în aceeași situație ca a mea?

Se înfioară.

— Nu pot. Nu pot să spun.

Clatin din cap, nu furioasă, ci neajutorată. Nu vrea să împărtășească nimic cu mine, iar eu nu mai pot să-i mărturisesc nimic. Suntem într-un impas. O altă fundătură.

— Cred că e nevoie să stăm departe unul de altul, o vreme.

Ochii i se întorc rapid la mine.

— Ce? De ce?

Îi evit privirea încărcată de durere și frică.

— Pentru că suntem zdruncinați, Chase. Suntem zdruncinați și nu ne putem repara unul pe celălalt.

— Nu asta îmi doresc.

Îmi mușc obrazul pe dinăuntru și hotărârea mi se așază ca un bloc de beton în măruntaie. El e mult prea distrus. Și eu sunt mult prea distrusă.

— Așa este cel mai bine.

Întind mâna.

— Cheia?

Chase scoate un sunet de protest. Începe, totuși, să se caute în buzunar și găsește cardul de acces al supraveghetorului. Mi-l așază cu blândețe în palmă. Deschid ușa. Când arunc o privire înapoi, el tresare de parcă l-am împroșcat cu otravă, de parcă aș fi o meduză, iar asta mă doare mai mult decât găsirea dosarului meu sub salteaua lui.

În timp ce mă îndepărtez, îmi spun că am obținut în sfârșit ceea ce voiam. Mă gândesc la Chase și la momentul acela în care am stat amândoi în camera comună și ne-am uitat la filmul ăla îngrozitor de prost. Atunci când i-am spus: *N-am nevoie de tine*, *știi?* Ei bine, l-am respins. O altă misiune în sfârșit îndeplinită.

Mă întorc în camera mea și mă așez pe marginea patului. Respir anevoios și gâfâit, de parcă tocmai am încheiat un maraton. Ceva nu-și găsește locul în pieptul meu – tristețe și deznădejde amară. Încerc să mă conving că într-adevăr e cel mai bine așa, că trebuia să tai legăturile înainte ca relația noastră să scape de sub control, înainte să fie cineva rănit. Dar minciuna nu prinde și nu-mi pot împiedica lacrimile să-mi izvorască din ochi. Când mă ghemuiesc în pat, simt că mă înghiontește ceva din buzunarul de la spate. Scot din buzunar piatra pe care mi-a dat-o Chase. Urmăresc cu vârful degetului liniile neregulate ale inimii de granit. O strâng în pumn și o arunc cu toată forța în tabloul atârnat pe perete. Vreau să aud ceva spărgându-se. Dar tot ce se aude este un bufnet înfundat, urmat de zgomotul pietrei care cade pe podea, în spatele comodei. Nu mă deranjez s-o caut. Pentru mine, este pierdută. La fel ca toate celelalte.

Din jurnalul lui Alice Monroe

Jason a venit din nou în vizită săptămâna următoare și mi-a spus că totul era aproape gata.

— Mașina mea de tot rahatul s-a stricat și mă costă prea mult s-o repar. Va trebui să o luăm pe

jos.

Am încuviințat și i-am spus că pot alerga repede.

— Mi-au mutat procesul peste două săptămâni, mi-a zis el. Aș putea intra la închisoare. Trebuie să plecăm curând. Dar mai am nevoie de o săptămână, ca să pun totul la punct.

Am încuviințat din nou și l-am îmbrățișat mai strâns. Și-a întrepătruns degetele cu ale mele. În săptămâna în care fuseserăm despărțiți, își făcuse un nou tatuaj – numele meu pe nodurile degetelor.

— Cellie cum se simte? m-a întrebat.

Își făcea griji că mă va ataca iar. După șederea ei în Camera Tăcerii, fusese din nou primită între ceilalți pacienți. Nu ne vorbeam. Mă urmărea din umbră. Ne dădeam roată una alteia, ca doi câini gata să se încaiere. Și, pe măsură ce treceau săptămânile, tensiunea dintre noi creștea.

Am clătinat din cap și am strâns din buze.

— Nu prea bine.

Mi-a atins buza de jos cu degetul mare.

— În curând o să fii liberă, îți promit! Ăsta-i cel mai bun lucru în privința locului în care mergem. N-o să mai fie în stare să te găsească. O să fii gata să plecăm, săptămâna viitoare?

Eram gata să plec imediat, dar am dat din cap și mi-am îngropat nasul la gâtul lui, încercând să mă încarc cu energie pentru următoarele câteva zile.

În noaptea aceea, era lună nouă și m-am simțit de parcă mă dădeam huța în ea. Odată, îi vorbisem lui Jason despre California de Sud, spunându-i că, acolo, temperatura medie era de douăzeci și unu de grade, iar soarele zăbovea pe cer până seara târziu. Speram că într-acolo aveam să plecăm. Îmi imaginam cum făceam autostopul pe autostradă, îmi imaginam nisipul printre degetele de la picioare și vuietul valurilor în urechi. Aproape că puteam simți gustul de sare din aer.

*

Jason a venit următoarea săptămână și a spus că totul era pregătit.

— Unde mergem? am întrebat, nereușind să-mi ascund entuziasmul.

El mi-a mângâiat obrazul.

— Am găsit locul perfect.

— E unul despre care am mai vorbit?

— Nu, este unul nou. N-am mai vorbit niciodată despre el. Dar cred că o să-ți placă. E mai plăcut decât orice ți-ai putea imagina.

Nu mă puteam gândi decât la obraji rumeniți de soare, la ulei de cocos și la plăci de surf. Toate culorile strălucitoare ale viitorului meu. Dar aveam încredere în Jason. El își dorea ce era cel mai bine pentru mine.

— E departe?

— Nu. Ăsta-i cel mai mare avantaj. Nu e deloc departe.

— Cât o să ne ia să ajungem acolo?

— Nu prea mult, o să vezi.

Mi-a sărutat apăsat vârfurile degetelor și m-a întrebat din nou dacă eram pregătită. Am aruncat o privire la ușa care ducea înapoi la Cellie și la nebunia ei. Am dat din cap, fără să ezit. Da. Da, eram pregătită.

Jason a spus să plecăm. Și am plecat.

CAPITOLUL 21

PURPURIU

Astăzi mă simt purpuriu. Mi-aduc aminte de vremea când Cellie și cu mine stăteam în căminul acela temporar, cel în care ne prefăceam că suntem prizoniere de război și dormeam în paturi din metal suprapuse, cu saltele subțiri. Aveau acolo o diagramă și, în fiecare dimineață, trebuia să învârtim o roată a culorilor. În vârful diagramei scria: Astăzi mă simt… și apoi ne foloseam de manivelă, învârtind cadranul până ajungeam la culoarea care reflecta cel mai bine starea noastră de spirit din acel moment. Cellie se simțea întotdeauna roșu (o culoare pe care eu o asociam cu furia și cu focurile pe care le iubea ea atât de mult), iar eu, de obicei, mă simțeam galben. Galbenul de pe roata culorilor era strălucitor și fericit. De multe ori îmi doream să fi fost un galben mai pal, culoarea bolii, a descompunerii. Dar, astăzi, dacă aș fi avut în față diagrama aceea, aș fi împins manivela la purpuriu și aș fi lăsat-o acolo.

Chase și cu mine nu ne vorbim, genul de nevorbit pe care lumea îl observă și se miră, genul de nevorbit care-i face pe toți ceilalți să se simtă un pic nervoși. Și, într-un spital de boli mintale, asta e cea mai periculoasă dispoziție. La micul dejun, ne ignorăm reciproc, iar eu înghit cu forța câteva îmbucături de ou, chiar dacă sunt prea supărată ca să pot simți vreun gust. În timpul ședinței de terapie de grup, ne așezăm cât mai departe unul de altul, ceea ce, când stai într-un cerc, înseamnă față în față. Arătăm de parcă am fi polii opuși ai unui magnet. Ne privim unul pe celălalt, dar ne respingem. Doctorul Goodman continuă tema discuției despre relații. Îi cere lui Chase să ne spună ceva, îl forțează, și nu lasă pe

nimeni să vorbească până ce n-o face el. Dar, în loc de un comentariu isteț sau vreo ironie mușcătoare, Chase murmură:

— Asta-i o tâmpenie.

Apoi se năpustește afară din sală, răsturnând un scaun gol în drum spre ieșire.

Pe măsură ce ziua se scurge, purpuriul meu se intensifică până devine prea întunecat și-mi acoperă umerii ca un giulgiu. Mi-e dor de Amelia și mi-aș dori să fie și ea aici. Mă întreb ce mai face. Dacă e fericită la Green Lake. Dacă le zice și pacienților de acolo mâncători de rahat sau îi acuză că poartă chiloți murdari.

În timpul cinei, plouă atât de zgomotos încât devine aproape tulburător. Nori de culoarea ochilor învinețiți și loviți acoperă cerul. Vremea îi face nervoși pe ceilalți pacienți. Pentru unii, devine un fel de factor declanșator, crescându-le anxietatea. Încă mai sunt niște meduze, dar acum e ca și când însăși mâna Domnului s-a pogorât și a răscolit oceanul, învârtejindu-l. Pe mine nu mă deranjează vremea pentru că se potrivește cu starea mea. E sumbră ca și gândurile mele.

Când mă duc la ședința de terapie individuală cu doctorul Goodman, el observă că e ceva în neregulă cu mine și se declară îngrijorat. Nu trebuie să-mi spună de ce. Se poate citi cu ușurință pe fața lui plină de milă. *Recidivă*. *Ar fi mai bine să ascundem aparatele de ras.* Îmi răsfrâng buza într-o grimasă. Am împăturit trei animale origami: o maimuță, un hipopotam și o pasăre.

Când mă întorc în camera goală și sunt încuiată pentru odihna de noapte, așez animalele de hârtie pe comodă. Menajeria de hârtie se mărește. Ating coama leului. Pasărea pe care am făcut-o mai devreme se clatină și cade. *Micuța mea pasăre cu o aripă frântă*. Mânia crește în mine ca fluxul și rup pasărea în bucăți.

În timp ce mă pregătesc de culcare și privirea-mi cade din nou pe mica mea grădină zoologică,

îmi dau seama că n-am vorbit cu nimeni toată ziua. Așa se simte purpuriul.

∵

Mă trezesc la pârâitul unui fulger și al scânteilor ce cad dincolo de fereastra mea. Apoi toată clădirea e zdruncinată de un bubuit, urmat de fâsâitul ușilor care se descuie. Mă dau jos din pat și înaintez pipăind de-a lungul peretelui. Noaptea, lumina care se strecoară pe sub ușă mă ajută să mă orientez. Dar în noaptea asta a dispărut. Un alt fulger inundă camera cu o lumină ca de neon. Pot auzi pacienții ieșind din camere, pe hol.

Ajung la ușă și ezit. Nu știu ce e dincolo, de cealaltă parte. A căzut curentul. Și se pare că încuietorile de la ușile pacienților au cedat. Atunci, am o revelație. Asta-i șansa mea. Fără încuietori. Fără alarme. Pavilioanele C și D sunt complet deschise. Vulnerabile. La asta ar fi trebuit să mă concentrez. La Cellie. Și la răzbunarea mea. În schimb, eu mă lăsasem orbită de Chase și de promisiunile lui deșarte.

Apăs pe clanță până jos și deschid ușa câțiva milimetri. Mă zgâiesc. Holul e pustiu și nemișcat; până și semnul de deasupra ieșirii de urgență este stins. Parcă mă uit într-un tunel nesfârșit.

Și, deși mă simt teribil de înspăimântată la gândul de-a umbla pe întuneric, n-am de ales. O ocazie ca asta nu va mai apărea. Exact când mă pregătesc să mă strecor afară, lovește un nou fulger, urmat de bubuitul grăbit al unui tunet. Tresar violent și mă trezesc afară din cameră. La început pășesc șovăielnic, dar, cum holul rămâne în continuare pustiu, o pornesc mai repede, apoi aproape alerg. Îmi țin mâinile întinse în față, folosindu-mă de ele ca un orb de bastonul lui, bâjbâind în jur până ating bara de metal a ieșirii de urgență. Mușchii îmi zvâcnesc de adrenalină, când încep să împing ușa. Deja gândesc în avans. Cellie este mai puternică decât mine. S-ar putea să am

nevoie de o armă. Va trebui să fac rost de ceva pe drum.

Lumina unei lanterne care-mi trece peste picioare și vocea care o însoțește sunt ca o detunătură de armă.

— Hei! Monroe, unde crezi că te duci? zice Donny.

Toată adrenalina din mine se preschimbă în frică. Mă întorc încet. Lumina lanternei îmi intră în ochi și-mi ridic mâna ca să mi-i acopăr.

— La dracu', scuze!

Raza lanternei coboară la picioare.

— S-a întrerupt curentul în clădire și generatorul de urgență încă n-a pornit. Doctorul a cerut ca toți pacienții să se strângă la cantină… turuie Donny.

Ne privim unul pe altul pe deasupra mănunchiului de raze. Donny are o stație radio în mână și din ea izbucnesc voci, dând raportul și cerând detalii.

— *Pavilioanele A și B, securizate. C și D, noutăți despre pacienți?…*

Aștept să văd ce o să facă. Dacă va striga din nou cod roșu și mă va trimite înapoi în Camera Tăcerii? Donny continuă să mă fixeze cu atenție, de parcă aș fi unul dintre acele desene în care, dacă-ți lași privirea să se odihnească într-un punct, îți apare o altă imagine. Cât pe-aci să cad în genunchi și să încep să-l implor să nu mă trimită iar în Camera Tăcerii, când îl aud spunând:

— Deeeci… presupun că exact acolo te duceai acum, nu?

— Ce? întreb, confuză.

Joacă vreun joc, vrea să mă zăpăcească? N-a fost niciodată atât de răutăcios cu mine.

Mă privește cu ochi mari, de parcă ar vorbi cu un copil de patru ani.

— Cantina. Acolo te duceai acum, nu-i așa? Presupun asta, pentru că holul era atât de

întunecos, încât pur și simplu nu ți-ai dat seama în ce direcție te îndreptai.

Doar dacă nu cumva am uitat deosebirea dintre stânga și dreapta, ar fi imposibil să fac o asemenea greșeală. Însă, de fapt, el îmi sugerează un răspuns. Dau din cap încet și-mi umezesc buzele.

— Da.

— Da, spune și el, imitându-mi datul din cap. Asta mi-am închipuit și eu.

Ridică stația radio și spune ceva de genul:

— Monroe, în siguranță.

Apoi îmi face semn să îl urmez.

∵

Pacienții sunt strânși în mijlocul cantinei, în timp ce supraveghetorii și asistentele înconjoară perimetrul mergând cu lanternele în mâini. Pacienții sunt agitați, în timp ce furtuna continuă să urle afară, iar personalul spitalului pare destul de panicat. Scanez mulțimea cu privirea în căutarea lui Chase, în ciuda evoluției neplăcute a relației noastre. Îl zăresc aproape imediat. Stă la margine, aproape sprijinit de perete. Are șapca trasă pe frunte și mâinile în buzunare. Pare înfrânt și trist. Îmi vine să mă duc la el, dar sunt prea furioasă.

Doctorul Goodman se cocoață pe o masă și strigă, cerând atenție. Când asta nu funcționează, asistenta Dummel suflă într-un fluier. Doctorul se încruntă puțin.

— Mulțumesc, domnișoară Dummel. Doamnelor și domnilor, așa cum probabil v-ați dat deja seama, s-a întrerupt curentul.

O parte dintre pacienți se bucură, în timp ce alții încep să se vaite.

— Aș vrea ca toți să vă întoarceți în camerele voastre. Supraveghetorii vor patrula pe holuri, împreună cu restul personalului. Știu că uneori furtuna îi neliniștește pe unii dintre voi. Vă rog să vorbiți cu o asistentă sau cu un supraveghetor dacă vreți ceva care să vă ajute să dormiți. Asta-i tot.

Doctorul Goodman se dă jos de pe masă, iar supraveghetorii și asistentele încep să împartă pacienții în grupuri, ca să-i escorteze înapoi în camere.

Donny mă zărește.

— Hei, Alice! spune el, făcându-mi semn din cap să îl urmez.

Când să ieșim din cantină, mă uit din nou după Chase, dar s-a topit în marea de pacienți. De îndată ce ajung înapoi în cameră, mă ghemuiesc sub pături. Furtuna s-a potolit. Au încetat și fulgerele și tunetele. Acum plouă cu găleata. Număr picăturile, așteptând somnul și încercând să uit de Chase.

∵

Un râs ascuțit, vicios, își face loc în visele mele. *Râsul lui Cellie.* A trecut mult timp de când nu l-am mai auzit, dar nu e genul pe care să-l uiți. Râde din nou, mai aproape de urechea mea, atât de aproape încât îi pot simți răsuflarea și obrazul atingându-l pe al meu. *Ai fost o soră rea „Alice.* Închid ochii mai strâns și mă lupt cu visul. Deslușesc inconfundabilul sunet al scăpărării unui chibrit, în timp ce mirosul de sulf se răspândește în aer. Mă sucesc și mă răsucesc, aruncând păturile de pe mine. Mi-e cald. Mai bine mi-aș fi scos blugii înainte de culcare. Mă sufoc. Nu pot să respir. Mici fuioare de fum îmi intră pe gât și am senzația că degete noduroase mă zdrobesc pe dinăuntru. Sar din somn imediat, mai iute decât ai pocni din degete sau ai spune *abracadabra.* Camera e plină de fum. Ca un spectru, Cellie se strecoară afară pe ușă și-o trântește în urma ei.

Corpul mi se zbate, cuprins de spasme, și tușesc violent, ca să scot din mine fumul acela negru. Încerc să inspir aer, dar tot ce primesc este și mai mult fum negru, cu gust de cenușă fierbinte, care se depune greu în plămâni. Fumul se îngroașă și abia mai reușesc să văd în jur. Mă dau jos din pat, cu brațele întinse, bâjbâind spre ieșire.

Văd o lumină, o pâlpâire portocalie pe care o cunosc prea bine. Flăcări. Plutesc în fumul de deasupra comodei mele. Menajeria de hârtie, pe care am migălit-o cu atâta dragoste, am împăturit-o cu mâinile mele, arde.

— Nu! zic, gâtuit.

Cumva, ce se întâmplă acum mi se pare mai grav decât trădarea lui Chase. Cellie a știut întotdeauna cum să taie cel mai adânc. Nu pot sta cu mâinile în sân uitându-mă cum arde menajeria, privind cum un alt lucru pe care-l iubesc se transformă-n scrum, împrăștiindu-se și dispărând sub mâinile haine ale lui Cellie. Bat cu palmele un leu care arde, apoi o maimuță din care iese fum – încercând să sting focul. Îmi mușcă din mâini și pielea începe să mi se bășice, dar nu mă pot opri. Continui, încerc să salvez cât mai multe animale. Tușesc și scuip și mă înăbuș din cauza fumului și-a flăcărilor. Dar ele sar, se întind, se unesc una cu alta. Nu sunt suficient de rapidă. Nu pot salva toate animalele. Atunci, măcar unul. Încă unul.

Fumul se îngroașă, căpătând o nuanță de cenușiu mai întunecată, și țâșnește în sus, spre tavan. Se declanșează alarma de incendiu. Nu observ când se deschide ușa, prin care se năpustesc o mulțime de supraveghetori. Mă înșfacă, dar eu mă prind bine cu mâinile de comodă, zgâriind lemnul cu unghiile, umplându-mi de sânge buricele degetelor în timp ce sunt luată pe sus. Dau din picioare. Țip. Am vocea răgușită de la fum.

— Încă unul, le spun. Vreau să mai salvez măcar unul.

Pacienții ies din camerele lor și rămân pe loc, perplecși. În sfârșit, meduzele sunt nemișcate.

Se deschide o altă ușă și sunt împrâncită în întuneric. Aterizez în genunchi, o căptușeală albă amortizându-mi căderea. Din gură îmi scapă un vaiet, apoi un cuvânt ce pare un amestec de *nu* și *vă rog*. Zac pe-o parte și-mi ridic genunchii la piept. Ceva îmi foșnește în mână. E beznă în

Camera Tăcerii, dar simt conturul cu ajutorul degetelor. Un animal. Am salvat unul. Este fluturele pe care l-am făcut cu Chase, în timpul terapiei de grup. Atunci îi povestisem despre fluturi, cât de gingași sunt, deși reușesc să supraviețuiască datorită unui camuflaj inventiv. Iar el îmi spusese că-i place să mă asculte vorbind. Doamne, ce rău doare. Strâng fluturele la piept. L-am turtit când încercam să-l salvez. Acum e tot ce mi-a rămas, un fluture cu două aripi smulse.

∵

Nu vine nimeni un timp lung de câteva ore – cum mi se pare mie. Nici măcar nu cred că sunt monitorizată. Nu sunt în siguranță aici, în Camera Tăcerii. Cellie m-a găsit. A venit după mine. Trebuie să ajung la ea înainte să mă găsească ea din nou. E doar o chestiune de timp. Am fost vânătorul. Acum am devenit vânatul. Probabil c-a scăpat din pavilionul D când s-a întrerupt curentul. Probabil că a încercat același lucru ca și mine, să se strecoare afară pe ieșirea de urgență. Dar ea a reușit unde eu am dat greș.

Se deschide ușa și o rază subțire de lumină scaldă camera albă. Probabil c-a venit curentul în timp ce eu eram închisă în întuneric. Îmi duc mâna la ochi și mă trag mai în spate. Persoana intră și lasă ușa să se închidă în urma sa. Mă ridic în picioare, iar inima îmi bate ca a unui iepure. Mă trag într-un colț și mă lipesc de perete. E Cellie. Sunt sigură.

Persoana vorbește și este cea mai dulce voce pe care am auzit-o vreodată:

— Allie.

— Chase!

Mă arunc în brațele lui. Nu se aștepta. I se taie respirația și scoate un mic icnet, dar mă prinde, îmbrățișându-mă strâns. Îmi îngrop obrazul în umărul lui.

— Cellie este aici. A scăpat din pavilionul D. Nu știu cum.

— Ssst!

Mă mângâie liniștitor pe spate.

— A stârnit un incendiu.

Mă dezlipesc de el și deschid palma, arătându-i fluturele mototolit, dar e zadarnic, pentru că nu-l poate vedea pe întuneric.

— Mi-a dat foc la animale. Am salvat fluturele.

— Doamne! Îmi pare atât de rău!

Mă ia din nou în brațe, strângându-mă și mai tare.

— E numai vina mea. N-am vorbit serios, nimic din ce-am spus n-a fost serios. Îmi pare atât de rău. N-ar fi trebuit să te las singură.

Îmi dă drumul din îmbrățișare și își pune mâinile pe umerii mei.

— Asta nu e un loc sigur. Trebuie să ies de aici, spun eu și mă îndepărtez de el. Trebuie să o găsesc înainte să mă găsească ea din nou.

Probabil că nu s-a întors în pavilionul D. Există un singur loc pe insula asta uitată de Dumnezeu în care s-ar simți în siguranță. Un singur loc în care crede că n-aș îndrăzni să merg. Strâng degetele în jurul cardului din mâna lui Chase.

— Cred că știu unde s-a dus. Dar o să am nevoie de cardul tău.

E ultima favoare pe care i-o cer.

— Nu cred că ar trebui să te duci singură, zice cu vocea gâtuită de îngrijorare. Vin cu tine.

Ce-i în capul lui? Se oferă să vină cu mine? Acum știe, de când ne-am certat, ce am de gând. Dacă-l las să mă ajute, o să fie complice. E conștient de asta? Înțelege care sunt consecințele?

— Chase, ești sigur? Nu e nevoie să mă ajuți. Mă pot descurca și singură.

Mă găsește iar prin întuneric, mă mângâie pe cap, prinzând între degete câteva din șuvițele slute, și, pentru o secundă, atingerea lui seamănă izbitor cu fantoma mâinii lui Jason.

— Știu ce fac, Alice. Știu ce înseamnă asta. Am spus că o să te ajut și asta o să fac.

Vocea lui e complet resemnată.

— Cred că e singura cale.

— Ori eu, ori ea, șoptesc eu.

— O să fii tu, zice el, atât de sigur, atât de convins. Promit c-o să fac tot posibilul să te întorci întreagă. N-o să te pierd.

Mă ia de mână și, folosind cardul de acces, deschide ușa. Trage aer adânc în piept și aruncă un ochi pe hol, să vadă dacă avem cale liberă. Apoi o rupem la fugă. Eu o iau înainte. Pe hol, pe ieșirea de urgență, apoi pe scările în zigzag. Deschidem ușa de la picioarele scării cu un bubuit și suntem afară.

În timp ce sprintăm prin iarbă spre gardul de plasă, îmi dau în sfârșit seama ce-mi doresc. Îmi doresc să-i fac lui Cellie aceleași lucruri pe care mi le-a făcut ea mie. Vreau să simtă și ea durerea iubirii pierdute, spaima înghețată a celui vânat. Vreau să-i smulg inima din piept.

Din jurnalul lui Alice Monroe

Jason și cu mine am țâșnit prin ieșirea de urgență rezervată vizitatorilor. Brusc, alarmele au început să vuiască și luminile să clipească. Am coborât treptele două câte două. M-am împiedicat de două ori, dar m-a prins Jason. Când am ajuns la ușa spre exterior, ne-am oprit puțin.

— Nu mai este cale de întoarcere, a spus el.

— Nu mai este cale de întoarcere, am repetat.

Am deschis ușa împreună. Am făcut ochii mari, când am dat brusc de beznă. În jurul nostru, alarmele continuau să țipe, dar încă nu fuseseră aprinse luminile proiectoarelor. Pentru un timp, am fost la adăpostul întunericului nopții. În aceeași zi, mai devreme, plouase foarte tare, așa că iarba prin care alergam era foarte udă și pământul, noroios. Mă simțeam de parcă alergam prin nisip, iar picioarele și plămânii îmi ardeau de efort, dar Jason continua să mă țină de mână și să mă tragă,

aproape dureros, după el. În depărtare, s-au ridicat niște glasuri, supraveghetori strigându-mi numele, rugându-mă să mă opresc. Jason tăiase din timp o gaură în gardul de sârmă care înconjura spitalul. Am ajuns acolo și el s-a strecurat prin deschizătură.

— Hai, Allie, a strigat Jason.

Ne-am apropiat de liziera pădurii și am continuat să fugim. Alergam printre tufișuri și copaci. Jason făcea tot posibilul să mă protejeze, dar crengile îmi biciuiau fața și îmi juleau mâinile.

Aveam impresia că alergam de-o eternitate când am ajuns la marginea lacului, însă timpul se scurge altfel într-o pădure întunecoasă, așa că probabil nu trecuseră decât câteva minute. Jason s-a aruncat în apă, deformând reflexia lunii ce se oglindea la suprafața ei. Am plonjat și eu. Când m-am scufundat în apa înghețată, a trebuit să-mi înăbuș dorința de-a țipa în gura mare. Frigul mi-a prins șira spinării ca într-o menghină și ceva a lunecat pe lângă picioarele mele. Jason m-a strigat, oprit în mijlocul lacului. Am înotat spre el, îngrozită. De îndată ce-am ajuns la el, a început să înoate iar, și eu l-am urmat.

Când am ieșit, tremurând, din apă, Jason m-a sărutat pătimaș. Ne-am uitat peste umăr, către celălalt mal al lacului, unde se opriseră supraveghetorii. Luminile lanternelor erau înghițite de suprafața neagră a apei, fără a răzbate până la noi. Eram pierduți pentru ei – așadar, în sfârșit, liberi. Doar Jason și cu mine.

Am plecat de-acolo, abia mai fiind în stare să ne mișcăm trupurile rebegite. Înghețasem de-a binelea și dinții îmi clănțăneau. Mi-a venit brusc în minte casa bunicului, când ne chinuiam să ne păstrăm căldura corpurilor și mâncam bucăți de tort. M-a cuprins un acces de panică și m-am prăbușit în genunchi, incapabilă să mai fac vreun pas. Mi se părea că n-o să mă mai pot încălzi niciodată.

Jason a fost imediat lângă mine.

— Vino, iubito!

Mi-a petrecut un braț pe după mijloc și m-a ridicat în picioare.

— Nu mai e mult.

Împreună, am reușit să ajungem până la un hambar abandonat, unde, cu o zi înainte, Jason adusese haine curate și un felinar cu gaz. Urma să ne petrecem noaptea aici.

Jason m-a condus la o scară șubredă și m-am cățărat până în podul de fân. Mirosea a cai și a utilaje vechi. În timp ce eu m-am schimbat de hainele ude, Jason a încropit un pat din fân și o pătură de lână. N-am aprins felinarul. Ne era teamă că lumina lui ar fi fost ca un far pentru urmăritorii noștri. Am profitat în schimb de razele lunii, care ne-au ajutat să ne mișcăm în întuneric, și, curând, eram din nou unul în brațele celuilalt. Trupul lui Jason era alunecos din cauza apei din lac și a transpirației. Și-a scos tricoul și eu mi-am plimbat degetele peste tatuajele lui. Inorogul. Pâlcul de copaci. Literele din *Voia Domnului.* Când mi-a scos tricoul și m-a întrebat „Vrei și tu?”, n-am ezitat deloc.

Și-a suflat în mâini, încălzindu-le, apoi mi-a strivit gura într-un sărut. Părea disperat în noaptea aceea. Îl iubeam atât de mult, încât simțeam că dragostea mea nu mai avea loc în mine și căuta să iasă afară, manifestându-se ca o nevoie fizică – nevoia de-a fi aproape, cât mai aproape de el cu putință. Când Jason a pătruns în mine, am simțit că întreaga lume se mișcă, într-o sincronizare perfectă cu trupul de deasupra mea. După ce a terminat, m-a îmbrăcat, încet, cu un tricou uscat, sărutându-mă, între timp, pe abdomen. Apoi mi-a sărutat pleoapele, clavicula și pielea de deasupra inimii mele zbuciumate.

În noaptea aceea mi-am așternut toate visurile la picioarele lui, le-am împletit cu fânul, le-am țesut în pătura de lână și le-am strecurat printre

șindrilele vechiului hambar, care avea să ardă cu atâta ușurință.

CAPITOLUL 22

EVADAREA

Chase și cu mine o rupem la fugă spre linia orizontului, acolo unde stelele se topesc în portocaliul răsăritului de soare. Trecem de pavilionul D, apoi de gaura din poartă. Vântul îmi flutură părul, răvășindu-l în toate părțile, așa că mi-e greu să văd. În depărtare, se aude țipătul unei alarme. Reflectoare uriașe taie semiîntunericul zorilor și aleargă pe pajiște, căutându-ne.

Mă opresc o secundă ca să mă uit la clădirea cu fațada găurită și ferestrele camuflate. Chase se oprește în spatele meu.

— Alice, ești bine? mă întreabă și mă ia de mână. Încuviințez și el mă strânge ușor de degete, încurajator, apoi o luăm din nou la fugă. La început, îmi simt picioarele ca de cârpă și mi se pare că nu vor să execute ce le comandă creierul. *Alergați. Repede. Alergați. Iute.* Și știu că nu doar epuizarea fizică mă împiedică; mai e și frica. Frica de ceea ce vom găsi. Frica pentru Chase. Frica de Cellie. Totul se amestecă înăuntrul meu, crescându-mi adrenalina. Ajungem la gardul de plasă. Gaura pe care-a făcut-o Jason a fost astupată. Singura soluție este să îl sărim și să riscăm să ne înțepăm în sârma ghimpată de sus. Îmi înfig piciorul într-un ochi al plasei și mă salt. În graba mea, uit că la vârf se află colaci de sârmă ghimpată. Scot un strigăt de durere când țepii îmi intră palmele arse. Mă prăbușesc de partea cealaltă a gardului. Chase sare după mine. El reușește să evite sârma ghimpată. Îmi șterg palmele însângerate pe blugi.

Chase îmi aruncă o privire rapidă, îngrijorat.

— Mâinile tale sunt în regulă? mă întreabă.

— Mda.

Îmi privesc mâinile. Încă mai sângerează, dar nu prea tare. Nu suficient ca să mă oprească. Lumina unui reflector trece la câțiva centimetri de noi.

— Încă rămâi cu mine? îl întreb.

Pentru mine e prea târziu să mă întorc, dar nu și pentru el. Vreau să-i ofer o șansă, însă el o refuză.

— Rămân cu tine, Alice.

Apoi începem iar să alergăm. Pădurea deasă ne încetinește mișcările și mi se pare că alergăm de câteva ore, chiar dacă au trecut doar câteva minute. Alarmele spitalului s-au pierdut în depărtare și singurele zgomote pe care le-auzim acum sunt trosnetele crengilor rupte sub tălpi și răsuflările noastre șuierătoare, dar asta nu înseamnă că nu suntem urmăriți. Când ajungem la malul lacului, încremenesc brusc și nu mai sunt în stare să mă urnesc din loc.

Chase se apleacă, sprijinindu-și palmele pe genunchi.

— De ce te-ai oprit?

Fac semn din cap spre celălalt mal, dincolo de care se întinde o pajiște pe care se zăresc ruinele mistuite de foc ale hambarului, ca o piatră funerară.

— Cred că acolo s-a ascuns, îi spun lui Chase.

— De ce acolo? mă întreabă, cu îndoială. Acolo…?

— Da, spun încet. Acolo a murit Jason.

— Nu trebuie să faci asta, Alice.

Își pune mâinile în șolduri și privește în pământ.

— Te înțeleg dacă vrei să te întorci.

Fără voie, închid ochii și călătoresc înapoi, în timp. Am senzația că privesc un film derulat înapoi. *Hai, Alice. Trebuie s-o faci.*

— Nu. Ea e acolo. Știe că este singurul loc în care eu n-aș veni. Crede că acolo e în siguranță. Asta-i singura mea șansă.

Înainte ca el să-mi poată răspunde, înainte și să-i văd măcar reacția, mă arunc în lac. Apa înghețată îmi înțeapă pielea cu un milion de ace ascuțite.

Singurul lucru pe care pot să-l fac este să înot, să înot ca să mă încălzesc, să înot ca să rămân în viață.

Aud pleoscăitul scos de corpul lui Chase în apă când plonjează în spatele meu. Mă prinde din urmă cu ușurință și, când ajunge lângă mine, nu ne spunem nimic. Suntem prea concentrați să ne menținem respirațiile egale și mișcările brațelor viguroase. În sfârșit, din fericire, ajungem într-un loc în care putem atinge fundul pietros cu picioarele. De acolo mergem spre mal, clătinându-ne ca niște zombi. Chase mă ia de mână și de data asta își împletește degetele cu ale mele. Alergăm amândoi, umăr la umăr, până când ajungem aproape de hambar și putem simți mirosul de lemn ars. Din iarba înaltă se ridică rouă, un abur pe care aproape că-l confund cu fumul, dar construcția nu arde. Nu mai are cum. Chiar dacă Cellie a încercat din nou să-i dea foc, nu cred c-a mai rămas mare lucru de ars.

Când Jason și cu mine am venit aici, am dat de o ușă culisantă uriașă, pe care Jason a trebuit s-o împingă cu toată forța ca s-o deschidă. Acum, intrarea e doar o gaură imensă și neagră.

Pășesc peste prag, cu inima bătând gata să-mi spargă pieptul. Soarele dimineții se infiltrează prin pereții crăpați și strâmbi, îmbăind hambarul într-o lumină eterică. Aud în spatele meu un râs subțire, ca de copil. *Cellie.* Mă răsucesc, dar îl văd doar pe Chase, a cărui umbră cade peste mine. Acum aud vocea lui Jason în spate: *Rahat*, *iubito! Am luat foc de-a binelea.* Mă întorc din nou.

— Alice, ce s-a întâmplat? întreabă Chase.

Cellie râde. Hohotele ricoșează din pereți, rotindu-se în cercuri, îmi astup urechile cu palmele și scutur din cap. Picături de apă înghețată sar din părul meu în toate părțile. Tremur, dar nu din cauza frigului de afară. Undeva, în adâncul ființei mele, o amintire înghețată se desface.

— N-are cum, spun, mai mult pentru mine.

Hambarul e gol. Înnebunită, dau fuga înăuntru, până ajung la scara spre podul de fân. Urc. Chase mă urmează. Cercetez podul de fân cu privirea. Cellie nu-i aici. Mă întorc la Chase.

— Dar focul din camera mea…

Eram atât de sigură că aveam s-o găsesc pe Cellie aici.

Chase mă privește cu compasiune.

— N-a fost niciun foc, Alice. Ai țipat și ai plâns, iar ei n-au reușit să te calmeze, așa că te-au închis în Camera Tăcerii.

Mă uit la mâinile mele și îmi examinez palmele. Nu sunt bășici, carnea nu e roșie, nici măcar roz. N-am decât zgârieturile de la sârma ghimpată și arsurile vechi, deja vindecate.

— Nu înțeleg, spun eu – pentru mine, pentru hambar, pentru Chase.

— Ba cred că da, zice el calm.

— Cellie nu-i aici.

— Te înșeli.

Trage adânc aer în piept.

— Eu cred că Cellie *este* aici.

CAPITOLUL 23

PLANUL PERFECT

Undeva, din depărtare, o voce mă strigă. Nu-mi dau seama dacă e o amintire sau se întâmplă aievea.

Cellie stă aplecată deasupra mea și pe buze i se desenează încet un zâmbet batjocoritor. Pare tristă, fragilă.

— Cellie?

Întind mâna s-o ating, dar degetele mele trec prin aer. Chipul îi e doar fum, fum alb, ce pâlpâie în lumina lunii. Mă rostogolesc în genunchi, și iat-o din nou, stând în vârful scării care coboară din podul de fân. Își dă capul pe spate și râde ca atunci când eram copii, când ne jucam toată ziua, până deveneam lipicioase de nădușeală și obrajii ne miroseau ca soarele de vară. Mă duc de-a bușilea spre ea.

— Allie?

Chase e în spatele meu. Dar îl ignor. Acum o urmăresc pe Cellie din podul de fân, apoi pe scară-n jos, în boxa pentru cai unde Jason a lăsat felinarul.

Clipesc și rămân așa, lângă felinar, mângâind sticla cu o dorință nestăvilită să simt căldura și să privesc ceva arzând. Mâna lui Cellie plutește peste a mea. Se lasă în jos și se contopește cu degetele mele, până devine una cu palma mea. Cellie mă călăuzește, dar mâna mea este cea care se mișcă.

Îmi amintesc vag cum am luat felinarul cu gaz în mână și l-am ridicat, uitându-mă după ceva inflamabil. Aud pașii lui Jason coborând pe scară și-i urmăresc chipul contorsionat când se grăbește spre mine.

— Cellie, șoptește el, stând în afara boxei, la o distanță aparent sigură.

Mă uit la el și parcă îl văd prin ochii lui Cellie.

— E numai vina ta, șuieră Cellie, deși eu sunt cea care vorbește.

— Ai dreptate. E numai vina mea.

— Nu mă iubești. Nimeni nu m-a iubit vreodată, spunem amândouă.

— Vă iubesc pe amândouă, spune Jason. Cum aș putea să o iubesc pe una, fără să o iubesc și pe cealaltă?

Întinde mâna spre mine, spre Cellie, și eu îl las să mă ia de mână. Are palma bătătorită și caldă. Îmi strânge degetele, le apucă ușor la început, apoi mai ferm.

— Vă iubesc pe amândouă. Mereu v-am iubit. Pentru noi am făcut asta.

Ridică și cealaltă mână și îmi cuprinde obrazul. Felinarul mi se lipește de coapsă și nu bag în seamă căldura flăcării sau mirosul de petrol, care pare mai pregnant în această parte a hambarului. Mâna lui coboară, îmi mângâie umărul, cotul, încheietura, și apoi se închide peste degetele mele.

Mi-e frică.

Ceva fracturat din mine începe să se adune și să se îmbine la loc, ca piesele unui puzzle. Mă văd din nou fetiță, aplecată deasupra bunicului, care are pielea de culoarea unei furtuni ce se apropie. Peste umăr, văd cum cineva se înalță din ce în ce mai mult. O imagine în oglindă, ale cărei mâini par reale, a cărei atingere aduce mângâiere, a cărei voce aduce bucurie. Cineva care ia toată dragostea pe care eu n-am simțit-o niciodată, o strânge ghem și-o coase în ea însăși, pentru a mă scuti pe mine să mă simt o viață întreagă inutilă, neiubită, nedorită. Partenera mea cea scelerată. Geamăna mea bolnavă. *Eu.*

— E-n regulă, spune Jason zâmbind, apropiindu-și corpul de al meu. E-n regulă, repetă el, ținându-mă de parcă aș fi o păpușă fragilă sau vreun obiect scump făcut din sticlă.

— Și tu ai știut în tot acest timp? Că nu există Cellie, că nu este reală?

Nu înțeleg ce se întâmplă. Părea atât de reală. O parte din mine suferă profund că nu există.

— Bineînțeles. Am știut de la început.

Mi-e prea greu să îndur. Nu pot accepta ce-mi spune Jason.

— Dar ea m-a terorizat.

— Îmi pare rău, iubito! Nu te-ai simțit bine mult timp. Dar acum eu o să fac să fie mai bine.

Cu blândețe, încearcă să-mi desfacă degetele din jurul mânerului felinarului.

— Hai, dă-mi-l mie.

Eu îl strâng mai tare. Ceva nu e în regulă.

— Hai, iubito, dă-i drumul!

Fac un pas îndărăt și el îmi strânge pumnul atât de tare, că-mi trosnesc oasele. Buzele i se răsfrâng într-un rictus.

— Am spus *dă-i drumul.*

Ne luptăm, iar felinarul pare un fel de funie în jocul acela în care adversarii se luptă care să-l tragă spre el pe celălalt. Îmi smucesc brațul nebunește, încercând să scap din strânsoarea lui Jason. Funcționează. Dar membrele nu mă ascultă cum trebuie, iar sticla subțire se sparge de peretele hambarului. Lichidul din felinar se împrăștie în toate părțile, udându-mi mâna care se aprinde instantaneu. Țip de durere și simt ca și când niște cuțite încinse îmi taie carnea. Felinarul îmi scapă din mână și cade în fân, unde se pornește altă vâlvătaie. Mă plesnesc cu palmele peste corp, încercând să sting flăcările.

— Ajută-mă, strig eu. Te rog, ajută-mă!

Jason stă pur și simplu în loc, cu o expresie dezorientată.

— Exact asta fac, iubito.

— Oh, Doamne! Doare atât de tare!

Reușesc în sfârșit să înăbuș flăcările de pe mână, dar focul din jurul nostru crește rapid. Prea repede. N-avea cum să se extindă fără ajutorul unei substanțe inflamabile. Înconjoară boxa cailor și se extinde spre grinzile din lemn ale hambarului.

Deodată, totul e cuprins de flăcări. Mirosul acru de petrol. Fânul proaspăt și uscat. Reasamblate, cuvintele lui Jason capătă alt sens.

E un loc nou.

Cred că o să-ți placă. E mai plăcut decât orice ți-ai putea imagina.

Am găsit locul perfect.

În curând o să fii liberă, *îți promit.*

Cellie e o parte din mine. N-am cum să scap de ea decât în moarte. Jason a plănuit totul. Mă uit la el, un băiat a cărui viață s-a distrus, și țip. Sunetul care-mi iese din piept este gutural, un strigăt de război. Fac un pas în spate, pentru elan, apoi mă reped înainte. Focul vuiește furios, iar fumul vălătucește prin hambar ca un șarpe scăpat din infern. Jason mă prinde de o gleznă și mă trage înapoi, exact când o grindă arsă se prăbușește la pământ cu un bubuit asurzitor. Jason mă azvârle ca pe o păpușă de cârpe într-o grămadă de fân. O parte din păr îmi ia foc și mă rostogolesc ca să-l sting. Atunci el se urcă peste mine, cu picioarele de-o parte și de alta a șoldurilor mele și cu mâinile țintuindu-mă la podea. Nu și-a mai folosit forța împotriva mea până acum. Și e înspăimântătoare. Focul îmi mușcă din umeri, dar locurile unde mă țin ostatică mâinile lui Jason rămân neatinse.

— E prea târziu, Alice. Stai cuminte!

Vrea să ardem împreună. Ăsta era locul lui perfect. Planul lui perfect. Își dă capul pe spate și râde.

— Rahat, iubito. Am luat foc de-a binelea!

Lumini albastre și roșii fulgeră în afara hambarului, iar prin crăpăturile din pereți văd mașini de poliție. Ușa ruginită a hambarului se deschide cu un scârțâit prelung și doi polițiști intră, protejându-se cu brațele la cap de fum și de văpaie. Insignele le sclipesc portocalii în lumina focului. Strigă ceva la noi, dar nu aud nimic din cauza mugetului focului și-a inimii ce-mi bate înnebunită. Se retrag.

Și atunci, zăresc o rază de speranță. Mâinile îmi sunt nefolositoare, toată partea de sus a corpului este nefolositoare, imobilizată de foc și de furia lui Jason, dar picioarele încă-mi sunt libere. Ridic unul și-mi înfig genunchiul în locul unde știu că-l va durea pe Jason cel mai tare. Răcnește și se rostogolește de pe mine. Încerc să mă ridic în picioare, însă dogoarea îmi apasă cu putere în spinare, făcându-mă să mă aplec.

— Alice, te rog. Nu mă părăsi.

Nu știu dacă mă imploră să-l ajut. Dacă-și regretă decizia sau dacă doar vrea să mă întind lângă el și să lăsăm focul să ne mistuie pe amândoi. N-am să aflu niciodată. Trupul îmi e cuprins de spasme și picioarele îmi cedează. Apoi cad, iar gravitația e dură și neînduplecată. Aterizez pe pieptul lui Jason. Îmi dau seama, vag, că nu simt nicio mișcare sub mine. Nu mai există nicio cale de scăpare, nicio șansă. În sfârșit, s-a liniștit și Cellie în mine. Nu urlă, nu încearcă să-și facă loc cu ghearele la suprafață. Mi se închid ochii. Încerc să mă împotrivesc. Dar unele lucruri sunt mai puternice decât voința sau nevoia noastră. Moartea este mereu învingătorul suprem. Timpul trece și, în întuneric, mă simt ridicată și purtată pe brațe. Salvată. Aerul proaspăt mă lovește în față, dar nu-mi pătrunde în plămâni.

Cineva mă ține în brațe. Mă simt de parcă pieptul îmi e despicat în două. În sfârșit, *în sfârșit*, deschid ochii. Chase mă ține în brațe, mă ține de parcă aș fi făcută din sticlă. Dar e prea târziu, deja m-am sfărâmat într-un milion de cioburi.

CAPITOLUL 24

PRĂBUȘIREA

Mâinile lui Chase se mișcă în sus și-n jos pe brațele mele. Căldura lui îmi alungă frigul din oase și mă readuce în prezent. Mă dor arsurile de pe umeri, dar nu-mi dau seama dacă durerea este reală sau nu. Tot timpul am crezut că Jason m-a ținut pe loc ca să mă protejeze, că m-a ferit de foc… dar acum știu că voi rămâne marcată pentru totdeauna de nebunia lui.

Mă joc cu brățara albă de spital, cea al cărei cod de bare e imediat sub brățara mea galbenă. Urmăresc cu degetul literele care-mi alcătuiesc numele: *Alice.* Se întrepătrund și se rearanjează: *Celia.* Adevărul e ca un pumnal înfipt în spate.

— Eu sunt Celia? întreb, deși fără să mă adresez cuiva anume.

Chase își lasă capul în jos și mă îmbrățișează strâns.

— Nu înțeleg, spun, smulgându-mă din brațele lui.

Chiar dacă, în adâncul sufletului, simt adevărul, ceva din mine îl respinge.

— Ai spus că ea se află în pavilionul D.

Vocea mea e slabă, plină de îndoială.

Chase clatină din cap și mă privește cu tristețe, cu milă.

— N-am spus niciodată că ea se află în pavilionul D. Tu însăți ai tras concluzia asta.

Dau din cap, deși inutil. Mintea-mi recapitulează conversațiile noastre. Eu am fost forța călăuzitoare din fiecare. *Ea se află în pavilionul* D, spusesem eu. Iar Chase nu mă contrazisese, dar nici nu aprobase. Tăcerea ascunde cele mai periculoase lucruri, bănuiesc.

Îmi duc o mână la piept. Parcă inima mea și-a creat o clonă, iar acum sunt aici două bătăi diferite,

care se războiesc. Mii de imagini mi se învârtejesc în minte. *Cellie cedându-mi mie tortul. Cellie furând mâncare, la soții Chan. Cellie stârnind incendii*. Nu – nu Cellie, *eu.* Oh, Doamne, toate lucrurile pe care le-am făcut, toți oamenii cărora le-am făcut rău! Cum am să mă iert vreodată? Mă clatin și trebuie să mă sprijin de perete ca să nu cad. Suprafața lui e carbonizată și aschii mici îmi intră pe sub unghii. Cum de n-am știut?

— De ce nu mi-a spus nimeni?

Chase își scoate șapca și o răsucește în mâini cu-atâta forță, încât reușește să stoarcă apa din ea. Cicatricea de pe obraz îi tresare.

— La început, când ai întrebat de ea, am crezut că era reală. N-am știut că era…

Nu mă poate privi.

— N-am știut că nu era reală până n-ai spus niște lucruri ciudate, care nu se prea potriveau. Și atunci am șterpelit dosarul tău. Și acolo scria totul clar, negru pe alb. Doctorul Goodman a notat că, după părerea lui, nu erai pregătită să te confrunți cu adevărul. Credea că, dacă ți s-ar fi dezvăluit adevărul, ai fi suferit o cădere semnificativă și ireversibilă. Dar eu mi-am zis că asta era o tâmpenie.

Totul capătă sens acum, de ce nu-l înghițea Chase pe doctorul Goodman.

Însă, imediat mi-aduc aminte de minciunile lui Chase. Mă dor. De bună seamă că aflase totul din dosarul meu. Dar el îmi cântase în strună, cu fanteziile mele. Doar un fir subțire mă mai ține laolaltă. Mă așez pe podea, îmi ridic genunchii la piept și îi înconjor cu brațele. Tremur, dar nu de frig. Mă leagăn înainte și înapoi și plâng.

— Și atunci? Toate astea au fost doar un joc pentru tine? Ceva cu care să-ți alungi plictiseala aici în spitalul ăsta de nebuni?

Arunc cuvintele cu ură.

— Nu.

Clatină din cap, aproape violent. Se lasă în genunchi și întinde mâinile spre mine, dar eu îmi întorc fața și-mi înăbuș un suspin. Pe șira spinării îmi trece un fior ca un deget înghețat. Lumea toată se micșorează și nu-mi doresc decât o groapă în care să mă ascund.

— Ascultă, zice el. Îți aduci aminte că ți-am povestit despre sora mea, că am omorât-o?

Nu-i răspund, continui să plâng. Cellie nu este reală. Asta mă distruge. Mereu m-am întrebat cum ar fi să ajungi la capătul puterilor, iar acum știam.

Chase mă strânge tare de genunchi, obligându-mă să-l privesc în ochi.

— Te rog, știu că n-am niciun drept să-ți cer asta, dar ascultă-mă, bine? Atâta tot. Mă asculți? Și, după aceea, dacă vrei să plec și să nu mă mai vezi niciodată, o să înțeleg, bine?

Nu reușesc să articulez, așa că doar dau din cap. El începe să vorbească repede, de parcă, dacă n-ar reuși să le pronunțe suficient de rapid, cuvintele s-ar pierde în spațiul dintre noi.

— Sora mea, Maya. Era bolnavă.

Zâmbește, dar cu melancolie.

— Ți-am spus că îmi aduceai aminte de ea, mai știi?

Nu așteaptă să-i confirm, ci vorbește mai departe.

— Asta a fost la început – îmi aduceai aminte de ea.

Micuța mea pasăre cu o aripă frântă.

— Erau tot felul de chestii în neregulă cu ea, mai ales instabilitatea ei îngrozitoare – pe care tu n-o ai. Dar părinții noștri pur și simplu insistau că ea era doar tristă, că nu era nimic în neregulă cu ea. Au refuzat să ceară ajutor. Iar starea ei s-a înrăutățit.

Își lasă privirea în pământ.

— Vreau să spun, s-a înrăutățit semnificativ. Într-o noapte, când ai noștri erau plecați, ea s-a speriat și a început să spună tot felul de prostii,

cum că guvernul ne-ar asculta telefoanele. N-am reușit s-o liniștesc. Își pierduse controlul. A luat un cuțit din bucătărie. Când am încercat să i-l smulg din mână, m-a tăiat rău.

Chase face semn spre cicatricea de pe obraz.

— M-am încuiat în baie. Într-un târziu s-a calmat și a încercat să-și ceară scuze, prin ușă. Dar eu eram prea supărat. Și atunci… i-am spus niște lucruri pe care n-ar fi trebuit să i le spun, lucruri pe care chiar nu le credeam. I-am spus că o urăsc. I-am spus să dispară naibii.

Tăcerea dintre noi se acumulează, crește și se prăbușește, când îmi dezvăluie ultima parte a secretului său.

— N-ai idee de câte ori pe zi retrăiesc acele secunde finale. Ea a scos un geamăt… ca și cum i-aș fi smuls inima din piept. *La dracu'.* Când nu s-a mai auzit nimic o vreme, am ieșit din baie. Am găsit-o în bucătărie. Atât de mult sânge. Îmi amintesc că mi-am scos tricoul și i l-am înfășurat în jurul încheieturilor. Am urlat că n-am vorbit serios. Am implorat-o să rămână cu mine. Să rămână în viață. Dar a murit. După aceea, a fost de parcă un monstru și-ar fi făcut lăcaș în pieptul meu. Eram atât de plin de furie. Cinci luni mai târziu, am ajuns în pavilionul D de la Savage Isle pentru că am bătut măr un profesor care mă întrebase dacă sunt bine. Habar n-am de ce-am făcut-o. Când au venit polițiștii să mă aresteze, am plâns în hohote ca un copil mic. Tot ce puteam face era să mă legăn înainte și înapoi și tot ce auzeam era geamătul acela scos de Maya.

Înțeleg ce-mi spune, dar nu mă simt în stare să-l compătimesc. Pur și simplu nu pot. Am auzit destul.

— Chase…

— Lasă-mă să termin, bine? Știu ce gândești – ce-are asta de-a face cu tine, nu? Deci, cum spuneam, îmi aminteai de ea, dar, de asemenea, erai și altfel, și ai început să-mi placi într-un mod

cu totul și cu totul diferit. Vreau să spun, *chiar* să-mi placi. N-am înțeles de ce erai la Savage Isle. Așa că ți-am forat dosarul și am aflat toată povestea. Și m-am gândit… *La dracu'.*

Își trece o mână prin păr, lăsând în urmă un adevărat dezastru. E prea mult pentru mine să înțeleg, să accept și să iert ce îmi povestește.

— Știu, a fost greșit ce am făcut, dar bănuiesc că m-am gândit că, dacă n-am fost în stare să-mi salvez sora, măcar să fiu în stare să te salvez pe tine.

Ah. Am avut dreptate. A vrut să mă facă bine pe mine pentru că nu-și putuse salva sora. Nu-l învinovățesc, dar nici nu-l iert pentru asta. Se lasă și mai mult în jos, astfel încât acum umărul i-a ajuns la același nivel cu al meu. Mi-aduc brusc aminte cum m-a ținut Jason, greutatea lui apăsându-mă la pământ. Tresar când îi simt atingerea și mă feresc de el.

— Iisuse, Alice. N-o să-ți fac niciun rău.

Vreau să plece. Nu mai vreau s-aud nimic. Mă întind pe jos și-mi pun obrazul pe podeaua plină de cenușă. Aud mișcare în hambar, dar nu e Chase, care stă complet nemișcat, la fel ca mine. Aud pași. Apoi o voce:

— Alice, ești aici?

E doctorul Goodman.

Chase îmi dă un ghiont. Fără efect. Încearcă din nou. Dar eu am încremenit. E ca într-una din poveștile alea de groază despre oameni anesteziați, care nu pot mișca, dar simt tot ce li se întâmplă în timpul operației. Aș fi norocoasă să simt o asemenea tortură. Dar eu nu simt nimic. Nici măcar nu mai plâng. Sunt uscată pe dinăuntru. Uscată ca vântul ce foșnește prin iarba ofilită.

Chase se ridică în picioare, cu mâinile în sus.

— E aici.

— Alice, hai afară! Ești în siguranță acum, îl aud pe doctorul Goodman, iar vocea lui îmi răsună în urechi de parcă aș sta în fundul unei peșteri.

— Nu se mișcă, exclamă Chase, apoi, după sunetul pe care-l scoate, ori plânge, ori i s-a făcut rău – poate ambele. Am stricat totul, zise Chase. Cred că am stricat totul, definitiv.

— Chase, ieși afară. Ne ocupăm noi de tot. Vreau doar să te îndepărtezi de Alice. Poți face asta? negociază doctorul Goodman.

Trec secunde lungi și nimeni nu se clintește. În cele din urmă, acalmia ia sfârșit când supraveghetorii năvălesc înăuntru. Chase este trântit la podea. Aud sunetul inconfundabil al cătușelor, apoi Chase e târât afară.

Doctorul Goodman îngenunchează lângă mine.

— Alice, s-a terminat. E timpul să ne întoarcem.

Nu mișc. El scoate o lanternă-stilou din buzunar și-mi bagă lumina în ochi. Cred că organismul încă-mi mai funcționează, căci mijesc ochii și încerc să mă feresc. Cineva, probabil o asistentă, întreabă dacă să mă sedeze. *Ce amuzant.* Deja îmi simt membrele ca de plumb. Să afli că sora ta geamănă nu există în realitate mi se pare că e deja un sedativ puternic. El îi spune că nu. Cuvintele trec pe lângă mine fără efect, în timp ce sunt ridicată de jos. Donny mă duce în brațe spre o mașină de poliție. Mă așază binișor pe bancheta din spate și mă ajută să-mi pun centura de siguranță. Doctorul Goodman urcă lângă mine. Mă întorc cu spatele la el. Chase e în cealaltă mașină. Nu-i pot zări fața, căci stă cocoșat. Tot trupul i se zguduie.

Cineva trântește portiera și mașina pornește în trombă, cu luminile albastre și roșii învârtindu-se pe capotă. Doctorul își scoate jacheta și îmi învelește picioarele. Cumva, am uitat că sunt udă leoarcă după baia din lac.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat asta, Alice, spune doctorul Goodman.

Continuă să spună tot felul de lucruri, cum speră el că mă voi recupera complet. Cum va fi alături de mine, să mă asculte, când mă voi simți

pregătită. Cum se întreba dacă acum știam că sora mea, Celia, nu e reală. Cum bănuia că probabil am o mulțime de întrebări.

Da, am. Sau aveam. Dar, în acest moment, ele par să nu mai conteze.

— Nu trebuie să-ți faci griji că Chase se va întoarce la spital. O să-i găsesc loc într-o altă instituție.

Încearcă să mă liniștească, dar e inutil. Închid ochii. Doctorul Goodman continuă să vorbească, însă tot ce aud sunt roțile mașinii de poliție pe asfaltul ud și cum Chase mă duce pe marginea prăpastiei și mă îmbrâncește.

CAPITOLUL 25

POSIBILITĂȚI

Petrec două săptămâni izolată, urmând ședințe de terapie intense cu doctorul Goodman. Donny e bona mea. O vreme încă mai pot auzi vocea lui Cellie. Stă de vorbă cu mine, când nu vrea Donny. Doctorul Goodman spune că nu este ceva neobișnuit. Că s-ar putea s-o mai aud, din când în când, dar important este că acum știu că nu e reală. În opinia lui, creierul este un organ fragil și al meu a inventat-o pe Cellie ca pe un mijloc de supraviețuire. Cred că are dreptate. După cum o spune, ai zice că mă consideră un soi de miracol. Dar eu nu mă simt așa. Mă simt mai degrabă un monstru. Ceva pe care cineva l-a asamblat din rămășițe disparate și nu pot decât să sper că, într-o bună zi, o să fiu un întreg.

Când îi pun bunului doctor întrebările mele – *Cum de n-am știut? De ce îmi amintesc interacțiunile Celiei cu ceilalți oameni*? –, el se arată răbdător și binevoitor și-mi oferă răspunsurile pe care le găsise Chase în dosarul meu. Din cauza stării mele mintale, doctorul Goodman a considerat că nu eram pregătită să aflu că sora mea era doar o halucinație. A zis că mai încercase să-mi spună și înainte, în timpul primei mele internări la Savage Isle, dar că halucinațiile mele erau prea adânc înrădăcinate și că deveniseră din ce în ce mai elaborate. Îl numisem mincinos și-l acuzasem că ar complota împotriva mea. *Toată lumea minte. Toată lumea minte.*

Eu țipasem aceste cuvinte, nu Cellie.

Doctorul Goodman speră că medicamentele pe care mi le-a prescris o să mă ajute, în cele din urmă, să fac deosebirea dintre realitate și fantezie. Și exact asta a fost Celia. Asta *este* ea. O fantezie. Cineva inventat de mine cu mulți ani în urmă, într-

o iarnă, în timp ce așteptam să fiu găsită într-o casă neîncălzită, lângă un cadavru, pentru că mintea mea nu putuse accepta un asemenea adevăr.

Petrec ore întregi cu doctorul Goodman, trecând în revistă însemnările mele din jurnal și descifrându-le una câte una. Încercăm, împreună, să deslușim amintiri distorsionate, amintiri pe care le-am modificat și le-am recreat ca să-i dau consistență lui Cellie. Doctorul Goodman are dreptate. Mintea chiar este un lucru uimitor. Mintea mea a respins atât de multe. Durerea de la moartea bunicului, casele acelea de plasament îngrozitoare, nebunia lui Jason – Celia le-a absorbit pe toate. Aș minți dacă n-aș spune că-i sunt recunoscătoare. Ea m-a ajutat să rămân funcțională foarte multă vreme.

După două săptămâni, Celia amuțește, iar eu mă întorc printre ceilalți pacienți. Timpul trece altfel în spital. Se scurge mai lent, iar uneori zilele se amestecă și se întrepătrund într-un mare nimic. Fără veste, au trecut trei luni. Brățara roșie îmi este înlocuită cu una galbenă și-mi recapăt privilegiile – ceea ce include și dreptul de a folosi telefonul.

În ultima vreme, mă sună Chase. El a fost mutat într-o altă instituție, în acea noapte. Când m-au întrebat despre evadarea noastră, am făcut tot posibilul să-l acopăr. Am spus că fusese doar ideea mea, ceea ce era adevărat. Că eu fusesem cea care îl îndemnasem să mă ajute. Ba chiar am pretins că eu furasem cardurile de acces și că eu îi cerusem să-mi șterpelească dosarul.

Cred că minciunile au prins, pentru că Chase este acum tratat ca pacient neinternat, fiind eliberat condiționat. Ceea ce, per total, este echivalentul unei palme peste mână. Am fost sinceră cu doctorul Goodman și i-am povestit despre momentele petrecute pe furiș alături de Chase – strecuratul pe acoperiș, sărutul din pagodă, noaptea petrecută în camera lui. Din moment ce tot încercam să separ realitatea de ficțiune, l-am

întrebat ce părere avea despre motivele lui Chase. Iar doctorul Goodman a fost de acord cu mine. Motivele lui Chase, deși nechibzuite, fuseseră cinstite, născute din bune intenții. Acum am încredere în doctorul Goodman. Mai mult decât am în mine însămi. Uneori, când mă sună Chase, vorbesc cu el, dar alteori n-am chef. El pare că mă înțelege de fiecare dată. Săptămâna trecută, m-a întrebat dacă poate veni în vizită, iar eu i-am spus că încă nu mă simt pregătită. Dar ieri m-am simțit pregătită. Iar el vine astăzi.

Mintea-mi vibrează de nerăbdare la gândul că-l voi revedea. Pasul îmi e puțin mai săltat când mă îndrept spre camera de vizite. Îl spionez prin ferestruica decupată în ușă. Stă într-un fotoliu maro și fiecare parte a corpului îi pare plină de energie vibrantă, de la coatele sprijinite pe genunchi și până la mâinile împreunate, ori la picioarele care bat ritmic în podea. Este și Sara în cameră, mai în spate, strângându-și poșeta la piept.

Iute ca gândul, intru și mă postez în fața lui Chase. Ridică privirea de parcă l-am luat prin surprindere, de parcă nu se aștepta să mă vadă.

— Bună!

Se ridică în picioare, își șterge palmele de blugi, apoi mă cuprinde într-o îmbrățișare stângace.

— Ți-am făcut ceva, îmi spune.

Întinde mâna sub masa de alături și scoate un buchet de flori origami.

— Poftim, îmi spune, punându-mi-le în mâini. Am exersat. Ori de câte ori vorbeam la telefon, exersam.

Își scoate șapca de pe cap și-și trece mâna prin păr.

— Sunt sigur că nu sunt la fel de reușite cum le-ai fi făcut tu.

— Sunt frumoase, zic eu. Mulțumesc!

— Da, ei bine, m-am gândit c-ar fi mai bune decât niște flori naturale. Oricum, probabil că aici nu sunt permise florile naturale. Probabil cu vreo

justificare stupidă, că ați putea încerca să le mâncați și să vă otrăviți.

Râd și tensiunea dintre noi se risipește. Cât de cât. Pun o mână pe cotul lui și el încremenește.

— Chiar sunt frumoase, sincer. Mulțumesc!

Se relaxează și, brusc, mă trezesc prinsă într-o îmbrățișare.

— Doamne, ce mult mi-ai lipsit, îmi șoptește în păr.

Ne ținem în brațe unul pe celălalt ceva mai mult decât se cuvine. Când ne desprindem, tensiunea e la loc. Dar, de data asta, e un alt fel de tensiune, una plină cu toate momentele noastre intime. Încă îl mai găsesc frumos, mai frumos decât atunci când ne-am întâlnit prima dată. Pentru că acum nu mai există secrete între noi.

Ne așezăm și el își reia poziția de dinainte. Așteaptă. Doctorul Goodman intră în cameră și se duce la Sara. Mă urmăresc amândoi. Va trebui să mă obișnuiesc cu asta, până când le voi câștiga încrederea. Îmi dreg glasul. În gât nu mai simt gust de cenușă, ca înainte.

— Cum te simți? întreabă Chase.

— Mai bine, îi răspund surâzând.

Un fior puternic pare că-i străbate trupul suplu și Chase își prinde genunchii cu mâinile.

— Îmi pare atât de rău, Alice, mai mult decât ți-ai putea imagina. Când te-am văzut ultima oară…

Mă aplec și-i ating mâinile.

— E-n regulă.

Îmi înghit un nod din gât și continui:

— Cred că mai degrabă ar trebui să-ți mulțumesc.

El pufnește.

— Nu, vorbesc serios. Nu știu cât mi-ar fi luat să-mi dau seama…

Mă opresc. Tot îmi vine greu să-i pronunț numele.

— Chiar ești bine?

Nu mă simt rău, dar nici prea grozav. În majoritatea timpului simt că pedalez în gol. Doctorul Goodman spune că o parte din recuperarea mea constă în a învăța să fiu sinceră cu persoanele din jurul meu și cu mine însămi. Dar, uneori, e un act de compasiune să nu spui exact ce gândești. Îi iau mâna lui Chase într-a mea.

— Sunt bine. Sincer.

Chase își lasă capul în jos. Tremură și își pierde stăpânirea de sine. Mă așez pe brațul fotoliului și-l țin în brațe. Îmi înconjoară talia cu brațele și își pune capul pe abdomenul meu. Lacrimile lui sunt pentru mine, bănuiesc, dar și pentru sora lui, pentru el însuși.

Mi s-a părut întotdeauna că-l bântuia ceva, iar acum știu că așa era. Spectrul întunecat al trecutului. El își cere întruna iertare, îmi trec degetele prin părul lui. La fel cum am spus și înainte, nu-i nevoie să-și ceară iertare. Deja l-am iertat. Doctorul Goodman spune că există un beneficiu al iertării, că abilitatea de-a închide ochii la greșelile celorlalți înseamnă să te ierți pe tine însuți. Și presupun că are dreptate. A fost ușor să-l iert pe Chase, dar nu e la fel de ușor să mă iert pe mine însămi. Sara spune că o să mai dureze.

Când se termină, când Chase a terminat și i-a trecut și ultimul suspin, îmi zâmbește. E ca și când fantoma care l-a tot bântuit a fost în sfârșit alungată. Probabil că a fost.

Urmează o altă tăcere stânjenitoare. Niciunul nu știe ce ar trebui să spună. Deja am spus atât de multe. Ne luăm la revedere, iar Chase promite că o să vină în vizită și săptămâna viitoare. Îi răspund că de-abia aștept.

Donny mă conduce înapoi în cameră. Țin strâns la piept florile de hârtie de la Chase. Trecem pe lângă doi supraveghetori care stau de vorbă pe hol.

— Doamne, ce cald e azi! spune unul.

— Mie-mi spui? zice și celălalt, ștergându-și transpirația de pe ceafă. Am luat foc de-a binelea.

Mă opresc brusc. Donny, din spate, aproape că mă doboară.

— Alice, e totul în regulă?

Pot simți mirosul de kerosen și de fân arzând. Inspir adânc ca să-mi dispară odată halucinația olfactivă. Doctorul Goodman spune că e ceva normal. E o parte a SSPT-ului meu, sindromul stresului posttraumatic. Anumite lucruri pot declanșa amintiri care par să se întâmple chiar acum. Mirosul se împrăștie, iar eu sunt din nou în spital, privindu-l pe Donny, care mă fixează cu o expresie îngrijorată. Îi zâmbesc.

— Sunt bine. Doar am avut nevoie să-mi trag suflul.

Îmi acceptă explicația și ne continuăm drumul. Când ajung la ușa camerei mele, îi mulțumesc și el o deschide. Odată ce rămân singură, mă sprijin de ușă și mai stau câteva clipe să-mi revin. Nu-mi place să stau singură aici. Închid ochii și fac exercițiile de respirație pe care m-a învățat doctorul Goodman. Inspir, îmi țin respirația trei secunde. Expir, rămân așa trei secunde. Inspir. Expir. Deschid ochii, mă simt mai liniștită.

Dincolo de zăbrelele de oțel de la fereastră, soarele se-ascunde în spatele liniei orizontului și ultimele raze se strecoară printre copaci, făcându-mă să mă gândesc la niște dinți strâmbi. Lumina inundă camera, scoțând în evidență menajeria de hârtie și făcând să danseze praful în jurul animalelor, atingând fiecare picior de hârtie și fiecare cap împăturit cu o mână aurie. Așez florile lui Chase între animale, chiar în mijloc, o grădină pentru animalele mele. Pe un colț al comodei se află piatra în formă de inimă pe care mi-a dat-o Chase. Am găsit-o la câteva zile după săptămânile petrecute în izolator, în spatele comodei. De multe ori mă gândesc la momentul în care mi-a dat-o și-i mulțumesc în gând. Nu știu ce-mi va aduce ziua de mâine. Dacă o să ies din spitalul de la Savage Isle… dacă o să mă duc la colegiu… dacă Chase și

cu mine o să fim din nou împreună. Dar tocmai ăsta-i lucrul cu adevărat minunat. *Nu știu.* Eu, Alice Monroe, am, dintr-odată, o mulțime de posibilități.

EPILOG

CELIA

Noaptea, când totul e cufundat în liniște, ea se uită în gol la pereții tencuiți ai camerei de spital și plânge. Eu vin încetișor, de undeva din adânc, de-acolo unde regretele și tristețea ei se ciocnesc.

Allie, o chem. Ea închide ochii strâns și suflă cu putere aerul din piept, de parc-ar încerca să mă îndepărteze. *Allie,* o chem din nou. Se luptă cu mine, încearcă să se convingă că sunt o iluzie. Dar o simt cum se agață de mine. Eu sunt colacul ei de salvare, singura constantă într-o mare de haos. E mai bine cu mine decât cu nimic, căci nimicul a fost tot ce-a avut.

Chipul i se schimonosește și știu că a pierdut războiul lăuntric pe care-l tot poartă.

— Da, Cellie, îmi răspunde.

Îmi pare rău, îi spun.

Se întoarce în pat cu fața la fereastră. Afară, norii mânați de vânt acoperă luna, răpind lumina din cameră.

— Ai mai spus asta și înainte.

Am vorbit serios, *de fiecare dată.*

— Nu ești reală.

Râd când aud cuvântul și simt cum râsul meu îi străbate tot corpul.

Sunt reală. Tu m-ai creat.

— Vreau să pleci, zice ea, dar cu o voce slabă.

Se strânge ghem sub cearșaf.

Biata Alice. Mereu singură. Are nevoie de mine. Risc să-i ating fruntea și ea se încruntă. Mă poate simți plimbându-mă pe dinăuntru, umplând tot acel spațiu gol. *O să-ți spun o poveste.*

E o amintire pe care am păstrat-o, am ascuns-o adânc, să nu fie găsită. Îi povestesc despre ziua petrecută cu bunicul, cu câteva săptămâni înainte să moară. El ne-a dus atunci la grădina zoologică

și ne-am uitat la o leoaică înconjurată de pui. Am mâncat vată pe băț, iar zahărul ni s-a topit printre degete. Bunicul a plătit pentru ca noi să putem hrăni elefanții, iar unul dintre ei și-a încolăcit trompa în jurul brațului lui Allie. Îi aduc aminte de chipul bătrân al bunicului din momentul acela, de felul în care s-a luminat precum luminează cerul o mie de lampioane într-o noapte întunecoasă, și cum a izbucnit apoi în râs.

Șoaptele mele îi pictează un tablou în minte și ea zâmbește, amintirea aprinzându-se ca un mic foc de artificii în stomacul ei. Încet, lacrimile i se usucă. Iar eu știu, *știu* că nu ne vom despărți niciodată.

Sfârșit

virtual-project.eu

[1] Insula Sălbatică (lb. eng.).

[2] Turte de mălai cu carne, specifice bucătăriei din America Latină.

[3] Personaj din romanele cu Harry Potter, scrise de J.K. Rowling, directorul școlii de magie Hogwarts.

[4] *Revolta lui Atlas*, roman scris de Ayn Rand, în 1957.

[5] Război și pace, roman scris de Lev Tolstoi, în 1865-1869.

[6] Ziua națională a Statelor Unite ale Americii. Cele trei culori reprezintă culorile steagului SUA.

[7] Piesă a trupei de hip-hop N.W.A. (Niggaz Wit Attitudes), din pionieratul gangsta rap, care a stârnit numeroase controverse din cauza versurilor vulgare.

[8] *Evanghelia după Luca*, 3-16.

[9] Regiune din statul Oregon, SUA.

[10] Celebru actor de teatru american (născut în 1931), remarcabil pentru vocea lui de bas profund, folosită în numeroase documentare și reclame (recompensată, în 2015, cu Voice Arts Icon Award).

[11] Bomboană, în limba engleză.

[12] Personaj grotesc, imens, imposibil de gras, din seria *Războiul Stelelor.*

[13] Cântec compus de Henry Mancini, care a primit un premiu Oscar pentru cântec original (interpretat de Audrey Hepburn) în ecranizarea *Mic dejun la Tiffany* (1961).

[14] Precum criminalii cei mai periculoși, atunci când sunt transportați dintr-o închisoare în alta sau scoși pentru un proces.

[15] Hit lansat de The Rolling Stones pe 6 mai 1966; a fost prima piesă care a ajuns numărul unu în topuri și în SUA și în Marea Britanie.

[16] Bettie Page (1923-2008), model american, celebru pentru pictorialele din anii ’50.

[17] *Înapoi în viitor* (1985), celebru film despre călătoria în timp, regizat de Robert Zemeckis, cu Michael J. Fox și Christopher Lloyd în rolurile principale.

[18] *Înapoi în viitor* (1985), celebru film despre călătoria în timp, regizat de Robert Zemeckis, cu Michael J. Fox și Christopher Lloyd în rolurile principale.

[19] *Vrăjitoarele din Salem* (1953), piesă de teatru a dramaturgului american Arthur Miller.

Table of Contents

PROLOG
CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18
CAPITOLUL 19
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
CAPITOLUL 23
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL 25
EPILOG

Table of Contents

PROLOG	2
CAPITOLUL 1	6
CAPITOLUL 2	20
CAPITOLUL 3	34
CAPITOLUL 4	51
CAPITOLUL 5	65
CAPITOLUL 6	80
CAPITOLUL 7	92
CAPITOLUL 8	108
CAPITOLUL 9	117
CAPITOLUL 10	136
CAPITOLUL 11	146
CAPITOLUL 12	153
CAPITOLUL 13	161
CAPITOLUL 14	171
CAPITOLUL 15	183
CAPITOLUL 16	193
CAPITOLUL 17	200
CAPITOLUL 18	210
CAPITOLUL 19	218
CAPITOLUL 20	225
CAPITOLUL 21	233
CAPITOLUL 22	246
CAPITOLUL 23	250
CAPITOLUL 24	255
CAPITOLUL 25	262
EPILOG	269